

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΩΝΙΑ :

ή επιβεβαίωση της αναγκαιότητας
έργατικής οργάνωσης και κόμματος

Η παγκόσμια ταξική πάλη ζωντανή όσο ποτέ !

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ και ο ΠΟΛΕΜΟΣ

- η μαρξιστική αντίληψη των πολέμων
- κριτική θέσεων Σταλινισμού , Τρότσκι
- το ΚΚΕ κι ο Β' ιμπεριαλιστικός πόλεμος

ΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ

- γιατί απέχουμε
- "νά φύγει ή δεξιά ή ο καπιταλισμός ;"
- το κοινοβουλευτικό ζήτημα στη 3^η Διεθνή

ΡΩΣΙΑ :

ο μύθος του "σοσιαλιστικού σχεδιασμού

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '80 , ΝΤΟΪΤΣ , ΣΕΙΣΜΟΙ , ΔΙΚΗ ΒΛΙΔΑ (ΑΛΓΕΡΙΑ)

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ :

• Η διεκδίκηση της γραμμής που πάει από τον Μάρξ στον Λένιν , στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Διβόρνο 1921) • Ο αγώνας της Κομμουνιστικής Αριστεράς ενάντια στον έμφυλο πόλεμο της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μιά μόνο χώρα και τη σταλινική αντεπανάσταση • Η άρνηση των Λαϊκών Μετώπων και των μπλόκ της Αντίστασης • Το δύσκολο έργο αποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και οργάνωσης σε σύνδεση με την έργατική τάξη ενάντια στην προσωπική και κοινοβουλευτικίστικη πολιτική.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΟΛΩΝΙΑ: Η ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΟΣ.....ΣΕΛ.1

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΖΩΝΤΑΝΗ ΟΣΟ ΠΟΤΕ:ΣΕΛ.3

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

1. Η μαρξιστική αντίληψη τών πολέμωνΣΕΛ.5

2. Κριτική θέσεων Σταλινισμού, Τρότσκι.....ΣΕΛ.8

3. Τό ΚΚΕ κι ό Β' Ίμπεριαλιστικός πόλεμος.....ΣΕΛ.9

- Άρης Βελουχιώτης: ΆπομυθοποίησηΣΕΛ.13

ΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ

- Γιατί απέχουμεΣΕΛ.14

- Νά φύγει ή Δεξιά ή ό καπιταλισμός (προκήρυξη) ΣΕΛ.16

Τό κοινοβουλευτικό ζήτημα στην τρίτη Διεθνή

- ΕίσαγωγήΣΕΛ.18

- Λόγος είσηγητήΣΕΛ.20

- Λόγος τού εκπροσώπου τής Ίταλ. Άποχ. Φράξιας ΣΕΛ.24

- Λόγος τού ΛένινΣΕΛ.26

- Άπάντηση τού εκπροσώπου τής Ίτ. Άποχ. Φράξ. ΣΕΛ.28

- Είσαγωγή Τρότσκι καί θέσεις Μπουχάριν-Λένιν. ΣΕΛ.29

- Θέσεις τής Ίταλικής Άποχικής ΦράξιαςΣΕΛ.32

ΡΩΣΙΑ: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ" ΣΕΛ.34

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '80ΣΕΛ.43

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΕΘΝ. ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ, ΝΕΚΡΟΘΑΨΗΣ ΤΗΣ ΤΑΞΙ-ΚΗΣ ΠΑΛΗΣ (προκήρυξη)ΣΕΛ.47

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘ. ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔ. ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΠ(προκ) Σ.47

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΝΡΟΪΤΣ:ή άπερ. διαρ. ("). ΣΕΛ.48

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΠΑΙΝΙΑ - ΑΛΓΕΡΙΑ(πιάω έξώφυλλο)

TABLE DES MATIERES

POLOGNE: LA CONFIRMATION DE LA NECESSITE D'ORGANISATION OUVRIERE ET DU PARTI p. 1

LA LUTTE DE CLASSE MONDIALE PLUS VIVANTE QUE JAMAIS p. 3

LE PROLETARIAT ET LA GUERRE

1. La conception marxiste des guerres p. 5

2. Critique des theses du Stalinisme et Trot. p. 8

3. Le PCG et la 2e guerre imperialiste p. 9

- Atis Velouchiotis: la demystification p. 13

ELECTIONS - PARLEMENTARISME

- les raisons de notre abstentionnisme p. 14

- "chasser la droite ou le capitalisme?"(tract) p. 16

La question parlementaire à la 3e I.C.

- Introduction p. 18

- Discours du rapporteur p. 20

- Discours du représentant de la Gauche p. 24

- Discours de Lenin..... p. 26

- Replique du représentant de la Gauche p. 28

- Introduction de Trotsky et theses de Boucharin-Lenin p. 29

- Theses de la Gauche p. 32

RUSSIE : LE MYTHE DE LA "PLANIFICATION SOCIALISTE" p. 34

POLYTECHNIQUE '80 p. 43

LA LUTTE POUR L'INDEP. NAT. FOSSOYEUR DE LA LUTTE DE CLASSE (tract) p. 47

LE VRAI RESP. DE LA TRAGEDIE DES VICTIMES DES SEISMES (tract)..... p. 47

LA LECON DE LA LUTTE DE DEUTS: LA GREVE DE DUREE (tract) p. 48

LE PROCES DE BLIDA - ALGERIE(couv. externe)

ΑΠΟ ΣΕΛ. 47, 'Η πάλη για 'Εθνική Άνεξαρτησία Κράτος (όι τάξεις κι ή πάλη μεταξύ τους περ νάνε στίς έλληνικές καλένδες ').

Αυτό πού μās προτείνουν λοιπόν είναι νά διαλέξουμε τό στρατόπεδό μας. Οί μέν τή Δύση καί τό ΝΑΤΟ, οί άλλοι τούς "άδέσμευτους"- (καί πιθανόν τή Βαρσοβία άν κι ό Φλωράνης δήλωσε ότι δέν έχει καμμιά τέτοια πρόθεση). ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΤΙΜΑΧΟΜΕΝΑ ΔΕΤΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΑΛΛΑ ΝΑ ΕΝΤΑΧΤΟΥΝ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟ , ΕΝΑΝΤΙΑ Σ'ΟΛΑ Τ'ΑΛΛΑ .

Μπορεί όμως νά υπάρξει στην πραγματικότητα έθνική άνεξαρτησία σήμερα στό Ίμπεριαλιστικό στάδιο; 'Η μή συμμετοχή σ'ένα στρατιωτικό συνασπισμό μπορεί νά άώσει τήν έντύπωση μιάς σχετικής πολιτικής άνεξαρτησίας, άλλά είναι πλήρης άυταπάτη στόν οίκονομικό τομέα.

Πράγματι ή ένακμάτωση στην παγκόσμια άγορά, κυριαρχούμενη από τούς Ίμπεριαλισμούς είναι αναπόφευχτη καί δημιουργεί σχέσεις άλληλοεξάρτησης. Είναι τελικά ή μοίρα τών μικρών χωρών νά υπομένουν τό ζυγό τών μεγάλων πού άρχίζει μέ τήν οίκονομική εξάρτηση καί τελικά έχει σάν συνεπακόλουθο τήν πολιτική εξάρτηση. Στην Ίμπεριαλιστική περίοδο είναι μιά ούτοπική μικροαστική διεκδίκηση ή έθνική άνεξαρτησία άπέναντι στους Ίμπεριαλιστές. Οί κομμουνιστές επαναστάτες παλεύουν αντίθετα για τήν καταστροφή τού καπιταλιστικού συστήματος (είτε Ίμπεριαλιστικού, είτε υπανάπτυκτου) κι όχι ένάντια στους Ίμπεριαλιστές μέ τή μορφή ενός άλλου μπλόκ τών άδυναμων, τών μικρών κι υπανάπτυκτων κρατών.

Τό νά ζητάει κανείς τήν έξοδο από τό ΝΑΤΟ, τήν κατάργηση τών βάσεων κ. ά. δηλαδή τήν κατάργηση τής στρατιωτικής παρουσίας τών ΝΑΤΟ-άμερικάνων, χωρίς νά άμφισβητεί τήν άμερικάνικη "οίκονομική" παρουσία νά ποιός είναι ό συλλογισμός τών μικροαστών πού σοκάρονται από τίς έπισκέψεις τού 6^{ου} στόλου, από τίς άσκήσεις στην Πελοπόννησο κ.ά. "Έξω λοιπόν οί Άμερικάνοι καί τό ΝΑΤΟ, έθνική κυριαρχία, δηλαδή κυριαρχία τής ελληνικής άστικής τάξης πάλω στό προλεταριάτο. Νά ποιός είναι τό όνειρό τους, νά ποιός είναι ό άγώνας τους: συντήρηση τής άστικής κυριαρχίας (τής ντόπιας βέβαια , πρós θεού όχι τής ξένης ;).

ΣΕ ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΩΦΕΛΕΙ ΜΙΑ "ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ" ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΖΥΓΟ ΑΝ ΜΕΝΟΥΜΕ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΠΟΥΡΖΟΥΑΖΙΑ, ΠΟΥ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΣΤΟΥΣ ΝΑΤΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ;

Γιά τούς κομμουνιστές επαναστάτες δέ μπορεί νά υπάρξει άγώνας ένάντια στό ΝΑΤΟ, χωρίς άγώνα ένάντια στην ντόπια άστική τάξη, δηλαδή άγώνα ένάντια στό κεφάλαιο. Άφήνουμε τόν αντιΊμπεριαλιστικό δημοκρατικό άγώνα σ'αυτούς πούχουν σάν έχθρό τούς άλλους άστούς καί τούς Ίμπεριαλιστές καί πού υπερασπίζονται τό έθνικό άστικό Κράτος.

Άγώνας κατά τού ΝΑΤΟ σημαίνει για τό προλεταριάτο:

* Άποδοχή μιάς άστικής αντιπρολεταριακής πολιτικής πού άδηγει στην υπεράσπιση τής "πατριδας" Άγώνας για έθνική άνεξαρτησία σημαίνει για τό προλεταριάτο άπάρνηση τής ταξικής πάλης κι άποδοχή τής κοινωνικής ειρήνης σ'όνομα τών δήθεν κοινών συμφερόντων μέ τήν έθνική άστική τάξη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 28

Kommunistisches Programm 3μηνη θεωρητική έπίθε-
ώρηση στά γερμανικά

Proletarier 2μηνη έφημερίδα στά
γερμανικά

Communist Program 3μηνη θεωρητική έπίθε-
ώρηση στά άγγλικά

il programma comunista 15ήμερη έφημερίδα στά
ίταλικά

le proletaire 15ήμερη έφημερίδα στά
γαλλικά

programme communiste 3μηνη θεωρητική έπίθε-
ώρηση στά γαλλικά

Π Ο Λ Ω Ν Ι Α

ή επιβεβαίωση της αναγκαιότητας έργατικής οργάνωσης και κόμματος

Στή διάφορεια των πραγματικών εξεγέρσεων που τράνταξαν τήν Πολωνία στά 1970, είχαμε υπογραμμίσει τήν πρόοδο που τό κοινωνικό κίνημα είχε κάνει από τό 1956. Εκείνη τήν εποχή, στήν Πολωνία όπως καί στήν Ούγγαρία : "τό προλεταριάτο δραστηριοποιόταν μαζί μ' άλλες τίς άλλες τάξεις στή μεγάλη λαϊκή εξέγερση ενάντια στήν ξένη καταπίεση, δηλαδή τής ψευτο-σοσιαλιστικής ΕΣΣΔ, αλλά δέν άποσπώταν άκόμα σέ κάρνα σημείο άπ' αυτές (...). Τό κίνημα του 1970 παρουσιάζει μία φυσιογνωμία έντελώς διαοραετική (...), δέν έχουμε πλέον ένα λαϊκό κίνημα μέσα στό όποιο όλες οι τάξεις τής κοινωνίας είναι άκόμα άδελφικά καί μέ άφέλεια ένωμένες ενάντια στόν κοινό έχθρό που είναι έξάλλου αυτό τό ίδιο τό έθνικό κράτος, αλλά μία πραγματική άπεργία εξέγερσης, που έγινε άποκλειστικά από τούς εργάτες, άνεξάρτητη από κάθε άντι-ρωσικό έθνικισμό, καθαρή από κάθε συνεργασία μ' άλλα κοινωνικά στρώματα ή τάξεις, γιά τόν άπλό λόγο ότι οι διεκδικήσεις της είναι καθαρά προλεταριακές. Αύτμήν τή φορά, όχι μονάχα οι άγρότες δέν κινήθηκαν, αλλά οι φοιτητές άρνήθηκαν νά άκολουθήσουν" (1).

Πράγματι δίπλα από τίς διεκδικήσεις, καθαρά οικονομικές, που ή όξύτητα τους έδωσε τό έναρκτηριο λάκτισμα στήν άπεργία, οι εργάτες ζητούσαν.

"τή μείωση του μισθού των δημόσιων λειτουργών στό επίπεδο του μέσου εργατικού μισθού (...) τήν τιμάρια όλων εκείνων που είχαν συμμετάσχει στήν καταστολή, τήν καταδίκη των ψευτικών καί ύβριστικών έκστρατειών εναντίον τους, τήν άπελευθέρωση των φυλακισμένων, κ.λ.π. Κι επιπλέον, οι άπεργιακές κινητοποιήσεις διεκδίκησαν πριν άπ' όλα τήν έλευθερία άπεργίας, τήν ίδρυση έλευθερων συνδικάτων, δηλαδή άνεξάρτητων άπ' τό ψευτο-σοσιαλιστικό Κράτος" (2).

Βλέπουμε λοιπόν ότι είχαν κατά πολύ ξεπεράσει τίς λαϊκές καί υπερταξικές διεκδικήσεις γιά "έλευθερία" καί "δημοκρατία", γιάτί άν ή έλευθερία άπεργίας καί ή έλευθερία ένωσης μοιάζουν νά είναι μέρος των "δημοκρατικών δικαιωμάτων", αυτές οι διεκδικήσεις μεταγράφουν στήν πραγματικότητα τίς άπαιτήσεις τής προλεταριακής πάλης ενάντια στό άστικό Κράτος, όσο δημοκρατικό καί νάναι.

Τό πρόβλημα τής οργάνωσης ήταν μία από τίς άδυναμίες του κινήματος του 1970. Βέβαια, στή διάφορεια τής πάλης οι εργάτες προσπάθησαν νά οργανωθούν, έπειδή βέβαια δέν μπορούν νά παλαίβουν παρά όργανωμένοι. "Αλλά, άριβώς, ή πάλη ξέσπασε μέ άνοργάνωτο τρόπο κι άν, σέ μερικά μέρη, οι εργάτες μέ έφοδο πήραν τά γραφεία του κόμματος κι επιτέθηκαν άκόμα καί σέ στρατόπεδα, αυτές οι ένέργειες ήταν πολύ άτακτες, άπομονωμένες, κι άόγιστες. Έτσι συντρίφτηκαν εύκολα από μία καταστολή που πληρώθηκε έπίσημα μέ 300 νεκρούς, καί σίγουρα μέ πάνω από 1.000 στήν πραγματικότητα. Τό ίδιο ίσχύει σ' ότι άφορά τίς άπεργίες. Δέν υπήρχε καμία εργατική οργάνωση σέ έθνικό επίπεδο, που θά μπορούσε νά συνδέσει, νά ξαπλώσει καί νά συντονίσει τίς άπεργίες των διαφόρων περιοχών. Είναι αυτή ή ίδια ή πάλη που έδειξε στους εργάτες τήν αναγκαιότητα οργάνωσης, κι οι προσπάθειες γιά νά ιμπεϊ στά σκαριά άρχισαν μετά τίς πιό βίαιες έφορές. Οι Άπεργιακές Έπιτροπές που γεννήθηκαν τότε αντιπροσώπευαν άναμφίβολα μία τεράστια κατάκτηση, αλλά τούς έλειπε μία γερή βάση, μία δικτύωση μεταξύ των επιχειρήσεων, των κατηγοριών καί των περιοχών, μέ δυό λόγια δηλαδή, τούς ήταν άδύνατο νά άποκτήσουν, μέσα στή φωτιά του άγώνα καί στή διάρκεια τής άνοιχτής καταστολής, τήν ικανότητα νά ένοποιήσουν καί νά κατευθύνουν τό κίνημα σέ μεγάλη κλίμακα.

"Αν οι άπεργίες του καλοκαιριού 1980 πήραν μέ τή σειρά τους μία φυσιογνωμία έντελώς διαοραετική από κείνες του 1970, αυτό δέν άφείλεται στό περιεχόμενο των διεκδικήσεων, που στήν οσία τους είναι οι ίδιες, αλλά στό γεγονός ότι στό μεταξύ τά πρωτοποριακά στοιχεία έκαναν μία τεράστια παράνομη δουλειά τής previous organisation (τής "προγενέστερης οργάνωσης") όπως έλεγε ο Μάρξ. Είναι αυτή ή προσπάθεια τής άπό τά πριν οργάνωσης που επέτρεψε στό κίνημα νά όπλιστεί πολύ γρήγορα μέ μία συγκεντρωτική διεύθυνση συνδεδεμένη βέβαια μέ τίς διάφορες έπιχειρήσεις καί περιοχές. Είναι αυτή ή προσπάθεια που τό επέτρεψε νά σπάσει τίς προσπάθειες του Κράτους νά τό κομματιάσει καί νά τό άπομονώσει έργοστάσιο πός έργοστάσιο, πόλη πός πόλη, νά ξαπλώσει τήν άπεργία στό κυριότερα κέντρα νά συντονίσει τίς ένέργειες καί τίς διεκδικήσεις, νά όρθώσει άπέναντι στήν κυβέρνηση ένα συμπαγές μέτωπο κι έναν έμπρόσωπο που αντιπροσωπεύει τό κίνημα. Είναι αυτή ή προσπάθεια που τό επέτρεψε λοιπόν νά ξεπεράσει τό στάδιο τής άμεσης εξέγερσης αλλά άπελπισμένης καί χωρίς διεξοδο, γιά νά γίνει μία πάλη που, χωρίς νά άπειλει τήν πολιτική άστική έξουσία, τής αντιπαραθέτει άστόσο ένα ταξικό μέτωπο ικανό νά τήν κάνει νά όπισοχωρήσει.

Σ' αυτήν τή δουλειά οργάνωσης, που έγινε ίδίως μετά τό 1974, άπ' ότι φαίνεται από τούς προχωρημένους εργάτες που έβγαλαν τά μαθήματα του 1970, οι διάφορες αντιπολιτευόμενες τάσεις έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο. Καί δέν μπορούσε νά γίνει διαοραετικά. Ο πρωτοποριακός καί μαχητικός προλετάριος που προσπαθεί νά ξεπεράσει τήν κατάσταση καί τούς άμεσους άγώνες καί νά άπαντήσει σέ θέματα πιό πλατιά καί πιό γενικά τής πάλης των τάσεων καί των άπαιτήσεών της είναι άναγκαστικά "πολιτικοποιημένος". Δέν μπορεί νά μήν άναζητήσει στά προγράμματα, στις πλατφόρμες, τίς μεθόδους πάλης κι οργάνωσης που προτείνονται άπό τά πολιτικά κόμματα, άπαντήσεις στό πρόβλημα τά που πρέπει νά άντιμετωπίσει. Είναι φυσικό νά νομίζει ότι τίς βοήθη μέσα άπό τίς ύποδείξεις του ενός κόμματος ή τής άλλης τάσης, καί νά τίς άκολουθεί όσο ή ίδια ή έμπειρία τής πάλης κι οι άπαιτήσεις της δέν θά του άποδείξουν ότι είναι οι λαθήμενες άπαντήσεις.

Ήταν έξάλλου, πολύ εύκολο, άν τά μη κομμουνιστικά κόμματα ή τάσεις δίνουν μόνο άπαντήσεις έντελώς λαθήμενες. Στήν πραγματικότητα, καταχτούν μία έπιρροή στό μέτρο που οι άπαντήσεις τους άντιστοιχούν τουλάχιστον μερικώς στις άμεσες άνάγκες των εργατών. Έτσι στήν Πολωνία πολιτικά κινήματα όπως ή καθολική Έκκλησία, τό KOR καί πιό γενικά ή "δημοκρατική άντιπολίτευση", έχουν προφανώς δουλέψει γιά τή συγκρότηση αυτών των "συνδικαλι-

στικῶν" ὀργανώσεων, ἀνεξάρτητων ἀπὸ τὰ ἐπίσημα Συνδικάτα τοῦ Κράτους, πού οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀνάγκη γιὰ νὰ διεξάγουν πραγματικούς καί μεγάλους ἀγῶνες. Βέβαια, τὸ ἔκαναν γιὰ ὄφελος τῆς δικιᾶς τους προσπιτικῆς καί τῆς δικιᾶς τους πολιτικῆς γραμμῆς, ἀλλὰ τὸ ἔκαναν. Ὅχι μονάχα διεκδίκησαν αὐτὴν τὴν ὀργάνωση, ἀλλὰ προσπάθησαν νὰ τὴ συγκροτήσουν, διασπριοποίησαν σ' αὐτὴν τὴν κατευθύνση τούς ἐργάτες πού ἐπιρροάζαν καί χωρὶς ἀμφιβολία, τὴ στήριξαν μέ τῆς δικιᾶς τους ὀργανωτικῆς δομῆς, ἰδίως μ' ἐκεῖνες τῆς Ἐκκλησίας, ποῦναι ἕνας συγκεντρωτικός ἢ ἱεραρχικός μηχανισμός πού προϋπήρχε καί εἶναι φαινομενικά ἀντίθετος στοῦ ἀστικού Κράτους. Ἀλλὰ, φέροντας αὐτὴ τὴ σπὴ ἀπάντησιν στὰ ἄμεσα προβλήματα τῆς ἐργατικῆς πάλης, ἔφεραν ἐπίσης τὴν λαθεμένη πολιτικὴ ἀπάντησιν τους.

Φυσικά, ἀνάλογα μέ τὴ συγκυρία τῆς πάλης, ἢ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη ἄλλη περνάει στοῦ πρώτου πλάνου. Τὸ βλέπουμε ξεκάθαρα παρακολουθώντας τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀπεργίας ὡς σήμερα. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀπεργίας, ἢ διεύθυνση ποῦχε φτιαχτεῖ κι ἐπιβληθεῖ μέσα ἀπὸ μιὰ μακριὰ δουλειὰ προετοιμασίας ἐκδηλώνεται πράγματι σάν ἢ διεύθυνση τῶν πολωνικοῦ Κράτους, ἀλλὰ ὅλη τὴν ἰσορροπία τῶν τάξεων καί τῶν Κρατῶν στὴν κεντρικὴ Εὐρώπη. Ἐνὸς κινήματος πού ἀπὸ τὰ πράγματα, ἂν ὄχι συνειδησιακά, τοποθετιόταν ἀπαρσιτιστικά πάνω στοῦ ταξικὸ ἐπίπεδο ἐνάντια σ' ὅλα τὰ ἀστικά συμπεράσματα. Μετὰ ἀπὸ μιὰ συγκεχυμένη περίοδο ὅπου αὐτὴ ἢ διεύθυνση ἀρχισε νὰ φρονόρει τὸ κίνημα, ὅπου οἱ διὰ φρονο Βαλέσσα κινδύνευαν συχνά νὰ "ξεπεραστοῦν ἀπὸ τὴ βάση τους" προκαλώντας φόβο στοῦς ἀστούς παρατηρητές, ὅπου μέ δυσκολία ἐπέβαλλαν τούς συμβιβασμούς τους στὰ πιὸ δυναμικά στοιχεῖα ὅπως ἐκεῖνα τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Γεντάνσι καί σταματοῦσαν τῆς "ἀγριεῖς ἀπεργίες", φαίνονται σήμερα, ὅλο καί πιὸ ἀνοιχτά, σάν οἱ πραγματικοὶ κοινωνικοὶ πυροσβέστες, οἱ μόνοι ἱκανοὶ νὰ κάνουν τούς ἐργάτες νὰ ἀποδεχτοῦν τῆς ἀπαιτούμενες θυσίες γιὰ τὴ "αὐτηρία τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας".

Εἶναι φανερό ὅτι αὐτὴ ἢ πραχτόρικη δράση συνεργασίας μέ τὸ ἀστικὸ Κράτος εἶναι τόσο πῶ ἀποτελεσματικὴ, ὅσο καλύτερα ἐπιπλήρουν τὸ ἄλλο καθήκον, δηλαδὴ τὸ νὰ ὀργανώσουν τούς ἐργάτες ἔξω ἀπὸ τὸν ἄμεσο ἔλεγχο τοῦ Κράτους καί νὰ κατευθύνουν τὴν πάλη τους ἐνάντια σ' αὐτό. Μερικοὶ βγάζουν τὸ συμπέρασμα ὅτι κάθε ἀπὸ τὰ πρῶτα, σταθερὴ καί πλατιά ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν τῆς ἕνα ἐργαλεῖο ταξικῆς συνεργασίας, ὅτι πρέπει ἄρα νὰ καταπολεμηθεῖ καί, συνεπῶς, νὰ ἀντιτασσόμαστε σπὴ συγκρότησιν τῆς. Πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα παιδαριώδες συμπέρασμα. Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ γεγονός, ἀναπόφευχτο ὡς ἕνα ἀρισμένο σημεῖο, ἀποδεικνύει μονάχα ὅτι τὸ προλεταριάτο ἔχει ἀνάγκη ὀργάνωσης γιὰ νὰ μάχεται, αὐτὴ ἢ ὀργάνωση μέ τὴ σειρά τῆς ἔχει τὴν ἀνάγκη τοῦ κόμματος γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐπιρροή καί τὸν ἔλεγχο πολιτικῶν δυνάμεων πού τείνουν νὰ τὸ κάνουν νὰ συνεργαστεῖ μέ τὴ μπουρζουαζία. Βέβαια, ὄχι ὁποιοδήποτε κόμμα, ἀλλὰ τὸ πραγματικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα.

Ἡ ἀνάγκη ὀργάνωσης εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς βασικῆς καί διαρκεῖς ἀνάγκες τῆς ἐργατικῆς τάξης, καί ἐκδηλώνεται μέ ὀξυτήτα ὅταν αὐτὴ κινεῖται ἢ ἀπὸ τὴ στιγμή πού θέλει νὰ κινήθῃ. Ἄμοιβαῖα ἢ αὐξάνομενη ὀργάνωση τῆς τάξης πάνω στῆς δικιᾶς τῆς θέσεως εἶναι σπὴν πραγματικότητα ἢ πιὸ σημαντικὴ καί ἢ πιὸ διαρκεῖς κατὰχτησιν τῶν ἄμεσων καί μερικῶν ἀγῶνων, καί ἢ πάλη εἶναι αὐτὴ ἢ ἴδια ἕνας δυνατός παράγοντας ὀργάνωσης, ἂν καί ὄχι πάντοτε μέ ἄμεσα ἀποτελέσματα. Ἄρα, ὅλες οἱ πολιτικῆς δυνάμεις παρουσιάζουν τῆς μεθόδους τους ὀργάνωσης στοῦς προλεταρίους, ὅλες τὸ κάνουν πραγματικὴ μερικὰ καί μέ τὸν τρόπο τους, καί ὅλων τῶν πολιτικῶν προγράμματα διειθεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅπως καί ἢ ἐπιρροή τους σπὴν ὀργάνωση. Κι αὐτὸ εἶναι δυνατὸ γιὰ τὴ ἄμεση καί μερικὴ πάλη καί ἢ ὀργάνωση πού ἢ ποχτιέται ἀπ' αὐτὴν δέν ἀρκοῦν γενικά γιὰ νὰ ξεκαθαριστοῦν ριζικά οἱ διαφορῆς μεταξὺ τῶν προγραμμάτων καί τῶν μεθόδων τῶν διαρκῶν κομμάτων. Μ' ἄλλα λόγια, αὐτὸ δείχνει ὅτι ἢ ὀργάνωση πού γεννιέται σπὴ διάρκεια ἢ πρῶτα ἀπὸ τούς ἄμεσους ἀγῶνες, δέν ἀρκεῖ γιὰ νὰ διευθύνει τὴ γενικὴ πάλη χειραφέτησης τοῦ προλεταριάτου, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα γι' αὐτὸ μιὰ ὀργάνωση βασισμένη πάνω σὲ μιὰ ἱστορικὴ ἐμπειρία καί ἀντίληψη πολὺ πιὸ πλατιά καί γενικὴ, αὐτὸ δείχνει ἄλλη μιὰ φορά τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ κόμματος.

Δείχνει ἐπίσης ὅτι τὸ κόμμα δέν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψει τούς ἄμεσους ἀγῶνες, τὴν ἄμεση ὀργάνωση στῆς πολιτικῆς δυνάμεις τῆς ἀντίδρασης, τοῦ συντηρητισμοῦ, τοῦ ρεφορμισμοῦ ἢ τῆς ψευτο-ἐπανάστασης, πού ὅλες, φέρονται τῆς ἀπαντήσεως τους στῆς ἀνάγκες τῶν ἐργατῶν. Ἀπαντήσεις πού μποροῦν νὰ ἀντιστοιχοῦν μερικὰ στῆς ἄμεσες ἀνάγκες καί νὰ ἀποκομίσουν ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός μιὰ ἀπαρσιτιστικὴ ἐπιρροή. Αὐτὸ δείχνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὅτι τὸ κόμμα δέν μπορεῖ νὰ μῆνει ἔξω ἀπὸ αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης ἢ νὰ τῆς ἐγκαταλείψει, γιὰ τὸν ἄπλο λόγο ὅτι συγκροτήθηκε ἀπὸ τῆς προσπάθειες ἄλλων πολιτικῶν τάσεων πού ἐπιρροεζοῦν τὸν προσαυτολισμὸ τους ἢ τῆς ἐλέγχουν, ἀλλὰ εἶναι ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνο τὸ πεδίο ὅπου πρέπει νὰ τῆς ἀντιμετωπίσει. Αὐτὸ δείχνει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὅτι δέν μπορεῖ νὰ περιμένει νὰ ὀργανωθοῦν "μονάχοι" τους οἱ ἐργάτες, δηλαδὴ νὰ περιμένει νὰ ὀργανωθοῦν ἀπὸ ἄλλες δυνάμεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεισφέρει ὅσο εἶναι δυνατὸ σπὴν ὀργάνωση τοῦ προλεταριάτου σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

Τὸ κόμμα ἀντιπροσωπεῖ τὴν πιὸ γενικὴ συνείδηση τῆς τάξης καί τὴν πιὸ ἀναπτυγμένη ὀργάνωσιν τῆς, τὴ μόνη ἰκανὴ νὰ ἐνοποιεῖ καί νὰ ἐνωματῶναι ὅλους τούς ἀγῶνες πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια χάρου καί χρόνου. Εἶναι ὁ ἐνοποιητῆς καί ὁ ὀργανωτῆς τοῦ προλεταριάτου σάν ἐπαναστατικῆς τάξης σὲ διεθνή καί ἱστορικὴ κλίμακα. Ἡ θεωρία του, τὸ πρόγραμμα του, οἱ ἀρχές του καί ἢ ἐμπειρία του δέν χαράζουν μονάχα τὸ μεγάλο δρόμο τῶν ἀγῶνων τῆς χειραφέτησης τοῦ προλεταριάτου, ἀλλὰ ἐνωματῶνουν σ' αὐτὸν τούς καθημερινούς καί μερικοὺς ἀγῶνες, καί δίνουν ἐπίσης τῆς ἀπαντήσεις τῆς πρῶτα πλήρως στὰ προβλήματα πού βάζουν. Εἶναι τὸ κόμμα πού μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ σ' ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς πάλης τῆς ἐντελῶς σωστῆς ἀπαντήσεως, καί εἶναι σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, μέσα ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῶν γεγονότων καί τῆς ἐμπειρίας, πού πρέπει νὰ τῆς προαθεῖ ἐνάντια στῆς ἀπαντήσεις μερικὰ σωστῆς, ἀλλὰ προοπτικὰ λαθεμένες πού δίνονται ἀπὸ τῆς ἄλλες πολιτικῆς δυνάμεις.

Εἶναι σ' αὐτὸ τὸ πεδίο τῶν ἄμεσων ἀγῶνων καί τῆς ἄμεσης ὀργάνωσης πού τὸ κόμμα μπορεῖ καί ὀφείλει νὰ ἐπιβάλλεται πραχτικὰ σάν διεύθυνση τῆς τάξης, νὰ ἐπιβάλλει τῆς λύσεις του, τὸν προσαυτολισμὸ του, τούς πόλους ὀργάνωσης του, καί νὰ δίνει μέσα ἀπ' αὐτὰ σπὴν πάλη καί σπὴν ὀργάνωση τοῦ προλεταριάτου τὴν πιὸ μεγάλη ἀποτελεσματικότητα καί τὴν πιὸ μεγάλη διεξοδο.

Αὐτὴ ἢ προοπτικὴ, πού δέν πρέπει νὰ τὴ βλέπουμε σπὴν κλίμακα μιᾶς χώρας ἢ μιᾶς ἡπείρου, ἀλλὰ σπὴν κλίμακα ὅλου τοῦ πλανῆτη, μπορεῖ νὰ φαίνεται σάν χίμαιρα ἂν κοιτάξουμε τὴν κατάσταση σήμερα, μετὰ 50 χρόνια ἀντεπανάστασης, καί τὴν ἰσχύνητα τῶν δυνάμεων πού παλεύουν στοῦ μέτωπο τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἔδταν, πράγματι δυνατὴ, ἂν δέν ὑπολόγιζε παρά μονάχα σπὴ θέληση τῶν δυνάμεων τοῦ κόμματος. Ἀλλὰ δυνάμεις πολὺ πιὸ σημαντικῆς ἀπὸ τῆς δικιᾶς μας δουλεύουν σ' αὐτὴν τὴν κατευθύνση.

Ἡ καλπάζουσα κρίση τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας καί ἢ βίαιη ἐκρήξη τῶν κοινωνικῶν ἀνταγωνισμῶν σπρώχνουν σὲ διεθνή κλίμακα τὴν ἐργατικὴ τάξη στὸν ἀγῶνα. Μέσα ἀπ' αὐτούς τούς ἀγῶνες καί τῆς ἀντίστοιχες προσπάθειες ὀργάνωσης

Η παγκόσμια ταξική πάλη ζωντανή όσο ποτέ !

Μετά το δεύτερο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, η μπουρζουαζία νόμισε ότι απαλλάχτηκε από την πάλη των τάξεων κι όλα έμοιαζαν νά τή δικαιώνουν.

Τό επαναστατικό κύμα πού άρχισε τό 1917 έσπασε πρώτα από τό σοσιαλδημοκρατικό φράγμα και μετά από την άστική και φασιστική άντεπίθεση. Τό προλεταριακό Κράτος πού έγκαιθιδρούθηκε στη Ρωσία τόν Όχτώβρη είχε ύποστει μιά άντεπαναστατική εξέλιξη πούχε ήδη ολοκληρωθεί. Η παγκόσμια επαναστατική όργάνωση πού γεννήθηκε από αυτό τό κύμα και σέ αντίδραση μέ τή σοσιαλδημοκρατική προδοσία έκφυλίστηκε μέ τή σειρά της, διαλύοντας τίς ταξικές πολιτικές θέσεις πριν διαλυθεί και τυπικά. Σ' όλες τίς χώρες, οι προλετάριοι, είτε μέ τή φασιστική βία, είτε μέ τή μιστικοποίηση των "λαϊκών μετώπων" και των δημοκρατικών συνασπισμών, όδηγήθηκαν στον ιερό πόλεμο για την υπεράσπιση της άστικής Πατρίδας και των αξιών της. Ήδη πριν τον πόλεμο, αλλά ιδίως στη διάρκεια του και με τά, στην κινητοποίηση των παρτιζάνων και στις θυσίες της άνοικοδόμησης, τά κόμματα της σαπισμένης Κ.Δ. άποδείχτηκαν πολύ πιο άποτελεσματικά από τή σοσιαλδημοκρατία για νά διοχετεύσουν όλες τίς άντιδράσεις, πού γεννήθηκαν από την εργατική δυσάρεσθαια, μέ στόχους έντελώς άστικούς.

Η τεράστια οικονομική άνάπτυξη πού άκολούθησε τόν πόλεμο δέν μπορούσε παρά νά δυναμώσει αυτήν την ύποταγή κι αυτήν την ένσωμάτωση των εργατών στο άστικό σύστημα. Έπείρεπε πράγματι στη μπουρζουαζία νά τους δώσει ένα ελάχιστο άμεσων ύλικών πλεονεκτημάτων, νά τους παραχωρήσει μιά σχετική καλύτερευση των συνθηκών διαβίωσης τους. Αλλά τά ψίχουλα από τά γιγαντιαία καπιταλιστικά κέρδη, πληρωμένα μέ δεκάδες έκατομμύρια νεκρούς και μέ μιά έντονη καθημερινή έμμετάλλευση έκατοντάδων έκατομμυρίων άνθρώπων, ή μπουρζουαζία κι οι πράχτορές της τά παρουσίαζαν σαν μιά άνταμοιβή των προλετάριων, για την ένσωμάτωση τους στην άστική κοινωνία.

Στίς καπιταλιστικές χώρες, λοιπόν, κι ιδιαίτερα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ή ύλική διαφορά κι ή πολιτική ύποταγή πού έπιτεύχθηκε από τά "εργατικά" κόμματα ένισχύονται μεταξύ τους στη διάρκεια μιας όλόκληρης περιόδου. Πράγματι, οι εργάτες "άστικοποιούνται". Οι κοινωνικές διαφορές φαίνονται σαν άπλές ποσοτικές διαφορές πλούτου κι όχι ποσοτικές άντιθέσεις. Ακόμα κι όταν παλεύουν, οι εργάτες, δέν παλεύουν παρά σαν κατηγορία της άστικής κοινωνίας και μέσα στο πλαίσιο της, κι όχι σαν τάξη πού άντιτίθεται σ' αυτήν.

Η άντεπανάσταση, ό σταλινισμός, ό πόλεμος κι ή άνάπτυξη δημιούργησαν στο σύνολο του καπιταλιστικού κόσμου μιά άνάλογη κατάσταση μ' αυτή πού περιγράφεται γύρω στα 1890 στην Άγγλία από τόν Ένγκελς, και πού χαρακτηρίζεται από την άπουσία του εργατικού κινήματος μέ την πραγματική σημασία.

"Αν δώσαμε μάχη τότε ένάντια στις άστικές ή ψευτο-επαναστατικές προσπάθειες νά παρουσιαστεί αυτή ή

κατάσταση σαν αιώνια κι όριστική, άν άποδείξαμε ότι δέν ήταν παρά προσωρινή, άναγκασίσαμε ώστόσο ότι ήταν πραγματική. Και καταπολεμήσαμε επίσης εκείνους πού περιμένουν κάθε μέρα την επανάσταση, ενώ βρισκόμαστεν στο βάθος του γκρεμού, στη χειρότερη άντεπαναστατική κατάσταση.

Γιγάντιοι άγώνες συντάραζαν ώστόσο τόν κόσμο. Από την Άσία στη Λατινική Άμερική, οι άγώνες άνεξαρτησίας των άποικιών και μισσοποικιών έβάζαν σέ κίνηση περίπου τά 2/3 της άνθρωπότητας. Άλλά αυτοί οι άγώνες τοποθετούνταν επίσης μέσα στα άστικά πλαίσια.

Γι' αυτές τίς χώρες, ή Διεθνής του Λένιν, είχε καθορίσει τή μαρξιστική προοπτική της "διαφορής επανάστασης", στην όποία τό ντόπιο προλεταριάτο, άν και όλιγόριθμο αλλά γερά δεμένο μέ τό παγκόσμιο προλεταριάτο, όργανώνεται άνεξάρτητο από την άστική τάξη άκόμα κι άν έναι επαναστατική, και ένάντια σ' αυτήν για νά πάρει τή διεύθυνση των επαναστατικών έθνικο-δημοκρατικών άγώνων, νά τους σπρώξει ως τό τέλος και νά τους ξεπεράσει για τους δικούς του διεθνείς ταξικούς στόχους. Άλλά τό άναδίπλωμα του ρώσικου Κράτους σέ καθήκοντα έντελώς έθνικά και άστικά μετά τή σταλινική άντεπανάσταση, τό πέρασμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο στρατόπεδο της παγκόσμιας άστικής συντήρησης και τή διάλυση του προλεταριακού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες είχε καταστρέψει τίς προϋποθέσεις αυτής της διεθνούς στρατηγικής και παράδωσε τους προλετάριους των άποικιών στις άστικές τάξεις τους. Κι αυτές πού, στη διάρκεια έτών είχαν προτιμήσει όλους τους συμβιβασμούς μέ τους ιμπεριαλιστές κυρίους τους άπέναντι σέ μιά μαζική πάλη πού κινδύνευε νά ξεφύγει από τόν έλεγχό τους, μπόρεσαν τότε νά άποδυσούν σέ επαναστατικούς άγώνες άλλους λιγώτερο, άλλους περισσότερο ριζοσπαστικούς, πού έννοήθηκαν από τή δύση των παλιών εύρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Φαίνονταν ότι αυτοί οι άγώνες επίσης δικαιώναν όλους εκείνους πού ίσχυριζόντουσαν ότι "τό προλεταριάτο δέν ύπόχει πιά". Όχι μονάχα ή προλεταριακή ταξική πάλη είχε έξαφανιστεί από τή σκηνή της ιστορίας, αλλά οι έθνικο-δημοκρατικοί άστικοί άγώνες έβρισκαν μιά δεύτερη πνοή και φαίνονταν ότι οι σκοποί τους κι οι αξίες τους θά έπικρατούσαν για πάντοτε.

Σήμερα, οι άστοί δέν έναι και τόσο χαρούμενοι. Όπως τό είχαμε πει από καιρό, ή επάνοδος της κρίσης φέρνει επίσης, άν κι όχι μέ μηχανικό τρόπο, την πάλη των τάξεων. Άν δέν έκδηλώνεται ακόμα παρά σποραδικά στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, ξεσπάει ήδη μέ μιά έκρηκτική βία στις χώρες πού έκαναν πρόσφατα την άστική επανάστασή τους ή σ' αυτές πού ή καπιταλιστική άνάπτυξη ξεκίνησε τελευταία.

Οι άστοί ίσχυριζόντουσαν ότι οι άγώνες έθνικής άνεξαρτησίας ή άστικής επανάστασης θά έπρεπε νά όδηγήσουν στον παράδεισο της ένότητας όλου του λαού μέσα στο έθνος. Έμεις, περιμέναμε απ' αυτούς τή γέννηση του καπιταλισμού κι άρα του νεκροθάφτη του, του

προλεταριάτου. Περιμέναμε την ανάπτυξη της σύγχρονης πάλης των τάξεων. Από τα πράγματα, δεκάδες εκατομμυρίων άνθρωποι άποσπάρθηκαν από τον παλιό τρόπο ζωής τους και προλεταριοποιήθηκαν, με αποτέλεσμα τό ξεσπασμα της πάλης των τάξεων. Αύτη άκριβώς την περίοδο γίνονται τά πρώτα μεγάλα ταξικά ξεσπάσματα και είναι φανερό τό γιατί.

Αυτές οι χώρες αποτελούν, όπως η Ρωσία άλλοτε, τον πιό αδύναμο κρίκο του παγκόσμιου καπιταλισμού, και είναι κείνες που χτυπιούνται περισσότερο από την κρίση. Έτσι ή άλλοιώς ή ανάπτυξη τους έμποδιζόταν από την κυριαρχία των ιμπεριαλιστικών τεράτων, πάνω στην παγκόσμια αγορά, αλλά τό στένεμα αυτής της αγοράς τις χτυπάει σκληρά. Οι μεγάλοι ιμπεριαλισμοί προσπαθούν και πετυχαίνουν άκόμα άρκετά καλά νά "έξαγάγουν την κρίση", νά κάνουν νά πέσουν πάνω στους πιό νέους και αδύναμους καπιταλισμούς οι πιό άσχημες συνέπειές της. Στίς χώρες αυτές, που δέν έχουν οικονομικά άποθέματα, ή κατάσταση γίνεται γρήγορα καταστροφική. Η κρίση έχει σαν άποτέλεσμα εκεί ένα καλπάζοντα πληθωρισμό, μιá άνεργία που μεγαλώνει από τό μηλονόμισμα της μετανάστευσης, μιá τρομερή πίεση πάνω στίς συνθήκες ζωής των προλεταρίων και των ξεροζωμένων μαζών.

"Αρα αυτά τά νεαρά προλεταριάτα είναι "ξεβράκωτα" μέ την άπόλυτη σημασία της λέξης. Η άστική τάξη δέν μπόρεσε νά τους παραχωρήσει κανένα από αυτά τά ύλικά πλεονεκτήματα που, άν κάνουν την τύχη τους πιό ύποφερτή, έχουν σαν συνέπεια νά τά κάνουν πιό δισταχτικά γιά άγώνες. Και, τό πιό σημαντικό, δέν μπόρεσε νά εισαγάγει μεταξύ τους αυτή τή σοφή κλιμάκωση πλεονεκτημάτων και "έγγυήσεων" που της επιτρέπουν νά διασπεί τούς προλεταρίους και άρα νά κάνει τον άγώνα τους πιό δύσκολο. Η επίθεση της μπουρζουαζίας βάσει αυτού του προλεταρίου σέ μιá άνυπόφορη κατάσταση, και τους χτυπάει όλους. Δέν έχουν τίποτε νά χάσουν και είναι ύποχρεωμένοι νά παλαίψουν γιά νά επιζήσουν.

Έπίσης, ή άστική τάξη αυτών των χωρών δέν μπόρεσε νά τοποθετήσει όλο τό σύστημα των πολιτικών άμορτισέρ που, στίς γέρινες δημοκρατίες, περικυλώνει τους προλεταρίους σαν ένα δίχτυ που μπλοκάρει τίς άγωνιστικές ώθήσεις τους. Τά Κράτη που έχουν γεννηθεί σήμερα από άγώνες άνεξαρτησίας τείνουν γρήγορα και χωρίς δυσκολία, άν όχι νά είναι "φασιστικά" μέ την ιστορική σημασία, τουλάχιστον νά παίρνουν την πιό δυνατή ολοκληρωτική μορφή. Τό μοναδικό κόμμα, όχι μονάχα είναι ό κανόνας, αλλά αυτό τό κόμμα ταυτίζεται μέ τό στρατό και τό Κράτος. Άκόμα και τά συνδικάτα που, στίς δυτικές δημοκρατίες, τείνουν νά ένσωματώνονται όλο και πιό πολύ στό μηχανισμό του άστικού Κράτους, εκεί είναι άμεσα και από την άρχή δικτυώσεις αυτού του Κράτους. Αύτη ή ύποχρεωτική πολιτική έννοπήση της μπουρζουαζίας που συμπεριλαμβάνει όλη τή σύγχρονη κοινωνία, δίπλα από τά προφανή μειονεκτήματα, παρουσιάζει μερικά πλεονεκτήματα. Οι ώθήσεις και οι έκρήξεις του εργατικού θυμού δέν βρίσκουν διεξοδο σέ κανάλια μέσα στό ίδιο τό σύστημα, αλλά είναι άναγκασμένες νά άντιπαρατεθούν άμεσα ένάντια σ'αυτό.

Όστόσο, ή μπουρζουαζία αυτών των χωρών άκόμα και άν οι ύλικές προϋποθέσεις της τό επιτρέπουν θά μπόρουσε δύσκολα νά πείσει τίς μάζες γιά την όμορφιά των δημοκρατικών άντιπαραθέσεων και των είρηνικών και νόμιμων άγώνων. Χτές άκόμα, τίς καλούσε στον ένοπλο άγώνα, στην έξέγερση ή στον πόλεμο ένάντια στον ιμπεριαλισμό και τίς παλιές κυριαρχες τάξεις. Γι' αυτές τίς μάζες που έχουν την έμπειρία ενός έθνικοαπελευθερωτικού πολέμου ή μιáς άστικής δημοκρατικής επανάστασης, δέν είναι άπαραίτητο νά τους έξηγηθεί και νά άποδειχθεί ή άναγκαιότητα της ένοπλης επαναστατικής βίας, όπως στους προλεταρίους της Εύρώπης και της Βόρειας Αμερικής που είναι βουτηγμένοι και άποκοιμημέ-

νοι μέ τον είρηνισμό, τον κοινοβουλευτισμό και τή νομιμότητα. Είναι προφανές από μόνο του. Πολέμησαν στην πρώτη γραμμή ένάντια στον ιμπεριαλισμό και τους συμμάχους τους και τώρα δέν θά διστάσουν νά χρησιμοποιήσουν την πιό ένεργητική βία στον άγώνα γιά τους δικούς τους ταξικούς στόχους. Δέν μπόρουν νά άρκεστούν νά άπεργούν, νά κάνουν "οικονομικούς άγώνες", νά καταλάβουν εργοστάσια, είναι άναγκασμένες νά κατεβαίνουν στό δρόμο και νά άντιμετωπίζουν άμεσα τό άστικό Κράτος, που ό άστυνομικός έλεγχός του ξεπλώνεται σ' όλη την κοινωνία.

* * *

Ό πίνακας που ό κόσμος παρουσιάζει σήμερα δείχνει λοιπόν, γύρω από τίς παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες άπό μια σχετικά ήρεμες, μιá πλατιά "μόκινη ζώνη" χωρών μέ πρόσφατη ή σέ έξέλιξη καπιταλιστική ανάπτυξη, όπου είναι νεαρό προλεταριάτο, όλο και πιό πολυπληθές διεξάγει άγώνες όλο και πιό πλατιούς. Από την Τουρκία στην Βραζιλία, από τό Άκρωτήρι στή Μέση Άνατολή, από την Ύννησία στην Κορέα, οι εκρήξεις άλληλοδιαδέχονται και άνταπαντούνται. Σ' αυτές τίς χώρες όπου οι έθνικοδημοκρατικοί στόχοι είναι ήδη ξεπερασμένοι ή είναι στό δρόμο γιά νά ξεπεραστούν, οι μαζικοί άγώνες τείνουν νά τοποθετούνται αυθόρμητα και άμεσα στό προλεταριακό ταξικό επίπεδο. Άν, άντι νά περιοριστούμε στην Εύρώπη και στίς Ε.Π.Α, θεωρήσουμε όλη την ύδρoγειο, βλέπουμε μιá πάλη των τάξεων πολύ πιό πλατιά και έντονη από κείνη που ό Μάρξ και ό Ένγκελς είχαν μπροστά στά μάτια τους τον τελευταίο αιώνα.

Αύτη ή πάλη παρουσιάζει όλη τή φρεσιάδα και όλη την καθαρότητα ενός νεαρού προλεταριάτου που δέν διακωλύθηκε ύλικά από την ψεύτικη "εϋημερία", και πολιτικά από τό ρεφορμισμό και τον όπιορτσονισμό. Στοχεύει νά υπερασπίσει τά άμεσα συμφέροντα των προλεταριακών και μισοπρολεταριακών μαζών ένάντια σ'αυτά της έθνικής οικονομίας και της άστικής τάξης. Όρθώνει άμεσα τους προλεταρίους ένάντια στό άστικό Κράτος μέ όποιαδηποτε μορφή. Συμπερασματικά, είναι ή αυθόρμητη πάλη ενός προλεταριάτου που γεννιέται, παρόμοια τηρουμένων των άνελογιών μέ κείνη του εύρωπαϊκού προλεταριάτου του προηγούμενου αιώνα, μέ τά τεράστια προσόντα αλλά επίσης μέ τίς αδυναμίες που άπαρρέουν άπ'αυτή τή νεότητα και αυτόν τον αυθορμητισμό.

Γιατί άν αυτοί οι ήρωικοί παραδειγματικοί άγώνες τοποθετούνται έντελώς φυσικά πάνω στην γραμμή της επαναστατικής πάλης των τάξεων, τους λείπουν άκόμα ό πολιτικός και οργανωτικός προσανατολισμός που έχουν τόσο άνάγκη.

"Αρα, τί μπόρουν νά ξέρουν σήμερα αυτοί οι προλεταριοί από τό ιστορικό πρόγραμμα της κομμουνιστικής επανάστασης, τό μόνο που μπόρει νά όπλίσει και νά κατεβύνει τή μάχη τους; Όχι μονάχα άγνωστον έντελώς τίς θέσεις του κομμουνισμού, όχι μονάχα δέν έχουν τή δυνατότητα νά γνωρίσουν τό μαρξισμό, αλλά επιπλέον τους έχουν παρουσιάσει μέ αυτό τό όνομα την πιό αίσχρη πολιτική ταξικής συνεργασίας. Δέν είδαν παρά την αίσχρη μάσκα του σταλινισμού, άστικο-έθνικο-επαναστατικού στην καλύτερη περίπτωση, αλλά πιό συχνά σοσιαλ-αβινιστικού και σοσιαλ-ιμπεριαλιστικού, ή διάφορους όπιορτσονισμούς "της άριστερας", άδιάφορους άπέναντι στους άγώνες χειραφέτησής τους ή άκόμα ούρά των άστικών τάξεων τους. Κι ή πραγματική καταστροφή κάθε διεθνούς ταξικής άλληλεγγύης στή διάσφαιρα δεκαετιών επιτρέπει στους άστούς νά την καταδικάζουν σ'όνομα της έθνικής άλληλεγγύης, και νά παρουσιάζουν τον κομμουνισμό σαν ένα όργανο του λευκού ιμπεριαλισμού.

* * *

Όστόσο, παρ'όλες τίς δυσκολίες ένάντια στίς όποιες συγκρούονται, οι προλεταριακοί άγώνες ξεσπών στην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 7

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

1. Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΟΙ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

"Αν κι όλοι οι πόλεμοι φέρνουν φρίκη και δυστυχία, οι κομμουνιστές δέν τους καταδικάζουν όλους. Υπάρχουν πράγματι χρήσιμοι πόλεμοι, πόλεμοι πού εύνοούν τήν εξέλιξη τής ανθρωπότητας, πόλεμοι πού συνεισφέρουν στήν κατάργηση κοινωνικών σχέσεων πού ναι εμπόδια γιά τήν εμφάνιση ενός καινούργιου τρόπου παραγωγής. Βέβαια, οι επαναστάσεις, δηλαδή οι εμφύλιοι πόλεμοι, είναι τό βασικό εργαλείο αὐτῶν τῶν ἀλλαγῶν, ἀλλά κι οι πόλεμοι μεταξύ κρατῶν παίζουν ἐπίσης ἕνα ρόλο.

"Αν τό ἄρθρο θά ἐπιμεινει πάνω στους ἔθνικο-επαναστατικούς πολέμους τής μπουρζουαζίας στήν ἀνοδική της φάση (δηλ. στήν περίοδο πού ναι επαναστατική προσπάθωντας νά ἀνατρέψει τό φεουδαρχισμό ἢ νά διώξει τόν ἱμπεριαλισμό και νά ἐγκαθιδρύσει τό δικό της ταξικό ἀστικό κράτος), είναι ἐπειδή ἡ ὑποστήριξη πού ἔδωσαν οι κομμουνιστές σ' αὐτούς τούς πολέμους χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν ὀλιγαρχισμό γιά νά δικαιολογήσει τήν προχωρηστική του στότους ἱμπεριαλιστικούς πολέμους στους πολέμους πού προκαλοῦνται ἀπό τόν καπιταλισμό στό ἀνώτερο κι πιό ἀντιδραστικό στάδιο του. Πρέπει λοιπόν νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ὑποστήριξη μας σ' αὐτούς τούς επαναστατικούς πολέμους δέν σημαίνει καθόλου ὅτι ἀποδεχόμεστε τήν ἀρχή τοῦ "ἔθνους, τήν συγκρότηση σέ ἔθνικα κράτη ἢ τήν "ἔθνικη ἀπελευθέρωση". Σημειώνει ἀπλά τήν ἀναγνώριση τοῦ γεγονότος ὅτι τέτοιοι ἦταν ὁ δρόμος τής καταστροφής τῶν προκαπιταλιστικῶν σχέσεων, ὁ δρόμος πού ὀδηγοῦσε ὀχι στήν ἐνότητα τοῦ "ἔθνους ἢ τοῦ λαοῦ, ἀλλά στήν ἀνάπτυξη τής σύγχρονης πάλης τῶν τάξεων.

Γιά νά κριτικάρουμε τό σοσιαλ-σβινισμό, δέν ἔχουμε ἀρα ἀνάγκη νά κάνουμε ἕνα ἀπλοῦκό λάθος, πού ἐξάλλου καταγγέθηκε ἀπό τόν Λένιν, ἀρνούμενοι τή δυνατότητα ἔθνικῶν πολέμων στήν ἱμπεριαλιστική περίοδο. Ὁ μαρξισμός ἔδειξε ὅτι ὁ αἰῶνας τῶν ἔθνικο-επαναστατικῶν πολέμων, δηλαδή τῶν ἀστικο-δημοκρατικῶν, ἔκλεισε στήν Εὐρώπη ἀπό τό 1871, σ' ἄλλες δέ ἡπείρους ἀνοίξε πολύ ἀργότερα, και ἀν κλείνει προοδευτικά, δέν είναι ἐξαιτίας ενός "διατάγματος", ἀλλά τής εξέλιξης τής ἱστορίας και τής προοδευτικῆς διάλυσης τῶν προκαπιταλιστικῶν δομῶν. Ὁ ἱμπεριαλισμός ἔχει σάν συνεπακόλουθο ὅμως τήν καταπίεση και τήν ἐκμετάλλευση τῶν μικρῶν ἀστικῶν ἔθνων ἀπό τά μεγάλα ἱμπεριαλιστικά τέρατα, ἔτσι ὡστε ἔθνικοι πόλεμοι ἐναντία σ' αὐτήν τήν καταπίεση είναι δυνατοί, ἀκόμα και στήν Εὐρώπη (π.χ., στή 1920, ἕνας ἀπελευθερωτικός πόλεμος τής Γερμανίας πούταν ἐντελῶς λυωμένη ἀπό τό σύμφωνο τῶν Βερσαλλιών).

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἕνας τέτοιος πόλεμος θάχε ἕναν επαναστατικό χαρακτήρα, πού θά

δικαιολογοῦσε τήν ὑποστήριξη τοῦ προλεταριάτου.

Στόν ἀστικό κόσμο, ὁ μόνος επαναστατικός πόλεμος είναι ἐκεῖνος πού γίνεται ἀπό τό προλεταριακό κράτος ἐναντία στήν ἀστικά κράτη. Τό γεγονός τοῦ νά γίνει ἢ ὀχι ἕνας τέτοιος πόλεμος δέν είναι ζήτημα ἀρχῆς, ἀλλά ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικά ἀπό τή συγκυρία. "Ἐσθὶ ἀλλοιῶς δέν ἔχει ἕναν ἔθνικό χαρακτήρα, ἀλλά παρουσιάζεται σάν μιὰ μάχη στό διεθνή ἐμφύλιο πόλεμο, ὑποταγμένη στή γενική στρατηγική.

ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Οἱ ἱμπεριαλιστικοί πόλεμοι, είναι ἐκεῖνοι πού γίνονται ἀπό τά μεγάλα ἀστικά κράτη, γιά νά χωρίσουν και νά ξεναχωρίσουν τόν κόσμο σύμφωνα μέ τή δύναμη πού ἔχουν. Ἡ ἀστική κι ἡ μικρο-αστική μυθολογία ἱσχυρίζεται ὅτι ἡ γενίκευση κι ἡ ἀνάπτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ και τής δημοκρατίας κάνουν τούς πολέμους ἀδύνατους ἢ ἀποφευκτούς. Ἐμεῖς λέμε ἀπεναντίας ὅτι είναι ἀναπόφευχτοι. Ὅσο ὁ καπιταλισμός ἀναπτύσσεται, τόσο οἱ ἀντιφάσεις του γίνονται βίαιες και ξεσποῦν περιοδικά μέ μεγάλες κρίσεις πού τό ζενίθ τους, ἀν τό προλεταριάτο δέν ἐπέμβει σάν τάξη γιά τήν ἀνατροπή τής ἀστικῆς κυριαρχίας, δέν μπορεί νά ναι τίποτε ἄλλο παρᾶ ἀπό τήν ἐνοπλή σύγκρουση μεταξύ τῶν κρατῶν, τόν πόλεμο.

Πέρα ἀπό τό ὅτι διασπάει τό προλεταριάτο κι ἐπιτρέπει στή μπουρζουαζία νά τό ἐλέγχει πιό στενά, αὐτός ὁ πόλεμος καταστρέφει μαζί και τά προϊόντα, μέσα παραγωγῆς και παραγωγούς, κεφάλαιο κι ἐργαζόμενους. Είναι ὁ ἀστικός τρόπος λύσης τής κρίσης κορεσμοῦ τής παγκόσμιας ἀγορᾶς, κι ἀνοίγει τό δρόμο γιά ἕνα καινούργιο ἱλιγγιάδω κύκλο συσσώρευσης.

Τά ἀστικά κράτη ἀναζητοῦν νά ἀποσπᾶσουν τούς χώρους θηράματος, τίς ζῶνες και τίς ἀγορές τῶν ἀνταγωνιστῶν τους. Ἡ δημοκρατία δέν κάνει τίποτε ἄλλο παρᾶ νά ἐπιτρέπει στό ἀστικό κράτος νά ἐξασφαλίζει τή συναίνεση και τήν ὑποστήριξη τῶν σκλάβων του. Είναι ἡ ἀστική προπαγάνδα πού ἱσχυρίζεται ὅτι τά κράτη κάνουν τόν πόλεμο ἀπό ἀγάπη γιά τήν εἰρήνη, τήν ἐλευθερία και τή δημοκρατία και τά "ἐργατικά" κόμματα μέ εὐχαρίστηση ξεναπήραν αὐτά τά ψέμματα στή διάρκεια τοῦ 2ῳ, ὡπως και τοῦ 1ῳ, ἱμπεριαλιστικοῦ πολέμου και πού σκιαγραφοῦν ἔτσι ἀπό τά πρῶν, ὁ ἕνας ἀπό τή μιὰ μεριά τοῦ χαρακώματος, ὁ ἄλλος ἀπό τήν ἄλλη, τή συμμετοχή τους στόν 3ῳ, στό πλευρό τῶν καπιταλιστῶν τῶν "δικῶν" τους χωρῶν.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Η βάση προσχώρησης των προλεταρίων στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, είναι η ταξική συνεργασία, ή ιδεολογία κι η πραχτική μιας έθνικης άλληλεγγύης μεταξύ όλων των τάξεων. Είναι τα ιμπεριαλιστικά κι αποικιακά υπερκέρδη που επιτρέπουν στις μπουρζουαζίες των μεγάλων δυνάμεων να παραχωρούν προσωρινά, ιδιαίτερα στα ανώτερα στρώματα του προλεταριάτου μερικά ψίχουλα που κάνουν αυτήν την άλληλεγγύη και την όππορουνιστική πολιτική που την αντανακλά αξιόπιστη. Όταν η στιγμή των "κοινών" θυσιών φτάνει, δυστυχώς είναι πολύ άργα για να αντιδράσει κανείς. Οι συνήθειες και το άντανακλαστικό της έθνικης άλληλεγγύης λειτουργούν. "Αν επί πλέον, οι οργανώσεις που οι εργάτες εφτιαξαν για να παλεύουν ενάντια στη μπουρζουαζία διακηρύσσουν τότε άνοιχτά την ιερή Ένωση με τους άστους, κάθε οργανωμένη αντίδραση είναι αδύνατη.

Στά 1914, η σαπίλα των σοσιαλιστικών κομμάτων φάνηκε απότομα, αφήνοντας τις μάζες έγκαταλελημένες, άνοργάνωτες, στα χέρια της στρατιωτικής έξουσίας. Ο πόλεμος του 1939 έσπασε όταν το προλεταριάτο βυθιζόταν στον κύκλο της σταλινικής άντεπανάστασης, κι όταν η έκφυλισμένη Κομμουνιστική Διεθνής τό είχε ήδη οδηγήσει στο πεδίο της υπεράσπισης της δημοκρατίας ενάντια στο φασισμό. Ήταν ήδη προετοιμασμένο να συμμετάσχει στον πόλεμο, στο πλευρό των συμμάχων, ιδίως από τη στιγμή που η Ρωσία τάχθηκε στο στρατόπεδό τους.

Η "υπεράσπιση της ΕΣΣΔ" ήταν βέβαια ένα καθήκον για τό παγκόσμιο προλεταριάτο, όσο τό Κράτος των σοβιέτ αντιπροσώπευε τη δικτατορία του προλεταριάτου. Αυτό υπερασπιζόταν τότε όχι τόσο τή οικονομικο-κοινωνικές πραγματοποιήσεις αυτού του Κράτους, αλλά τό προχωρημένο φυλάκιο της παγκόσμιας επανάστασης που ήταν και που ήθελε νάναι. Δεν μπορούσε να τό υπερασπίσει λοιπόν παρά όπως ένας στρατός υπερασπίζεται μιά από τις έμπροσθοφυλάκες του, και τήν εποχή που η "υπεράσπιση της ΕΣΣΔ" ήταν συνώνυμο με τήν επαναστατική κινητοποίηση του προλεταριάτου ενάντια στη μπουρζουαζία. Η σταλινική άντεπανάσταση άναποδογύρισε τούς θρους. Χρησιμοποιώντας τό διεθνές προλεταριάτο για τούς σκοπούς του ρώσικου Κράτους, υπόταξε τήν πάλη των τάξεων στις πολεμικές συμμαχίες του, κρύβοντας τόν μή προλεταριακό και ήδη έθνικό χαρακτήρα του κάτω από τήν ψεύτικη σημαία του "σοσιαλισμού σέ μιά μόνο χώρα".

Γιά να δικαιολογήσει τήν προσχώρηση του προλεταριάτου στον πόλεμο ο σταλινισμός χρησιμοποίησε επίσης επιχειρήματα που ήδη είχαν φανεί στον 1^ο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. "Από τό 1920, η τάση της "άριστερας" του Αμβούργου προσπαθοüse να ταυτίσει έθνικη άμυνα και προλεταριακή επανάσταση, να κάνει τό προλεταριάτο να σηκώσει τό βάρος της διάσωσης του γερμανικού έθνους.

Δυστυχώς, η ίδια η Ρόζα Λούξεμπουργκ, είχε αφήσει τό δρόμο ελεύθερο για τέτοια γλι-

στρήματα. Στη προσούρα του junius, ή-θελε να "δικαιολογήσει" ένα έιαναστατικό πρόγραμμα (περισσότερο βέβαια άστικο - δημοκρατικό παρά προλεταριακό) με τήν άπαίτηση μιάς... "πραγματικής" άμυνας της χώρας. Ο Λένιν στήν άυστηρή του κριτική έδειξε ότι έπρόκειτο για μιά άπόπειρα "παιξίματος με τήν ιστορία" και που έφερνε τούς πατριώτες και φιλισταίους στήν... σοσιαλιστική επανάσταση.

Στήν καλύτερη περίπτωση, αυτού του είδους οι άυταπάτες κυριαρχούσαν σ' αυτούς που ίσχυρίζονταν ότι θά οδηγήσουν τούς προλεταρίους "άπό τήν Άντίσταση στήν Έπανάσταση". Άλλά έίλικρινής ή προδότης, ο "παρτιζανισμός" δεν χρησίμευσε παρά για να ένσωματώσει τις προλεταριακές μάζες στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και για να τούς άπαγορεύσει κάθε δικιά τους προοπτική ή άγώνα. Κι ένω ο παρτιζανισμός διέμεινε στήν έμφύλιο πόλεμο, τόκανε για να ξεστρατίσει τούς προλεταρίους από τόν ταξικό πόλεμο.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΣΗ

Η θέση που τό προλεταριάτο πρέπει να πάρει σχετικά με τόν ιμπεριαλιστικό πόλεμο έχει ξεκάθαρα προσδιοριστεί έδώ και ένα αιώνα. Ο Λένιν δείχνει ότι τό Συνέδριο της Βασιλείας (1912) που άναγγέλει αυτήν τήν τοποθέτηση με τόν πιό ξεκάθαρο τρόπο άναφέρεται κι αυτό στή Κομμούνα του Παρισιού.

Βέβαια, ο πόλεμος δίνει στήν μπουρζουαζία εύκολίες για να έλέγχει τούς εργάτες, ιδιαίτερα χάρις στή βοήθεια των προδοτικών κομμάτων, αλλά άντιστοιχεί σέ μιά βαθεία και γενική κρίση της άστικης κοινωνίας. Τό προλεταριάτο πρέπει να έκμεταλλευτεί αυτήν τήν κατάσταση, τις δυσκολίες της μπουρζουαζίας από τό τράνταγμα όλων των κοινωνικών σχέσεων για να σπρώξει τήν ταξική πάλη προς τά έμπρός, προς τήν επανάσταση. Τό ζήτημα μιάς πιθανής "επαναστατικής άμυνας", όχι βέβαια του Έθνους ή της χώρας, αλλά του άπαράιτητου εργαλείου που ναι ή προλεταριακή δικτατορία δεν μπορεί να μπει παρά μετά από τήν κατάληψη της έξουσίας. Όσο τότε τό προλεταριάτο πρέπει να άπορρίπτει τόν τόν άυταπατόδικο εϋρηνισμό όσο και κάθε είδους "άμυνα", και πρέπει να παλεύει άκατάπαυστα για τό μετασχηματισμό του ιμπεριαλιστικού πολέμου σέ έμφύλιο πόλεμο.

Η τάση μας υπογράμμισε από τό 1914 ότι η άρνηση της "κοινωνικής άνακωχής", τό συνέχεια κι ακόμα περισσότερο η δξυση της ταξικής πάλης στή διάρκεια του πολέμου, άποδυναμώνει τό άστικό Κράτος άπέναντι στους έχθρους του και μπορεί να συνεισφέρει στή στρατιωτική ήττα. Άλλά δεν άρκεΐται να άποδέχεται αυτήν τήν ήττα σαν μιά σχολική υπόθεση, διακηρύσσει ξεκάθαρα ότι η ήττα του δικού του Κράτους δημιουργεί συνθήκες άπειρα πιό εύνοϊκές για τήν επανάσταση από τή νίκη. Ο Λένιν δηλώνει μέ τόν ίδιο τρόπο ότι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο τό προλεταριάτο κάθε χώρας δεν μπορεί να θέλει παρά τήν ήττα του δικού του Κράτους. "Οχι βέβαια για να εύνοήσει ή για να βοηθήσει ένα άλλο άστικό Κράτος, έφ' όσον αυτή η θέση ίσχύει για όλες τις χώρες, αλλά γιατί αυτή η επανα-

στατική ήττοπάθεια είναι η συνθήκη του μετα-οχηματισμού του ιμπεριαλιστικού πολέμου σέ διεθνή εμφύλιο πόλεμο.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Τό προλεταριάτο αντιμετώπισε τόν πρώτο ίμπεριαλιστικό πόλεμο μ'ένα είδος αφέλειας. Η οργάνωσή του διεκδικούσε στά λόγια τίσ έπαναστατικές θέσεις, ένω στήν πράξη ήταν διαβρωμένη από τήν πραχτική τής ταξικής συνεργασίας και στήν κρίσιμη στιγμή πέρασε άνοιχτά στή μεριά του έχθρου, έμποδίζοντας κάθε μαζική αντίδραση. Αλλά άν μ'αυτή τή δράση κατόρθωσαν νά βάλλουν τέρμα στόν πόλεμο, δέν μπόρεσαν νά πάνε μέχρι τή νίκη τής έπαναστασης. Εκτός από τή Ρωσία, όπου οί μπολσεβίκοι είχαν κάνει μιά μακριά δουλειά προετοιμασίας.

Ο 2^{ος} ίμπεριαλιστικός πόλεμος ξέσπασε σέ πλήρη περίοδο άντεπανάστασης κι έκφυλισμού τής Κ.Δ. Ακόμα κι οί "αντιπολιτευόμενες" τάσεις συμμετείχαν, περίπου όλες, σ' αυτόν τόν έκφυλισμό. Αυτή ή πολιτική άδυναμία κι ή οργανωτική δύναμη του σταλινισμού, πού είχε ήδη πρό πολλού καταλάβει τό συγκεντρωτικό και πειθαρχημένο έργαλειο πού έχτε φτιαχτεί από τούς κομμουνιστές, έπέτρεψαν νά καναλιζαρίστουν άκόμα κι οί αυθόρμητες αντιδράσεις ένάντια στόν πόλεμο στήν κατεύθυνση τής υπερ-άσπισης τής δημοκρατίας και νά ένσωματωθούν στό ένα από τά ίμπεριαλιστικά στρατόπεδα. Τό προλεταριάτο δέν ήταν οί σέ θέση νά παλαίψει ένάντια στόν πόλεμο, κι ό 2^{ος} παγκόσμιος πόλεμος δέν μπορούσε νά παραγάγει ένα έπαναστατικό κώμα ανάλογο μ'αυτό του 1918-20.

Στό τέλος αυτού του πολέμου, ό κύκλος τής άντεπανάστασης, μακριά από τό νά πάρει τέλος συνεχίστηκε. Τήν έποχή έκείνη, τό καθίκον μας ήταν βασικά ή άποκατάσταση κι ή υπεράσπιση τών κομμουνιστικών άρχων, άπαραίτητη βάση

ΑΠΟ ΣΕΛ. 4. Η παγκόσμια ταξική πάλη ζωντανή όσο ποτέ: περιφέρεια του καπιταλιστικού κόσμου, πλαταίνοντας και δυναμώνοντας, συγκλίνοντας πρός τίς παλιές μητροπόλεις, όπως δείχνει τό παράδειγμα τής Πολωνίας. Κι έχουν μιά τεράστια σημασία.

Αναγγέλουν και προεικονίζουν τήν κατάσταση πού , αύριο, θάναι κείνη όλο τού κόσμου, και τούς αγώνες πού αύριο, θά αγκαλιάσουν όλο τόν κόσμο. Δείχνουν στός "άστικοποιημένους" προλετάριους, άλλά ήδη στό δρόμο τής άποαστικοποίησης κάτω από τά χτυπήματα τής καπιταλιστικής έπίθεσης, τήν κατάσταση πού τούς περιμένει άνοπόμεχτα, τούς δείχνουν πώς θά είναι και αυτοί υποχρεωμένοι νά παλαίψουν.

Αλλά τό νεαρό προλεταριάτο τών χωρών "υπό ανάπτυξη" δέν άρκει νά δείχνει στός πιό παλιούς τό δρόμο πού θά πρέπει νά ξαναπάρουν αύριο. Συντελεί νά τούς σπράχνουν σ'αυτόν. Παίρνοντας τή σκυτάλη τών αντίιμπεριαλιστικών αγώνων, αυτοί οί αγώνες διαταράζουν γερά όλη τήν παγκόσμια ίσοροπία τών άστικών Κρατών. Ακόμα καλύτερα, ταρακουνάνε έπίσης τό λήθαργο, πού είναι άκόμα οί προλετάριοι έπν μητροπόλεων. Αυτό τό νεαρό προλεταριάτο βρίσκεται σήμερα στήν αίχμη τής παγκόσμιας μάχης τής έργατικής

για τήν ανάγένηση ένός πλατιού ταξικού κινήματος. Σήμερα, ένας νέος έπαναστατικός κύκλος προαναγγέλεται, και πρέπει νά προετοιμασούμε τό προλεταριάτο τή στιγμή όπου τό βίαιο ξέσπασμα τών αντιφάσεων του καπιταλισμού θά τό βάλει σκληρά μπροστά στήν έναλλακτική λύση: πόλεμος ή έπανάσταση, διχτατορία τής μπουρζουαζίας ή διχτατορία του προλεταριάτου.

Χωρίς νά ίσχυριζόμαστε ότι ή έπανάσταση θά πετύχει σίγουρα νά άποτρέψει τόν πόλεμο, ούτε ότι ό πόλεμος θά παραγάγει σίγουρα τήν έπανάσταση, πρέπει νά δουλεύουμε έτσι ώστε τό προλεταριάτο νά αντιμετωπίση αυτήν τήν κατάσταση σέ συνθήκες πιό εύνοϊκές από ότι στόν 1^ο ή στόν 2^ο ίμπεριαλιστικό πόλεμο.

Αυτό άπαιτεί πρώτα άπ'όλα διαρκή προπαγάνδα, μιά πολιτική πάλη χωρίς συμβιβασμό ένάντια σ'όλα τά είδη ιερχής "Ενωσης ή "άμυντικού" πολέμου, πού έχει ανάγκη, έξάλλου, από μιά άκριβη ανάλυση τών θέσεων πού τά διάφορα ρεύματα πήραν στή διάρκεια τών προηγούμενων πολέμων και πού παίρνουν άπέναντι στόν επόμενο. Αυτή ή αντιιμπεριαλιστική προπαγάνδα, μέ τήν έπαναστατική έννοια, για τήν έπαναστατική ήττοπάθεια και τό μετασχηματισμό του ίμπεριαλιστικού πολέμου σέ εμφύλιο πόλεμο, συνεπάγεται προφανώς μιά προσπάθεια για νά οργανωθούν οί δυνάμεις πού είναι σ'αυτό τό χώρο.

Αλλά αυτή ή προπαγάνδα κι αυτή ή οργάνωση είναι άδιαχώριστες μέ τήν επέμβαση του κόμματος στός άμεσους και μερικούς αγώνες. Γιατί ή ιερχή "Ενωση έχει τήν πηγή τής ταξικής συνεργασίας σέ περίοδο ειρήνης. Είναι μέσα από τούς καθημερινούς αγώνες πού πρέπει από τά ώρα νά βοηθηθούν οί έργατες νά σπάσουν τό "άνταναιλαστικό" τής άλληλεγγύης μέ τήν έπιχειρήση, τής άλληλεγγύης με τή μπουρζουαζία τους και τό Κράτος τους, για νά προετοιμαστούν νά άντισταθούν σ'αυτόν τόν παρασυρμό τήν ώρα του πολέμου.

• • •

τάξης, τόσο μέ τούς αγώνες πού κάνει στίς χώρες καταγωγής του, όσο μέ τή μαχητικότητα, τή δύναμη και τήν έλλειψη ρεφορμιστικών αυταπατιών πού μεταφέρει μέ τή μετανάστευση. Και δέν είναι τυχαίο άν, σ'όλες τίς καπιταλιστικές χώρες, οί μετανάστευτες έργαζόμενοι είναι στήν πρωτοπαρεία τών αγώνων.

Αυτό τό νεαρό προλεταριάτο συνεισφέρει έπίσης καταπληκτικά στήν έπανάληψη τής διεθνούς πάλης τών τάξεων. Αλλά αυτή ή συνεισφορά είναι συνάμα κι ένα κάλεσμα, ένα κάλεσμα αγώνα πού, από τή Ρούρ ώς τό Σικάγο από τό Λίβερπουλ ώς τή Μόσχα, από τό Τορίνο ώς τή Βαρσοβία, από τό Σάν Φρανσίσκο ώς τό Παρίσι, πρέπει νά άπαιτηθεί μέ αγώνα. Είναι έπίσης ένα κάλεσμα για πολιτική βοήθεια. Ένα κάλεσμα στίς παραδόσεις και τήν ιστορική έμπειρία του κομμουνιστικού κινήματος. Ένα κάλεσμα στό έπαναστατικό πρόγραμμα και άρχες. Ένα κάλεσμα για τήν ανάγένηση του παγκόσμιου κόμματος τής έπανάστασης, πραγματικού κέντρου του διεθνούς κινήματος, πόλο προσανατολισμού ή οργάνωσης τών αγώνων πού, αύριο, θά μετασχηματιστούν σέ τυφάνα.

Στό χέρι μας νά κάνουμε μέ τή δράση μας ότι χρειάζε ται, ώστε αυτό τό κάλεσμα νά πάρει τήν άπάντησή του.

• • •

2. ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΣΕΩΝ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ , ΤΡΟΤΣΚΥ

Σ' αυτό τό άρθρο εξετάζεται πώς τό ρώσικο κόμμα καί Κράτος, κι ή έκφυλισμένη Κομμουνιστική Διεθνής προετοίμασαν τό προλεταριάτο γιά τόν 2^ο ίμπεριαλιστικό πόλεμο, πώς καί πού τό όδηγήσαν στή διάρκεια αυτού τού πολέμου. Στή συνέχεια εξετάζεται πώς άντέδρασε ή άντιπολίτευση, πούχε τή μεγαλύτερη επίρροή, τό τροτσκιστικό κίνημα. Γι' αυτό τό είναι άπαραίτητο νά υπενθυμιστεί τό άλληπάλληλο των ταλαντεύσεων, τά όλο καί μεγαλύτερα μπλαντζαρίσματα, μέσα από τά όποια έκδηλώθηκε καί πραγματοποιήθηκε ή ρήξη τής άρχικής γραμμής τής Κ.Δ. Αύτός ό έκφυλισμός είναι ιδιαίτερα χτυπητός στό ζήτημα τού ίμπεριαλιστικού πολέμου, πούταν μία από τίς βάσεις τής συγκρότησης τής Κ.Δ.

Μετά τόν 1^ο ίμπεριαλιστικό πόλεμο, τό νεαρό Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KPD), άποκεφαλισμένο άπ' τήν άντεπανόσταση κι άνεπαρκώς πολιτικά συγκροτημένο, άπέθηκε νά παρασυρθεί από τήν όμάδα τού 'Αμβούργου στόν "έθνικο-μπολσεβικισμό". Μιά προσπάθεια σύμμαχίας μεταξύ των ταξικών διαθέσεων τού προλεταριάτου καί των έθνικών διαθέσεων των μικρο-αστών, μιάς Γερμανίας συντριμμένης από τό σύγκρουση των Βερσαλλιών καί στόν όποιο άπέθηκε λίγο νά παρασυρθεί (μέ τό λάθος τού "Ένιαίο Μέτωπο" των "έργατικών κομμάτων". Γιά νά άντισταθεί στήν καπιταλιστική επίθεση, άναζήτησε στήριγμα στή σοσιαλ-δημοκρατία, αυτήν πού, λίγα χρόνια ωρίτερα, έπνιξε στό αίμα τό έπαναστατικό πρόγραμμα τού προλεταριάτου. Ή άποτυχία αυτής τής ταχτικής, κι ή προσπάθεια νά καμουπλαριστεί ή συνθηκολόγηση τού 1926 (ή υιοθέτηση τής θεωρίας τού "σοσιαλισμού σέ μία μόνο χώρα") πύω από μία ψεύτικη ταξική άσπρηότητα όδηγεί στή συνέχεια τήν Κ.Δ. νά υιοθετήσει τήν πολιτική τού "σοσιαλ-φασισμού". Σ' αυτήν τήν καρικατούρα τής άδιάλλαχτης θέσης μας, ή σοσιαλ-δημοκρατία κι άκόμα κι οι έργάτες πού τήν άκολουθούσαν γίνονταν ό "πρωταρχικός έχθρός", σέ τέτοιο σημείο πού τό KPD έφτασε μέχρι τό σημείο νά συμμαχήσει κοινοβουλευτικά μέ τούς ναζιδες γιά νά ρίξει μερικές σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις.

Μετά τό θρίαμβο τού ναζισμού στό 1933 καί τήν άπόρριψη τού KPD, ξεαναπνέχεται σέ διεθνή κλίμακα στό "άντιφασιστικό ένιαίο μέτωπο" πού άνοίγει τό δρόμο γιά τά Λαϊκά Μέτωπα. Τήν ίδια στιγμή πού ή ΚΔ ξεκινάει μία πλατιά εϋρηνοιστική καμπάνια, τό ρώσικο Κράτος προσπαθεί νά κλείσει συμμαχικές συμφωνίες μέ τή Γαλλία καί τή Μεγάλη Βρετανία γιά νά προστατεύσει τόν κόσμο από τή "φασιστική άπειλή". Τό γερμανοσοβιετικό σύμφωνο όμως τού Αύγουστου 1939, σύμφωνο μή επίθεσης, αλλά επίσης πραγματικός διαμελισμός τής Πολωνίας καί μοίρασμα των Βαλκανίων προκαλεί μία άλλαγή πορείας κατά 180°. Στή διάρκεια δύο περίπου έτών ή ΚΔ καταγγέλλει τίς δυτικές δημοκρατίες σάν "υπαίτιες πολέμου", καί κάνει μία μονιάδη καμπάνια γιά νά γίνει εϋρήνη πάνω στή βάση τής κατάστασης πούχε τότε διαμορφωθεί. Αυτό τό σύμφωνο, πού οι σταλινικοί ιστορικοί παρουσιάζουν σάν μία "σκληρή άναγκαιότητα" άλλοτε σάν ένα "δαιμόνιο τέχνασμα", όδη-

γησε τά ΚΚ πού έβγαίναν από έναν άγώνα ενάντια στήν "ήττοπάθεια" τού Μονάχου, σέ μία άπαίσιμα παραδία τής έπαναστατικής ήττοπάθειας, πού όλοκλήρωσε τό σπάσιμο τους καί προκάλεσε τίς τάξεις τους σοβαρά τραντάγματα. Τά πρόγματα "μπήκαν στή θέση τους" μετά τήν γερμανική επίθεση ενάντια στή Ρωσία τόν 'Ιούνιο τού 1941. Από τότε, τό ρώσικο Κράτος, ή Κ.Δ. (ώς τή διάλυση τής στά 1943) καί τά ΚΚ όόξασαν τήν ίερω "Ένωσι καί παράσαν τούς προλεταρίους στή Μεγάλη Δημοκρατική Συμμαχία, τόν 'Ιερό Πόλεμο γιά τήν Έλευθερία τού Έθνους. Στή ζώνη πού οι συμφωνίες τής Τεχεράνης, Γιάλτας καί Πότσδαμ άπόδιδαν στους Δυτικούς, οι έργάτες έπρεπε νά χύσουν τό αίμα τους γιά νά άνασυγκροτήσουν τά καπιταλιστικά Κράτη. Σέ κείνη πού όόθηκε στή Ρωσία, έπρεπε νά πεθάνουν γιά νά εγκαθιδρυσουν τή "λαϊκή δημοκρατία", άλλη μορφή άστικου Κράτους. Από τίς άρχικές θέσεις τής Κ.Δ. δέν έμεινε ούτε τό παραμικρό ίχνος.

Ό σκοπός αυτής τής υπενθύμισης δέν ήταν ή ιστορία τής Κ.Δ., ούτε κείνη τού 2ου ίμπεριαλιστικού πολέμου, αλλά τό βγάλισμο των κυριότερων θεμάτων κι έπιχειρημάτων πού χρησίμεψαν γιά νά δικαιολογήσουν αυτές τίς άλληπάλληλες έγκαταλήψεις. Νά γίνει αντιληπτό μέ ποιούς δρόμους καί μέ τή βοήθεια ποιών πολιτικών όπλων ή προδοσία εισέδωσε κι έπικρότησε μέσα στό παγκόσμιο κόμμα τής έπανόστασης. Νά μερικά θέματα ειδικά σημαντικά:

— Ή ιδέα ότι ό κυρίαρχος άνταγωνισμός τής έποχής μας είναι κείνος πού άντιπαράθετει τά ίμπεριαλιστικά Κράτη, στή Ρωσία, δίδεν "σοσιαλιστική" ή "έργατική". Αύτή ή μεγάλη συμμαχία ενάντια στή Ρωσία (ή όποιαδήποτε άλλη "σοσιαλιστική" χώρα...) θά υποχρέωνε τό προλεταριάτο νά τήν υπεράσπιζε μέ όλα τά μέσα. Ή σχέση μεταξύ ενός προλεταριακού Κράτους καί τής έπαναστατικής παγκόσμιας πάλης άντιστρέφεται έντελώς.

— Τό σύνθημα τής Ειρήνης περνάει τότε σέ πρώτο πλάνο. Διακηρύσσεται ότι ή ειρήνη (ή ίμπεριαλιστική ειρήνη, βεβαίως!) είναι εύνοϊκή στή Ρωσία κι άρα στό παγκόσμιο προλεταριάτο. Αυτό πρέπει νά κάνει τά πάντα, νά σπριχτεί σ' όλες τίς "έντιμες άστικές" δυνάμεις γιά νά προφυλάξει τήν ειρήνη πού ή πορεία τού καπιταλισμού άπειλεί άναπόφευχτα.

— Ή έλευθερία κι ή δημοκρατία παρουσιάζονται σάν τό πολυτιμότερο αγαθό πού πρέπει νά υπερασπιστεί ή νά εγκαθιδρυνθεί έξω από κάθε ταξική έκτίμηση καί θεωρούνται συνώνυμες μέ τήν ειρήνη, ενώ ό φασισμός είναι συνώνυμο τού πολέμου. Άντεστραμμένη βέβαια στή διάρκεια τού γερμανο-σοβιετικού συμφώνου αυτή ή άντίληψη, επανέρχεται άργότερα δριμύτερη.

— Ή έθνική, άμυνα διαμέσου τού λαϊκού πολέμου άντικαθιστά τήν ταξική πάλη καί τόν έμφύλιο πόλεμο τού προλεταριάτου γιά τήν έπανόστασή του. Οι μαρξιστές (λένιν κι ή 'Αριστερά) έδειξαν ότι ό ίμπεριαλισμός συνεπάγεται έπίσης τήν κυριαρχία καί τήν καταπίεση των μικρών ίμπεριαλιστικών Κρατών από τά μεγάλα. Τό γεγονός αυτό ήταν ή αίτία γιά άντιδράσεις όλο καί πιό άνοηχτά όππορουνιστικές. Στά 1916 ή Ρόζα Λούξεμπουργκ είχε προτείνει γιά τή Γερμανία ένα πρόγραμμα πολέμου έθνικο-λαϊκής άμυνας πού ήταν καθυστερημένο κατά μία ιστορική περίοδο, όπως τόδειξε ό Δένιν στήν κριτική του στή Μπροσούρα τής 7ης. Ό "έθνικο-μπολσεβικισμός"

στηρίχτηκε στις θέσεις της junius για να διακηρύξει μια έθνικο-λαϊκή πάλη ενάντια στο σύμφωνο των Βερσαλλιών και την κατοχή της Ρούρ. Στη διάρκεια του 2ου Ιμπεριαλιστικού πολέμου είναι, στις καλύτερες περιπτώσεις, επιχειρήματα του ίδιου είδους που χρησιμοποιήσαν για τη θεωρητική κάλυψη της αντι-γερμανικής "Αντίστασης".

Η ΤΡΟΤΚΥΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Σ' όλα αυτά τα σημεία του εϋρηνοισμού πού έπεσε άφογότερα) τό τροτσκυστικό κίνημα (κι ό Τρότσκι πρῶν τῆ δολοφονία του) βάδισε στήν ἴδια κατεύθυνση μέ τῆ Ρωσία καί τά ΚΚ, ἄν καί δέν πῆγε τόσο μακριά κι ὄχι τόσο γρήγορα. Ἀκόμα κι ὅταν κριτικαρίζει βίαια τίς συνέπειες τίς ἀνοιχτά ἀντεπαναστατικές τῶν σταλινικών θέσεων, ἡ κριτική δέν πῆγαινε μέχρι τῆ ρίζα τῶν θέσεων του. Πράγματι δέν ἐπιτιθόταν στίς ἀρχές πού τίς ἀποτελοῦσαν, ἀλλά δέν ἤθελε νά δεῖ παρά ταχτικές διακρίσεις. Πράγμα πού ἐξηγεῖ ὅτι τό τροτσκυστικό κίνημα ἀναζήτησε ὄλο καί πιό ἀπελιπόμενα ἕνα στήριγμα στή Ρωσία καί στά ΚΚ. Κι ἐνῶ κατάγγελε τήν ἀντεπαναστατική δράση τους, ἤθελε μέ κάθε θυσία νά πραγματοποιήσῃ τό "Ἐργατικό Μετώπο" μαζί τους καί νά τά χρησιμοποιήσῃ γιά νά πορευτεῖ πρός τήν ἐπανάσταση.

Ὁ ἴδιος ὁ Τρότσκι κάνει τήν ἴδια ἀκριβῶς ἀνάλυση μέ τούς σταλινικούς σχετικά μέ τόν παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων πρῶν τό 1940, καί βάζει θέμα "πρωτεύοντα ἀνταγωνισμοῦ": "... σέ ἱστορική κλίμακα, ἡ ἀντίφαση πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ παγκόσμιου ἱμπεριαλισμοῦ καί τῆς σοβιετικής ἔκθεσης εἶναι ἄπειρα πιό βαθιά ἀπό τούς ἀνταγωνισμούς πού ἀντιπαράθετον τούς διάφορους ἱμπεριαλισμούς, τούς μὲν ἐνάντια στοὺς δέ" ("Ἡ 4η Διεθνῆς καί ὁ Πόλεμος" ὅλες οἱ ὑπογραμμισμένες δικές μας). Αὐτή ἡ θέση στηρίζεται στή γνωστή τροτσκυστική ἀντίληψη γιά ὑπαρξῆ "σοσιαλιστικῶν βάσεων", "νέων μορῶν ἰδιοκτησίας", "ἐμπειρίας σχεδιασμένης οἰκονομίας" στή Ρωσία: "Ὁ συνειδητός ἐργάτης ξέρεει ὅτι ἡ νικηφόρα πάλη γιά τήν συνολική χειραφέτηση εἶναι ἀδιανόητη ἄν δέν ὑπερασπιστεῖ τίς ἀποκτημένες κατὰ τῆς, ὅσο μετριάφρονες κι ἄν εἶναι. Γι' αὐτό πρέπει ἀκόμα περισσότερο νά ὑπερασπιστεῖ αὐτήν τήν κομμουνιστική κατὰ τῆς πούνα ἡ σχεδιασμένη οἰκονομία ἐνάντια στήν ἀποκατάσταση τῶν καπιταλιστικῶν σχέσεων παραγωγῆς". (Γιά τό πῶς ἡ "σχεδιασμένη οἰκονομία" εἶναι ... σοσιαλιστική κατὰ τῆς βλέπε τό ἄρθρο αὐτῆς τῆς μπροσουράς: "Ὁ μῦθος τοῦ "σοσιαλιστικοῦ σχεδιασμοῦ" στή Ρωσία"). Γι' αὐτό τόν Τρότσκι, ὁ Στάλιν κι ἡ ὀλιγαρχία εἶναι ἀνίκανοι νά ὑπερασπίσουν τή Ρωσία ἐνάντια στοὺς ἱμπεριαλιστές. Γι' αὐτό φτάνει μέχρι τό σημεῖο νά μιλάει γιά τήν "Τύχη ὄχι τῆς σταλινικής δικτατορίας, ἀλλά τῆς χώρας".

Ἔτσι στά 1940, ὁ Τρότσκι κρίνει ὅτι μιά συμμαχία τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν ἐνάντια στή Ρωσία εἶναι πιθανή καί τάσσεται "Μέ τό μέρος τῆς Ρωσίας, χωρίς ὄρους". Τάσσεται δηλαδή ὑπέρ τῆς ὑπεράσπισης τοῦ ρώσικου Κράτους, πούχε πέσει στά χεῖρα τῆς ἀστικής σταλινικής ἀντεπανάστασης.

Πῶς ὅμως ὁ Τρότσκι ἀντιλαμβάνεται τήν "ὑπεράσπιση τῆς Ρωσίας";

1^α) χωρίς πλησίασμα τῆς σταλινικής γραφειοκρατίας.

2^α) προκήρυξη τῆς ἐπαναστατικῆς ἠττοπάθειας.

Αὐτό πού χαρακτηρίζει τόν Τρότσκι σ' ὅλην αὐτήν τήν περίοδο ὅσον ἀφορᾷ τά σημεῖα 1^α καί 2^α, ὅπως κι ἄλλες του τοποθετήσεις πού ἐξετάζονται πιό κάτω, εἶναι "ναί μὲν ... ἀλλά". "Ναί μὲν ὑπάρχει ἡ σταλινική γρα-

— Τέλος, μέσα ἀπ' ὅλα αὐτά τά ζητήματα, μῆτρε τό πρόβλημα τῶν συμμαχιῶν. Κάτω ἀπό τό πρόσημα νά τούς βροῦν συμμάχους καί δυνάμεις στήριξης πού, ἀπό "ἐν-αῖο μέτωπο" σέ "λαϊκό μέτωπο", ἀπό "σύμφωνο μὴ ἐπίθεσης" σέ "μεγάλη πολεμική συμμαχία", ἡ πάλη τῶν προλεταρίων πρῶτα πνίγηκε μέσα στήν "πάλη τοῦ λαοῦ" καί μετὰ ἐντελῶς ἀλλάξε φύση καί τέλος ἐξαφανίστηκε.

φειοκρατία στή Ρωσία, ἀλλά πρέπει νά τήν ὑπερασπίσει με γιάτί ἔχει ... σοσιαλιστικές βάσεις". Ὁ ἴδιος συλλογισμός ἰσχύει καί γιά τήν "ἐπαναστατική ἠττοπάθεια", ὅπου δηλώνει ὅτι "τό προλεταριάτο μιάς καπιταλιστικῆς χώρας πού εἶναι σύμμαχος μέ τήν ΕΣΣΔ διατηρεῖ ὀλοτέλα καί συνολικά τήν ἀδιάλλακτη ἐχθρότητα ἀπέναντι στήν ἱμπεριαλιστική κυβέρνηση τῆς δικιάς του χώρας", ἀλλά ὑπάρχει μιά "διαφορὰ πρακτικῆς" τοῦ προλεταριάτου μιάς χώρας ἐχθρικής πρὸς τήν ΕΣΣΔ, μ' ἐκείνη τοῦ προλεταριάτου μιάς χώρας πού θάταν συμμαχική μέ τήν ΕΣΣΔ, ὅπως π.χ., τό ἀμερικάνικο προλεταριάτο. Γι' αὐτό τήν περίπτωση αὐτοῦ τοῦ τελευταίου δήλωνε ὅτι "θάταν παράλογο κι ἐγγληματικό (...) δν τό ἀμερικάνικο προλεταριάτο συμποτάρει τήν ἀποστολή ἀμερικάνικων ὀπλων στήν ΕΣΣΔ", ἐνῶ, ἀντίθετα, "δράσεις τέτοιου εἶδους θάταν ἐντελῶς ὑποχρεωτικές γιά τό προλεταριάτο μιάς χώρας σέ ἀγῶνα ἐνάντια στήν ΕΣΣΔ". Ὁ Τρότσκι σέ μιά ἀπάντησή του στόν φιλόσοφο Τζῶν Ντιούϊ πού προήδρευσε μιάς Ἐπιτροπῆς γιά μιά "ἀντι-δική στή Μόσχα", στά 1937 στό Μεξικό, εἶχε ἐπίσης καθορίσει τήν πιθανή θέση του στή Γαλλία, σύμμαχο τῆς ΕΣΣΔ, ἐνάντια στή χιτλερική Γερμανία. Αὐτή ἡ ταχτική ἔπρεπε νάναί, σύμφωνα μ' αὐτόν, διαφορετική ἀπό κείνη ἀπό τήν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ Ρήνου. Στή Γερμανία, σέ πόλεμο ἐνάντια στή Ρωσία, θά συμποτάρει μέ στρατιωτικά μέσα τήν πολεμική μηχανή, ἐνῶ στή Γαλλία, θά ἀρνοῦταν νά ἀντιτεθεῖ πολιτικά στή μπουρζουαζία μέ στόχο τήν μέλλουσα προλεταριακή ἐπανάσταση: "Ὅλα λοιπόν γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς Ρωσίας: Μὲ ἀποτέλεσμα τό δέσιμο τοῦ προλεταριάτου τῶν "συμμάχων" χωρῶν στό ὄραμ τῆς μπουρζουαζίας.

Τήν ἴδια θέση παίρνει σχετικά μέ τό θέμα τῆς δημοκρατίας. Ἀφοῦ τῆς κάνει τήν κριτική καί διαπιστώνει ὅτι ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ ἐπανάσταση: "Ὅσον ἀφορᾷ τόν προχωρημένο καπιταλισμό, ὄχι μονάχα ξεπεράσει πρό πολλοῦ τίς παλιές μορφές ἰδιοκτησίας, ἀλλά ἐπίσης τό ἐθνικό Κράτος, καί συνεπῶς ἐπίσης τήν ἀστική δημοκρατία. Σ' αὐτό ἀκριβῶς ἐγκτεῖται ἡ βασική κρίση τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ. Ἡ ἱμπεριαλιστική δημοκρατία σα πίζει καί ἀποσυντίθεται. Τό πρόγραμμα τῆς ὑπεράσπισης τῆς δημοκρατίας" γιά τίς προχωρημένες χώρες εἶναι ἕνα πρόγραμμα ἀντίδρασης. Τό μόνο προσδευτικό καθῆκον εἶναι ἐδῶ ἡ προετοιμασία τῆς διεθνούς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης", ὅμως ὑπερασπίζεται στήν Ἰσπανία... τή δημοκρατία: "Ἀκόμα μιά φορά, αὐτό δέν σημαίνει μιά ἀδιάφορη συμπεριφορά ἀπέναντι στίς πολιτικές σημερινές μεθόδους τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Σ' ὅλες τίς περιπτώσεις ὅπου οἱ ἀντεπαναστατικές δυνάμεις προσπαδοῦν νά ὀπισθοδρομοῦν τό "δημοκρατικό" Κράτος πού σαπίζει πρὸς τόν ἐπαρχιακό ἰδιοτελισμό, τή μοναρχία, τή στρατιωτική δικτατορία, τό φασισμό, τό ἐπαναστατικό προλεταριάτο, χωρίς νά πάρει πάνω του καθόλου τήν εὐθύνη γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς δημοκρατίας" (δέν εἶναι ὑπερασπισμῆ) θά ἀντιπαράθεσει σ' αὐτές τίς ἀντεπαναστατικές δυνάμεις μιά ἐνοπλή ἀντίσταση, ὥστε, σέ περίπτωσῃ ἐπιτυχίας, νά ὀδηγήσει τήν ἐπίθεσή του ἐνάντια στήν ἱμπεριαλιστική "δημοκρατία". Αὐτή ἡ πολιτική δέν ἐφαρμόζεται, ὡστόσο, παρά ὅσο ἀφορᾷ ἐσωτερικές συγχρούσεις, δηλ. στίς περιπτώσεις ὅπου ἡ μίζα τῆς πάλης εἶναι πραγματικά τό ζήτημα τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶ

τος: Έτσι π.χ., παρουσιάστηκε τό ζήτημα στην Ίσπανία. Η συμμετοχή των Ισπανών εργατών στην πάλη ενάντια στον Φράνκο ήταν τό στοιχειώδες καθήκον τους. Η ά ντίφαση περιέχεται στά ίδια τά γραπτά του Τρότσκι. Έ νώ ό ίδιος λέει ότι ή ίμπεριαλιστική "δημοκρατία" σ αι- πίζοντας φτάνει στό φασισμό, πιά κάτω θεωρεί ότι ό φασισμός είναι όπισθοχώρηση, άρα πρέπει νά υπερασπι- στεί ή δημοκρατία.

Στό "Γράμμα σέ φίλους" (13 Αύγουστου 1940), προσπα θώντας νά αντίπαχτεί στό γενικό κλίμα ειρηνισμού και στή θέση για ούδετερότητα των Ε.Π.Α., τού ΚΚ 'Αμερι- κής προτείνει ... είσοδο στόν πόλεμο και μάλιστα ... έπέμβαση στην ... Εύρώπη, για νά διακυλαχτεί ... ή δημοκρατία(.). "Οί φιλελεύθεροι κι οί δημοκράτες λέ- νε: Πρέπει νά βοηθήσουμε μ'όλα τά μέσα, εκτός από μιά άμεση στρατιωτική επέμβαση στην Εύρώπη". Γιατί αυτός ό στενοκέφαλος κι όποκριτικός περιορισμός; Αν ή δη- μοκρατία πρέπει νά υπερασπιστεί, άρείλουμε νά την ύ- περασπίσουμε επίσης στό εύρωπαϊκό έδαφος, κι άκόμα περισσότερο γιατί είναι ό καλύτερος τρόπος νά υπερα- σπιστεί ή δημοκρατία στην 'Αμερική. Νά βοηθηθεί ή 'Αγ- γλία - νά συνθλίψει τόν Χίτλερ - μ'όλα τά μέσα, συμπε- ριλαμβανομένης τής στρατιωτικής επέμβασης, θά ήταν ό καλύτερος τρόπος για νά υπερασπιστεί ή 'αμερικάνικη δημοκρατία". "Ενας έντελώς γεωγραφικός περιορισμός δά έχει νόημα, ούτε πολιτικό, ούτε στρατιωτικό. Αυτό πού έμεις, εργαζόμενοι, εκτιμάμε άξιο νά υπερασπιστεί, εί- μαστε έτοιμοι νά τό υπερασπίσουμε μέ στρατιωτικά μέ- σα, στην Εύρώπη όσο και στις Ε.Π.Α. Είναι ή μόνη πι- θανότητα πού έχουμε νά έξασφαλίσουμε την υπεράσπιση των πολιτικών έλευθεριών και των άλλων καλών πραγμά- των στην 'Αμερική"(.:.). Γ.ι'αυτό ζητάει μιά "πραγματι- κή" υπεράσπιση τής δημοκρατίας, κι όχι μέ τόν τρόπο τού Πεταίν στή Γαλλία:

"Αλλά άρνούμαστε κατηγορηματικά νά υπερασπίσου- με τίς πολιτικές έλευθερίες και τή δημοκρατία μέ τόν γαλλικό τρόπο. Άρνούμαστε οί εργαζόμενοι και οί ά- γρότες νά άώσουν τό τομάρι τους και τό αίμα τους έ- νώ οί καπιταλιστές συγκεντρώνουν στά χέρια τους τούς λεβιάδες διεύθυνσης. Η έμπειρία Πεταίν πρέπει τώρα άποτελέσει τό κέντρο τής πολεμικής προπαγάνδας μας. Είναι σημαντικό, βέβαια, νά έξηγηθεί στους προχωρη- μένους εργάτες ότι ή πραγματική πάλη ενάντια στό φα- σισμό είναι ή σοσιαλιστική επανάσταση. 'Αλλά είναι, πιά επείγον, νά έξηγηθεί στά εκατομμύρια 'αμερικάνων εργαζόμενων ότι ή υπεράσπιση τής "δημοκρατίας" τους δέν μπορεί νά έπαρθείται σ'ένα 'αμερικάνο στρατόρχη Πεταίν, και ύπάρχουν πολλοί υπολήφιοι για ένα τέτοιο ρόλο(...). 'Εσείς, εργαζόμενοι θέλετε νά υπερασπίσε- τε και νά καλύτερεύσετε τή δημοκρατία... 'Εμεις, τής 4ης Διεθνούς, θέλουμε νά πάμε πιά μακριά. Παρ'όλ'αυ- τά, είμαστε έτοιμοι νά υπερασπίσουμε τή δημοκρατία μαζί σας, μονάχα μέ τόν όρο νάναι μιά πραγματική ύ- περάσπιση, κι όχι μιά προδοσία μέ τόν τρόπο τού Πε- ταίν". Σέ μιά συνομιλία του μέ τόν J.P. Cannon, ήγέ- τη τού τροτσκιστικού κινήματος στην Ε.Π.Α., ύποκλίνε- ται μπροστά στόν πατριωτισμό των μαζών και άφου δια- κηρύξει ότι "είμαστε προλεταριακοί μιλιταριστές σο- σοσιαλιστές επαναστάτες", συνεχίζει: "Στό συνδικάτο, μπορώ νά πώ ότι είμαι για τήν 4η Διεθνή. Είναι ενά- ντια στόν πόλεμο. 'Αλλά είμαι μαζί σας. Δέν θά σα- μμποτώ τόν πόλεμο. Θάμαι ό καλύτερος στρατιώτης, ό- πως είμουνα ό καλύτερος εργάτης κι ό πιά ειδικευμέ- νος στό έργοστάσιο"(.:.). Φτάνει δέ μέχρι τό σημείο νά προτείνει "ότλισμό τού προλεταριάτου" κάτω από τόν έλεγχο των συνδικάτων πού ήταν 100% έλεγμένα ά- πό τούς σταλινικούς.

Ό Τρότσκι βλέπει τήν δημοκρατία και τό φασισμό , σάν διακριτικά ιστορικά στάδια τού καπιταλισμού. Αυτό συνεπάγεται αναγκαστικά τήν αντίσταση στις δυ-

νάμεις πού κάνουν τόν καπιταλισμό νά πηγαίνει πίσω, θεωρώντας τό φασισμό σάν προ-καπιταλισμό, (φουδαρι- χία (.): "Βέβαια, αν ένας καινούργιος πόλεμος τε- λειώσει μέ τήν νίκη τού ενός ή τού άλλου ίμπεριαλι- στικού στρατοπέδου, αν ό πόλεμος δέν προκαλέσει ού- τε επαναστατική έξέγερση, ούτε νίκη τού προλεταρι- ατου, αν μιά καινούργια ίμπεριαλιστική ειρήνη, πιά τρομερή κι από κείνη των Βερσαλλιών, βαρύνει τούς λαούς μέ νέες άλυσίδες για δεκάδες χρόνια, αν ή δύ- στυχη άνθρωπότητα ύπομένει όλ'αυτά σιωπηρά και πα- θητικά, όχι μονάχα ή Τσεχοσλοβακία και τό Βέλγιο, αλλά και ή Γαλλία μπορεί νά ύποβιβαστούν στην τά- ξε των καταπιεζόμενων εθνικοτήτων (μπορεί επίσης νά γίνει ή ίδια ύπόθεση για τή Γερμανία). Σ'αυτήν τήν περίπτωση, ή φοβερή μελλοντική άποσύνθεση τού καπι- ταλισμού θά φέρει όλους τούς λαούς πρós τά πιά για δεκάδες χρόνια πού θά έρθουν. Σίγουρα, αν πραγματο- ποιόταν αυτή ή προοπτική παθητικότητας, συνθηκολόγη- σης, ήττων και δύσης, οί καταπιεσμένες μάζες και ό- λόκληροι λαοί θά ναι ύποχρεωμένοι νά σιαραλώσουν μέ τμήμα τόν ιδρώτα τους και τό αίμα τους, στά χέρια τους και στά γόνατά τους, τόν ιστορικό δρόμο πού ή- δη έχει διανυθεί". Παρόμοια θέση παίρνει όταν ή Γερμανία εισβάλλει στην Τσεχοσλοβακία. Τάσσεται υπέρ τού "επαναστατικού λαϊκού πολέμου", άκριβώς όπως στην περίπτωση των άστικων επαναστάσεων, γλιστρώντας έτσι στό σοσιαλ-πατριωτισμό (.):

"Όπως γίνεται ολοφάνερο όλες οί θέσεις τού Τρότ- σκι είναι αντιφατικές. Ένώ σέ μιά στιγμή επαναστα- τικής κομμουνιστικής διαύγειας δηλώνει ότι "Ό ρό- λος τού επαναστατικού κόμματος είναι εκείνος τής νο σοκίας στό προσέφαλο των 'σσιατεμένων" γιάγκωτες τού ίμπεριαλισμού";, συγχρόνως καλεί σέ άγώνα για τήν υπεράσπιση τού "δημοκρατικού" γαγκωτεριού στρα- τοπέδου ενάντια στό "φασιστικό γαγκωτερικό στρατό- πεδο", για τό άσισμο των ... "πολιτικών έλευθεριών κα- των άλλων καλών πραγμάτων πού έχουμε στην 'Αμερική"(.: "Ολόκληρη ή αντίληψη τού Τρότσκι στηρίζεται στό γεγο- νός ότι τό '39-'40 ή κατάσταση είναι επαναστατική. Σ' αυτό άκριβώς στηρίζεται κι ή παρέκλιση των θλιβερών έ- πιγόνων του, όταν κάνουντας αυτήν τήν εκτίμηση άρχή, μ ένα φρενήρη άχτιβισμό προσπάθησαν (και προσπαθούν) νά κάνουν τήν επανάσταση όταν ή κατάσταση είναι έντελώς . άντεπαναστατική. Η άντεπανάσταση ήταν δέ τόσο λοχυ- ρή ώστε έξανάγκασε σέ θεωρητική και πρακτική ύποταγή έ ναν από τούς πρωτεργάτες τής προλεταριακής επανάστασης στή Ρωσία.

Η τάση μας, πού ή έπιρροή της ήταν πρακτικά μηδενι- κή αυτήν τήν έποχή θριάμβου τής παγκόσμιας άντεπανάστα- σης, είχε μιά έντελώς διακριτική θέση. Σέ συνέχεια μέ τίς κλασικές θέσεις τού κομμουνισμού, βάλθηκε νά κά- νει μιά κριτική άρχών όλων των προδοσιών και παρεκλίσε- ων. Σήμερα, δέν άναζητάμε πιά τή μαρξιστική λύση σέ πο- λιτικά προβλήματα πού βγήκαν από τόν 2^ο ίμπεριαλιστικό πόλεμο. Πρέπει νά δούμε ποιές μορφές αυτά τά ζητήματα πήραν εκείνη τήν έποχή, νά δούμε και νά προβλέψουμε ποι- ές μορφές παίρνουν σήμερα και θά πάρουν άφριο, ώστε νά ξεκαθαρίσουμε από τά πριν τό πεδίο. Είτε μέ μιά, είτε μέ τήν άλλη μορφή, είναι τά ίδια θέματα πού ή έχθρική προ- παγάνδα άνακινεί και θά άνακινεί. Για νά προετοιμαστεί τό προλεταριάτο νά αντιμετώπισει τόν 3^ο ίμπεριαλιστικό πόλεμο πού προετοιμάζεται, πρέπει νά καταπολεμηθούν ά- πό σήμερα όλα τά πολιτικά έπιχειρήματα μέ τά όποια ή μπορζουαζία κι οί πρόχτορες της θά προσπαθήσουν νά τό τυλίξουν και νά τό στελεχώσουν άκόμα μιά φορά.

3. ΤΟ ΚΚΕ ΚΙ Ο Β' ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ κριτική τῆς στάσης τοῦ ΚΚΕ ἀπέναντι στὸν 2^ο ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο παρουσιάζει μιὰ σχετική εὐκολία, γιατί παρέμεινε πιστό, ὅπως ὅλα τὰ σταλινικά κόμματα στίς προσταγές τοῦ Κρεμλίνου. Ἦταν κι αὐτὸ ἓνα ἀπ' τὰ ... καλὰ τοῦ Στάλιν, νὰ μὴν ἐπιτρέψει δηλαδή καμμιά παρέκλιση ἀπ' τὴ γραμμὴ του καὶ μάλιστα ὅταν ἀφορούσε τὴν ὑπεράσπιση τῶν κρατικῶν συμφερόντων τῆς Ρωσίας, πού ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐπέβαλλαν πλήρη ἔνταξη στὸ Δυτικὸ ἱμπεριαλιστικὸ μπλόκ καὶ πλήρη ἀπόρριψη τῆς ἐπανάστασης. Αὐτὴ ἡ ὁμοιογένεια στίς θέσεις ὅλων τῶν ψευτο-κομμουνιστικῶν κομμάτων ἐπιβεβαιώνει τὴν συντριπτικὴ ἐπικράτηση, παγκόσμια, τῆς σταλινικῆς ἀντεπανάστασης.

Γιὰ τοὺς κομμουνιστές πού ξέρουν ποιά εἶναι ἡ πορεία τοῦ ΚΚΕ ἀπ' τὴν ἴδρυσή του τὸ '18 (βλέπε "Ἡ ρεφορμιστικὴ γέννηση τοῦ ΚΚΕ", Κομμουνιστικὸ Πρόγραμμα Ν^ο 4) ἡ στάσις πού κράτησε στὸν πόλεμο δὲν ἀποτελεῖ ἐκπλήξη. Γιατί ἡ εἰκοσάχρονη ζωὴ του μέχρι τὸ '40 δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ σειρά τυχοδιωκτισμῶν ὀριστερῶν ἢ δεξιῶν, ἀστικῶν συμμαχιῶν κ.τ.λ. Ἡ εὐκολία καὶ ἀνευ ὄρων προαχώρησή του στὸ Σταλινισμό "ἐπισημοποίησε" τὴν ἀντεπαναστατικὴ φύση του.

Ἡ διχτατορία τῆς 4ης Αὐγούστου '36, ἦταν ἡ πρώτη μεγάλη εὐκαιρία γιὰ νὰ δείξει τὸ ΚΚΕ πόσο πιστὸ εἶναι στὴ Δημοκρατία καὶ στοὺς κοινοβουλευτικούς θεσμούς τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Σὰ γνήσιο μικροαστικὸ κόμμα, ἔτεινε τὸ χέρι σ' ὅλα τὰ ἀστικά κόμματα γιὰ: "Νὰ διωχθεῖ ἡ κυβέρνησις τῶν διχτατόρων σφετεριστῶν τῆς ἐξουσίας (...). Νὰ προκηρυχθοῦν ἐκλογές γιὰ συνταχτικὴ ἐθνὸσυνέλευση μὲ ἀναλογικὴ" (1).

Χωρὶς νὰ ὑπεισέλθουμε στὴν ἀνάλυση τοῦ Μεταξικοῦ "φασισμού" - ὁ φασισμὸς στὴν ἱστορικὴ καὶ πραγματικὴ του μορφή, ἐκφράζεται ἀπ' τὴν κυριαρχία τοῦ χρηματιστικοῦ κεφαλαίου στὴν ἱμπεριαλιστικὴ ἐποχὴ καὶ τὸ μόνον πού διαφέρει ἀπ' τὴν δημοκρατία εἶναι ἡ ἀπροκάλυπτη χρησιμοποίηση τῶν αὐταρχικῶν μέσων διακυβέρνησης - πού ἐμφανίστηκε σάν ἓνα καχέντυπο τοῦ Μουσσολινικοῦ καὶ τοῦ Χιτλερικοῦ, αὐτὸ πού διακρίνει ὅλους τοὺς δημοκράτες, καὶ τοὺς ψευτο-κομμουνιστές (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σημερινῆς ἐξαικονοβουλευτικῆς ὀριστερᾶς), εἶναι ὅτι μὲ τὸ νὰ χρησιμοποιοῦν σάν "ταχτικὸ μέσο" πάλιν ἐνάντια στὸ φασισμό τὴν ἐπάνοδο στὴ δημοκρατία διακινεῖται τὴν αὐταπάτες τῶν μαζῶν ὅτι μέσα στὸν καπιταλισμὸ, ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία εἶναι μιὰ μορφή διακυβέρνησης πού πρέπει νὰ τὴν ὑπερασπιστοῦν. Κι ἐκεῖ εἶναι πού οἱ ρεφορμιστές ἐσοκεπάζονται. Ἐνῶ εἶναι πάντα ἔτοιμοι νὰ διακηρῶσουν "κάτω ὁ φασισμὸς", ἀρκοῦνται ὅμως σὲ περίοδο δημοκρατίας σὲ ἀπλὰ ἀντικυβερνητικὰ συνθήματα. Τὸ δίλημμα πού βάζουμε ἐμεῖς στὸ προλεταριάτο παραμένει πάντα τὸ μόνον ἐπαναστατικὸ, μὴ ἀρήνοντα κανένα παραδοχικὸ ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ εἰσχωρήσει ἡ ἀντεπανάστασις: ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου ἢ διχτατορία τῆς μπουρζουαζίας.

Τὸ ΚΚΕ παρόλο τὸ δημοκρατικὸ ἀντιφασισμὸ του δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐχθρικό πρὸς τὸ Μεταξά, κι αὐτὸ γιατί ἔπρεπε νὰ ὑπερασπιστεῖ τὰ συμφέροντα τῆς Μόσχας. Πράγματι τὸ σύμφωνο Στάλιν-Χίτλερ, τὸ 1939, ἐπέβαλλε τὴν ἔμμεση προώθηση ἀπ' τὰ ΚΚ τῶν συμφερόντων τῆς Ρωσίας καὶ ἀναπόφευχτα τὸ χτύπημα τῶν Ἀγγλογάλλων ἀντιπάλων τῆς Γερμανίας. Τὸ παραπάτω ἀπόσπασμα δὲν ἀρῆνει ἀμφιβολίες:

"...τὴν ὥρα αὐτὴ βρίσκει κατ' ἀλληλὴ ἡ διχτατορία γιὰ νὰ ξεπουλήσει τὴ χώρα στοὺς ὑποκινητές τοῦ πολέμου ἀγγλογάλλους. (...) Οἱ ἱμπεριαλιστές ἀποσβολομένοι ἀπὸ τὴν δύναμη τῶν λαῶν τῆς ΕΣΣΔ ... τρέμουν νὰ ἀγγίξουν ... καὶ ἡ χώρα πού ἐξασφάλισε τὴ σοβιετικὴ βοήθεια. Νὰ ὁ δρόμος πού ἡ Ἑλλάδα ἀρεῖ νὰ ἀκολουθήσει ..." (2).

Θαυμάστε τὴν ἀστικὴ διακρατικὴ πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια: Προτείνει στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὴ φασιστικὴ κυβέρνησι τῆς συμμαχίας μὲ τὴ Ρωσία, ὅχι βέβαια γιατί εἶναι ... σοσιαλιστικὴ, ἀλλὰ γιατί μπορεῖ νὰ παραίτησι στὴν Ἑλλάδα ἰσχυρὴ προστασία κι εὐημερία. Σὲ τί ἄραγε διαφέρουν ἐκεῖνα τὰ ἐπιχειρήματα, ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀστικὴς τάξης σήμερα, γιὰ νὰ μᾶς πείσει γιὰ τὰ ὄφελά τῆς ἔνταξης στὴν ΕΟΚ;

Μὲ τὴν Ἰταλικὴ ἐπίθεση ὅμως στίς 28/10/40, τὸ ΚΚΕ τάχθηκε ἀνεπιφύλαχτα ὑπὲρ τῆς ὑπεράσπισης τῆς ἀστικῆς πατρίδας. Τὸ περίφημο γράμμα τοῦ Ζαχαριάδη, πού δημοσιεύθηκε ἀπ' ὅλες τὶς ἀστικὲς ἐφημερίδες καλεῖ ὅλους τοὺς Ἑλληνας νὰ βοηθήσουν τὴν κυβέρνησι Μεταξά στὸν πόλεμο. Τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ (διαλυμένου στὸ σύνολο τοῦ ἀπ' τὴν Ἀσφάλεια), σὲ θαυμαστὴ ἁρμονία μὲ τὸν ἀρχηγὸ τους, ζητοῦν νὰ ἀπαρλαιστοῦν καὶ νὰ σταλοῦν στὸ μέτωπο. Ἦταν τέτοιος ὁ σοσιαλπατριωτικὸς ἀριονισμὸς τους πού δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ δοῦν ὅτι τὰ ἀντίθετα συμφέροντα δὲ βρίσκονταν ἀνάμεσα στοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἰταλοὺς φαντάρους ἀλλὰ στίς ἀστικὲς τάξεις τῶν δύο χωρῶν.

Ἐδῶ θὰ χρειαστεῖ νὰ κάνουμε μιὰ ἀναφορά στοὺς ὑπερασπιστές τοῦ πατριωτικοῦ πολέμου, πάνω σὲ δύο δικαιολογίες πού χρησιμοποιοῦνται συχνά καὶ δὲν εἶναι στὴν οὐσία τους παρά παιδαριῶδες: "Ὅταν τὸ προλεταριάτο δὲν εἶναι ἔτοιμο γιὰ τὴν ἐπανάστασι καὶ σοὺ ἐπιτίθενται τοὺς ἀρῆνεις νὰ σὲ σκοτώσουν;", ἢ (οἱ πλιὸ "ἀριστεροί"): "Τί σὲ ἐμποδίζει νὰ ὑπερασπιστεῖς τὴ χώρα καὶ μετὰ νὰ κάνεις τὴν ἐπανάστασι;".

Οἱ "ἀποστομωτικὲς" αὐτὲς ἐρωτήσεις εἶναι κλασσικὰ παραδείγματα τῶν συνεπειῶν τῆς σταλινικῆς ἀντεπανάστασης (ἀκόμα καὶ σ' αὐτοὺς πού αὐτονομάζονται ἀντισταλινικοί). Μονάχα ἡ ἐπαναστατικὴ στάσις τοῦ Λένιν καὶ τῆς διάσκεψης τοῦ Τσίμερβαντ στὸν 1^ο ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἀποστομώσει. Καὶ τότε τὸ προλεταριάτο, παρορμητικὸ ἀπ' τὰ κόμματα τῆς προδοτικῆς Β' Διεθνούς, πῆγε νὰ ἀλληλοσαγαεῖ. Οἱ κομμουνιστές ὅμως δὲν δέχτηκαν αὐτὴ τὴν κατάστασι σάν τετελεσμένη. Ἐνάντια σὸ ρεύμα ἀνέταξαν τὴν ἐπαναστατικὴ προοπτικὴ. Ὁ Λένιν δὲν εἶπε "σηκώστε τὰ χέρια ψηλά", κάλεσε ὅμως γιὰ τὴ συναδέλφωσι τῶν φαντάρων κι ἀπ' τὶς δύο μεριές τοῦ μετώπου καὶ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀνατροπὴ τῆς κυβέρνησης τῆς "δικτατορίας" τους χώρας.

Τί κάνουν ὅμως οἱ σοσιαλπατριῶτες γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὸ προλεταριάτο γιὰ τὴν ἐπανάστασι; Ἀπολύτως τίποτα: Ἀπεναντίας τὸ ποτίζουν καθημερινὰ σταγόνα-σταγόνα τὸ φαρμάκι τοῦ ἀστικοῦ πατριωτισμοῦ καὶ στὸ τέλος τὸ στέλνουν ν' ἀλληλοσαγαεῖ μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι δὲν ἦταν ἔτοιμο γιὰ τὴν ἐπανάστασι.

"Ὅσο γιὰ τὴ δεύτερη ἀποψη, ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ "ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας" στὸν 2^ο ἱμπερ. πόλεμο, ἔφερε τὴν προδοσίαν τῆς ἐπανάστασης πού συνεχίζεται μέχρι σήμερα, καὶ τὴν ἀποκατάστασι τῆς πληγωμένης δημοκρατίας τοῦ

κεφάλαιου, πού δείχνει όλο και περισσότερο τό πραγματικό της προσωπεύο, μέ τήν καθημερινή θαρρόνησή της.

"Όταν παλεύουμε γιά τήν πιστή εφαρμογή στήν κομμουνιστική θεωρία, δέν τό κάνουμε από κάποιο "κομματικό πείσμα", αλλά γιατί ή κατοβαμμένη ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος έχει αποδείξει ότι κάθε παρέκλιση στήν εφαρμογή της, άνοίγει τήν πόρτα γιά τήν κατοπινή κυριαρχία τής άντεπανάστασης.

Ή απόδειξη αώτης τής θεμελιωικής θέσης τών κομμουνιστών θά φανεί πιό κάτω, όπου οι έμετικές διακηρύξεις του ΚΚΕ σ'όλη τή διάρκεια του πολέμου, δεν θά άφήσουν περιθώρια γιά άμφιβολίες.

Ή επίθεση τής Γερμανίας στή Ρωσία, ήταν γιά τούς Σταλινικούς μιά έπιληξη. Οι χαμαιλέοντες όμως βοήσαν άμέσως τή νέα γραμμή: "Ή αίφνιδιαστική ... χιτλερική έπιδρομή κατά τής φιλειρηνικής Σοβιετικής Ένωσης άλλαξε τό χαρακτήρα του πολέμου κι έκανε φανερό ότι ο γερμανικός Ιμπεριαλισμός είναι ... ο κυριώτερος έχθρός τής άνθρωπότητος ..." (3).

Ή άλλαγή στή στάση τους μόνο γέλια μπορεί νά προκαλέσει: "Ο γερμανικός Ιμπεριαλισμός έπαιρνε συγχοωχάρτιζο έσορζε αλύπτητα, γιατί ήταν σύμμαχος μέ τό ... "σοσιαλισμό", τώρα όμως πού σύμμαχος τής ΕΣΣΔ γίνεται τό δυτικό Ιμπεριαλιστικό μπλόκ καταγγέλεται σάν "ο κυριώτερος έχθρός τής άνθρωπότητος" ενώ έξυμούνται οι πρώην έχθροί και τωρινοί σύμμαχοι άγγλογάλλοι:

Πέρα από όποιοσδήποτε θεωρητικές αναλύσεις γιά τήν καπιταλιστική φύση τής Ρωσίας, θά άρκοϋσαν οι θάλασσες αίματος τών έκατομμυρίων νεκρών Ρώσων προλετάριων γιά τά συμφέροντα τών Ταρτσολ και ΣΙΑ γιά νά πείσουν κάθε πραγματικό κομμουνιστή, ότι αυτό τό Κράτος δεν ειαφέρει καθόλου άπ'τά κρότη του "κλασσικού" Ιμπεριαλισμού.

Μετά τό τέλος τής έποχής του "ψυχρού πολέμου" κατά τής Ρωσίας, ή άστική προπαγάνδα παρουσίασε σάν τήν πιό σημαντική συμβολή στή νίκη του Δυτικού μπλόκ τήν νίκη του Στάλιν στο Άνατολικό μέτωπο. Ψέμμα: "Ο Στάλιν έφριξε στά μετόπισθεν του Χίτλερ - κίρια στίς κατεχόμενες χάρες άπ'τόν Άξονα - όλα τά ΚΚ γιά τή νίκη τών συμμάχων του, μέσα άπ'τίς οργανώσεις Έθνικής Άντίστασης.

Κι έδώ τό ΚΚΕ κατέχει ένα θλιβερό προνόμιο. Μετά τό άντάρτικο του Τίτο, δημιούργησε ένα δυνατό έθνικό κίνημα άντίστασης. Οι όποιοσδήποτε παλιές άνακαρές του στο "σοσιαλισμό" γιά τά μάτια του κόσμου, έξαφανίστηκαν μπροστά σέ μιά άλλη άνάγκη πιό έπιταχτική:

Τά διαπιστευτήρια τής έθνικής πατριωτικής πολιτικής του, σάν συντονιστή στήν Έλλάδα του άγώνα γιά τή συμμαχική νίκη:

Στήν πρόξη αυτό σήμαινε:

1) Είληρη ύποστήριξη τών Δυτικών Ιμπεριαλιστών δηλαδή: "τά πάντα γιά τή συντριβή τών άξονικών τυροάνων, γιά τή νίκη τών συμμάχων μας, γιά τήν άπελευθέρωση τής Έλλάδας" (4), "μέ τούς άγώνες μας σέ στενή συνεργασία μέ τούς μεγάλους συμμάχους - σοβιετοαμερικανούς - γρήγορα θά έπιβάλλουμε τήν έλληνική κυριαρχία ..." (5).

2) Έθνική ένότητα μέ όποιοσδήποτε, είχε κοινούς σκοπούς μέ τό Στάλιν. Μέσα στο ΕΑΜ και τό ΕΛΑΣ έχουν θέση όλοι οι πατριώτες, άσχετα αν είναι όργανα τής άστικής έξουσίας. Τό παρονάτω άπόσπασμα του ΕΑΜ είναι χαρακτηριστικό: "Άπλώνει άδελφικά, ... τό χέρι σ'όλα τά κόμματα και τίς λαϊκές οργανώσεις, στός έμπροσώπους του κλήρου, τών πνευματικών ίδρυμάτων, προς τούς άξιοματιικούς του έλληνικού στρατού και τών αιμάτων άσφαλείας, προς τούς έπιστήμονες, τούς διανοούμενους, τούς έμπόρους, τούς βιομηχανούς και τούς επαγγελματίες, τούς εργάτες, άγρότες, ύπαλλήλους, άτυπώλαες, χωρούλαες, προς όλους τούς έργαζόμενους, τίς γυναίκες και τούς νέους, προς όλο τόν έλληνικό λαό, νά ένωθούν σέ πανεθνικό παλλαϊκό μέτωπο, ... γιά τό ξεσηλάβωμα τής χάρας, γιά μιά Έλλάδα έλεύθερη, άνεξάρτητη, άιέρανη, λαοκρατούμενη ..." (:::) (6).

Αυτή ήταν ή περίφημη Έθνική Άντίσταση. Αυτό ήταν τό ΕΑΜ. Μιά βαθεία άντεπαναστατική όργάνωση, πού μέσα στίς τάξεις του είχε θέση κάθε άντιπρόσωπος τής άστικής κυριαρχίας, πού δέν είχε θέση κανένας πραγματικός κομμουνιστής.

3) Προετοιμασία γιά τήν άνασύνταξη του άστικού Κράτους μετά τό τέλος του πολέμου, μέ ιδιαίτερη έμφαση στή δημιουργία του άστικού στρατού και τό στήσιμο τής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Έτσι τό σύμφωνο του Λιβάνου (20/5/44) όριζε "ότι πρέπει νά βαδίσουμε τό ταχύτερον προς τήν δημιουργίαν του Έθνικού μας Στρατού" (7) και τό σύμφωνο τής Καζέρτας (26/9/44) : "1. Όλοι αι άνταρτικοί ομάδεςδραΰσαι έν Έλλάδι τίθενται υπό τας διαταγάς τής κυβερνήσεως Έθνικής Ένότητος. 2. Ή Έλληνική κυβέρνηση θέτει τας δυνάμεις ταύτας ύπο τας διαταγάς του στρατηγού Σκόμπυ ..." (8), ενώ στο ίδρυτικό του ΕΑΜ (28/9/41) έμπαινε σάν σκοπός του "Ή προκήρυξις εκλογών διά συντακτικήν έθνοσυνέλευσιν..." (9).

Έντέλλει τό ΚΚΕ, πού μπήκε στήν κυβέρνηση Παπανδρέου στίς 3 Σεπτέμβρη του 44, μέ δυό ύπουργούς τό Ζέβγο και τόν Πορφυρογένη δέν κατάφερε νά δείξει στους άστους πόσο συνεπές ήταν στήν άντεπαναστατική πολιτική του, γιατί τά Δεκεμβριανά, κατέγραψαν τό τέλος τής δόξας του, μετά τό ξεπούλημα του Στάλιν και τήν έγκατάλειψη τής Έλλάδας στή ζώνη έπιρροής τής Μ.Βρεταννίας.

*
*
*

Ο Σταλινισμός, έκμεταλλεύμενος τήν άνάγκη τών προλετάριων και άλλων στρωμάτων γιά τήν υπεράσπιση τής ζωής τους και τήν έπιβίωση, μετάβαλλε κάθε άγνό άγωνιστή πού έμπαινε στίς τάξεις του σέ έξόρτημα και τελικά σέ θύμα τής Ιμπεριαλιστικής μηχανής, μέ τήν προοπτική του έθνικο-άπελευθερωτικού άγώνα τών λαών ένάντια στο φασισμό, πράγματου τόν όδήγησε στο άλυσοόδεμα μέ τήν άστική ιδεολογία, εξαφανίζοντας γιά δεκάδες χρόνια τήν έπαναστατική προοπτική, τήν προοπτική τής πάλης όχι κατά του φασισμού και ύπέρ τής δημοκρατίας, αλλά κατά του φασισμού και τής δημοκρατίας (πούναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος) και ύπέρ τής έπανάστασης, τής συντριβής του άστικού κράτους (κι όχι τής έδημοκρατικοποίησής του), τής διχτατορίας του προλεταριάτου και του κομμουνισμού.

Τό ΚΚΕ έπραξε (και πράττει) ότι μπορούσε προς αυτή τήν κατεύθυνση. Τά συγχαρητήρια τών Ιμπεριαλιστών τής Μ. Βρεταννίας του άνήκουν:

"Τό Κομμουνιστικό Κόμμα τής Έλλάδας άγωνίστηκε πραγματικά θαρραλέα. Οι κομμουνιστές προς αίώνια τους τιμή άνέλαβαν πρώτοι τόν πατριωτικό άγώνα" (Ραδιοσταθμός BBC, 13-3-43).

ΥΠΟΜΕΤΩΣΕΙΣ

(1) Κείμενα, τ. IV, σ. 406-407. (2) Ριζοσπάστης 2/5/40, 40 χρόνια του ΚΚΕ, σ. 460-466. (3) Κείμενα, τ. V, σ. 92-99. (4) Απόφαση τής Κ.Ε., 2/6/43, Κείμενα, τ. V, σ. 144-150. (5) Απόφαση του Π.Γ., 10/7/43, Κείμ., τ. 5ος, σ. 157-158. (6) Απόφαση Κ.Ε. του ΕΑΜ, 8/7/43. (7) Κείμενα, τ. V, σ. 207-211. (8) ΕΑΜ, Λευκή Βίβλος, σ. 10 (9) Κείμενα, τ. V, σ. 83-85.

Α Ρ Η Σ Β Ε Λ Ο Υ Χ Ι Ω Τ Η Σ : Α Π Ο Μ Υ Θ Ο Π Ο Ι Η Σ Η

Ο "Αρης Βελουχιώτης είναι η μορφή εκείνη τής Έλληνικής Έθνικής Αντίστασης που τ' όνομά του έχει περάσει στο χώρο του θρύλου. Όσο μαζικό ήταν το ΕΑΜ κι ο ΕΛΑΣ, άλλο τόσο η προσωπικότητά του είναι συνυφασμένη με την πορεία αυτών των οργανώσεων.

Από τα πιο πιστά μέλη του ΚΚΕ (δχι όμως απ'τά μεγάλα στελέχη), προώθησε ανεπιφύλαχτα τη γραμμή του για Έθνηκή Ένότητα στον 2^ο ύμπερ, πόλεμο, δηλαδή ένταξη στο δυτικό ύμπερ, στρατόπεδο, ανόρθωση "μεταπελευθερωτική" του άστικου Κράτους με τη μορφή τής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Αυτή η γραμμή καθόρισε και τη φύση των ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε οργανώσεις πέρα για πέρα άστικές, όπου για ν' αποφευχθεί κάθε "κοκογλωσιά" για "κομμουνιστικό δάχτυλο" επίστρατευτηκαν διάφορα μικρά κι ανίσχυρα μικροαστικά κόμματα (Σοσιαλιστικό, Ένωση Λαϊκής Δημοκ., Αγροτικό) στην ήγεσία του ΕΑΜ μετά την άρνηση των επίσημων άστών να πλαισιώσουν, ενώ ο ΕΛΑΣ είχε για στρατιωτικό άρχηγό το δημοκράτη άξιωματικό Στ. Σαράκη κι άστούς επαγγελματίες άξιωματικούς στις τάξεις του.

Η συντριπτική πλειοψηφία του ΕΛΑΣ, άποτελιόταν απ'τή μικροαστική άγροτιά και δέ θα μπορούσε να είναι άλλως άραυ ή μάχη δόθηκε στα βουνά, έξω απ'τά άστικά κέντρα όπου βρίσκεται συγκεντρωμένο το προλεταριάτο.

Ο Βελουχιώτης ήταν ο πραγματικός άρχηγός του ΕΛΑΣ. Αυτό που τον διαχώρισε απ'τήν ήγεσία Σιάντου-Ίωαννίδη, ήταν ότι προαισθανόταν τους Άγγλους σαν τους αφιανούς έχθρους. Η άνοιχτή σύγκρουση με την ήγεσία ήρθε μετά τη συμφωνία τής Βάρκιζας (12/2/45), όταν άρνήθηκε να δεχτεί να παραδώσει τά όπλα και περίμενε την επιστροφή του Ζαχαριάδη για να δικαιώσει τη θέση του που ήταν:

"Νά φύγουν οι ξένοι και ν' άφρεθεί έλεύθερος ο λαός να καθορίσει το πολίτευμά του. Ένα ένιαίο είναι το αίτημά μας: Έθνηκή Άνεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Σύνημα για "λαϊκή δημοκρατία"... θά ήταν, σε τούτη την ιστορική στιγμή, έστρεμιστικό(!) και σεχαριστικό, γιατί θά στένευε το περιεχόμενο του άγωνα και θ' άπέκλειε όρισμένη μάζα απ'αυτόν" (Δέν είναι γραπτό κείμενο δικό του, αλλά αναφέρεται στο βιβλίο "Η πολιτική διαθήκη του Άρη Βελουχιώτη" του Γ. Χατζηπαναγιώτου, σελ.543).

Ανάμα κι αυτό το σύνθημα τής άστικής Λαϊκής Δημοκρατίας ήταν έστρεμιστικό γι'αυτόν. Όμως για το ΚΚΕ άνόμα κι αυτή η θέση του για διώξιμο των Άγγλων ήταν επίσης έστρεμιστική:

Έντέλλει η διαφορά Άρη-ήγεσίας, βρισκόταν στο επίπεδο των άστικών λύσεων. Βρισκόταν όμως έξω απ'τό επίπεδο της επανάστασης.

Τό ΚΚΕ τόν άποκήρυξε στις 12/6/45 μ'ένα κείμενο τυπικής σταλινικής χαφιεδολογίας: "... η Κεντρική Έπιτροπή του ΚΚΕ ... άπαράσισε να καταγγείλει άνοιχτά την ύποπτη και τυχοδιωκτική δράση του Άρη Βελουχιώτη (θανάση Κλάρα ή Μιζέρια)". Μετά την άποκήρυξή του αυτοκτόνησε, όπως αναφέρουν στενοί συνεργάτες του.

Μερικές διαπιστώσεις:

— Μετά τόν Βελουχιώτη, πέσαν θύματα τής άποκήρυξης ο Βακειάδης, άρχηγός του δεύτερου αντίρτικου, άργότερα ο Ζαχαριάδης και πολλοί άλλοι. Δέν έμεινε ήγέτης του ΚΚΕ που να μήν καταγγελαθεί απ'τους έπίγονούς του, σαν χαφιές, προβοκάτορας κ.λ.π. χωρίς σοβαρές αντιδράσεις απ'τή βάση. Αυτό δείχνει και τη θεωρητική άνυπαρξία των μελών του, που έμειναν άπλοοί θεατές στις φαγωμάρες των στελεχών.

— Ο Βελουχιώτης είναι σήμερα για τους σταλινικούς τής έξωκοινοβουλευτικής άριστερας, αυτός που τήρησε τη σωστή γραμμή εκείνης τής περιόδου. Οι διαφωνίες τους βρίσκονται στην ύποταγή τής ήγεσίας στις δολοπλοκίες των Άγγλων, γιατί βέβαια η σοσιαλαπατριωτική στάση του ΚΚΕ τους βρίσκει άπόλυτα σύμφωνα. Όσο για την έλλειψη κάθε βοήθειας του Στάλιν προς το ΚΚΕ δέ λένε κουβέντα.

Μένει να παρατεθούν μερικά άποσπάσματα απ'τό λόγο του στη Λαμία, για να μή μείνει καμιά άμφιβολία για την άστική σοσιαλαπατριωτική γραμμή του: "Τήν έλληνικότητά μας τήν άποδείξαμε. Γεγονός είναι ότι η χώρα μας ξεσηκώθηκε και ξεαναγίνηκε πάλι λεύτερη", "Έτσι όλο το βάρος έπεσε πάνω σε μιά χούφτα ανθρώπων, απ'αυτούς που τρώγανε καρπαζιές μέσα στα άστυνομικά μπουντρούμα και τις άσφάλειες, μιά που φλέγονταν από ήρωισμό και άνδρεία και μέσα τους υπήρχε μιά ζεστή έλληνική καρδιά κι έτρεχε στις φλέβες τους πραγματικό έλληνικό αίμα. Αυτοί άνοιξαν το δαυλό κι έδωσαν το σύνθημα για τόν ξεσηκωμό του έθνους. Αυτοί που δώσανε το κουράγιο στους Έλληνες. Αυτοί που δημιούργησαν τη νέα Φιλική Έταιρία: τό Ε.Α.Μ.", "Στό κάτω- κάτω, να τώρα οι Άγγλοι μπροστά μας ... Μαζί τους θά πολεμήσουμε έμεϊς κι όχι αυτοί, μέχρι τήν ολοκληρωτική συντριβή του φασισμού", "ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ κόμμα δέ βαδίζει τώρα για τόν κομμουνισμό. Τό Κ.Κ.Ε. έχει βέβαια στο πρόγραμμάτου σαν τελική του επίδιωξη τόν κομμουνισμό. Μά όχι για τώρα. Τόν κομμουνισμό θά τόν επιβάλετε σεϊς, ο λαός κι όχι τό Κ.Κ.Ε. Κι είμαι βέβαιος ότι πολλοί άπό τους μορφαμένους μας, που δέν τό θέλουν σήμερα, θά ψηφίσουνε(τότε για να έπικρατήσει ο κομμουνισμός. Σήμερα, όμως, τό Κ.Κ.Ε. δέν επιδιώκει παρά μόνο μιά δημοκρατική λύση του έλληνικού προβλήματος", "Εμείς, η μόνη μας φιλοδοξία είναι να μαστε υπηρέτες του λαού. Γι'αυτό θά σεβαστούμε τήν έτυμηγορία σας, όποια κι αν είναι αυτή" (Άπ'τήν "Πολιτική διαθήκη του Άρη Βελουχιώτη" σελ. 491-509).

Η άναμφισβήτητη γενναιότητά του κι οι όποιοσδήποτε καλές προθέσεις του, όπως και κάθε άγνοο όπαδού του ΚΚΕ, σε καμιά περίπτωση δέν αλλάζει τη θέση των κομμουνιστών για τά μέτωπα έθνηκής αντίστασης. Ήταν η άντεπα ναοτατική προχασέδη που έδωσε τους προλεταρίους στο άρμα του ύμπεριαλισμού και τους έστειλε ν'άλληλοφαγούν με τά ταξικά τους άδέφια, για τά συμφέροντα των δύο αντιμαχόμενων ύμπεριαλισμών, πνίγοντας έτσι μέχρι σήμερα κάθε επαναστατική προοπτική.

έκλογές-κοινοβουλευτισμός

Γ Ι Ο Τ Ι ὀ π ἔ χ ο υ μ ε

Όταν τό πρόβλημα τῆς χρησιμοποίησης ἤ ὄχι τοῦ κοινοβουλίου γιά τήν ἀλύπητη πάλη έναντια στόν κοινοβουλευτισμό μπῆκε, στά 1920, στήν Κομμουνιστική Διεθνή, κι ὅταν ἡ τάση μας ἔδωσε μάχη γιά τήν υἱοθέτηση τῆς ταχτικῆς τῆς ἀποχῆς στίς καπιταλιστικές χώρες μέ παλιά δημοκρατική παράδοση, έναντια στήν ταχτική τοῦ "ἐπαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ" πού προτεινόταν ἀπό τούς μπολσεβίκους, κι οἱ δύο λύσεις εἶχαν, στό ἐπίπεδο ἀρχῶν, τήν ἴδια γερή κοινή βάση.

Καί ἡ μιά καί ἡ ἄλλη ἀπόκλειαν, ὄχι μονάχα τούς "κοινοβουλευτικούς δρόμους στό σοσιαλισμό" τόσο ἀγαπητές στούς ρεφορμιστές, ἀλλά ἐπίσης ὄλο τό ὄπλοστάσιο τῶν κεντρίστικων συνταγῶν τοῦ παρελθόντος καί τοῦ σῆμερα: "δημοκρατικοποίηση" τοῦ ἀστικοῦ Κράτους σάν στάδιο γιά τήν προλεταριακή ἐπανάσταση, "ἐνδιάμεσα" κυβερνητικά σταδια μεταξὺ δικτατορίας τῆς μπουρζουαζίας καί δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἀνακάτωμα κοινοβουλευτικῶν μορφῶν καί ὀργάνων τῆς προλεταριακῆς ἐξουσίας.

Καί ἡ μιά καί ἡ ἄλλη διακηρύσσουν, σάν μοναδικό κι ὑποχρεωτικό δρόμο τῆς προλεταριακῆς χειραφέτησης, τῆ βίαιη ἐπανάσταση, τήν καταστροφή τοῦ ἀστικοῦ Κράτους (κι ἄρα τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ), τῆ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καθοδηγημένη ἀπό τό μοναδικό ἐπαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα, τόν πεθαναγκασμό (κι ἄρα τήν ἀφαίρεση κάθε "δημοκρατίας") ἀπέναντι στήν παλιά κυρίαρχη τάξη.

Ἡ συζήτηση μεταξὺ τῶν μπολσεβίκων καί τῆς τάσης μας γινόταν πάνω στίς βασικές ἀρχές, πῶς ὅλες οἱ τάσεις πού ἀναφέρονται ἀκόμα στό μαρξισμό ἀπαρνήθηκαν ἡ μπαστάρδεψαν. Γινόταν πάνω σ' ἕνα πρακτικό θέμα καί, μάλιστα σύμφωνα μ' αὐτούς, σχετικά δευτερεύον: συνέφερε ἢ ὄχι, στή διαρκή ἀντικοινοβουλευτική κι ἀντιδημοκρατική πάλη μας, νά χρησιμοποιηθεῖ τό "βῆμα" τοῦ κοινοβουλίου (γιατί, γιά τούς κομμουνιστές, δέν ἐπρόκειτο γιά τίποτε ἄλλο) γιά νά κινητοποιηθοῦν οἱ μάζες ἐναντία σ' αὐτό, τούλάχιστον "ὅσο δέν εἶχαμε τή δύναμη νά τό γκρεμίσουμε";

Οἱ θέσεις πάνω στόν κοινοβουλευτισμό πού υἱοθετήθηκαν ἀπό τό δεύτερο Συνέδριο τῆς Διεθνοῦς ἦταν ἐκεῖνες τῶν μπολσεβίκων. Ἀρνούμενες ἐντελῶς τήν κατάκτηση τοῦ κοινοβουλίου, δεχόντουσαν τήν ταχτική χρησιμοποίησή του μέ σκοπό τήν καταστροφή του. Ἀλλά συνόδεuan αὐτήν τή γραμμὴ πλεύσης-πρᾶγμα πού ὄχι μονάχα τά ρεφορμιστικά κόμματα, ἀλλά κι ὁμάδες τῆς δῆθεν ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς, βουτηγμένες μέχρι τό λαιμό στήν κοινοβουλευτική ἠλιθιότητα, βιάστηκαν νά "ξεχάσουν" - μέ μιά σειρά ἀπό δρακόντιες προϋποθέσεις.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, τό κέντρο τῆς κομμουνιστικῆς δράσης δέν ἔπρεπε νάταν διόλου ἡ ἐκλογική κι ἡ κοινοβουλευτική δραστηριότητα (καί ἀκόμα λιγώτερο στήν ἱμπεριαλιστική περίοδο ὅπου τό κοινοβούλιο, στίς ἀναπτυσσόμενες χώρες, ὄχι μονάχα δέν παίζει κανένα προοδευτικό ρόλο, ἀλλά μετασχηματίστηκε ὀριστικά σέ ἕνα τέλειο ὄργανο ἐξαπάτησης καί ψέματος ἀπέναντι στό προλεταριάτο). Τό κέντρο τῆς κομμουνιστικῆς δράσης ἔπρεπε νάταν ἡ ἐξωκοινοβουλευτική πάλη, ἡ δράση τῶν μαζῶν ὀδηγημένων ἀπό τό κόμμα πού θάφτανε στό ζενίθ τῆς μέ τήν ἐξέγερση καί τόν ἐμφύλιο πόλεμο.

Συνεπῶς, ὄχι μονάχα ἡ ἐκλογική καί κοινοβουλευτική δραστηριότητα ἔπρεπε νάταν στενά ὑποταγμένη στήν ἐπαναστατική πάλη καί στήν προετοιμασία τῆς, ἀλλά θεωροῦσαν σάν ἕνα μέσο ἐντελῶς δευτερευόν καί βοηθητικό. Οἱ θέσεις, ἐξάλλου, δέν καθόριζαν σάν ἕναν ἀπόλυτο κανόνα τήν συμμετοχή στίς ἐκλογές καί στό κοινοβούλιο, ἀλλά διακηρύσσουν ἀπεναντίας ἑξιάθαρα τήν ἀναγκαιότητα μπούκοταρίσματος τῶν σέ ὀρισμένες συνθήκες, πού ἑξιάθαρα ἦταν καθ' ὀρισμένες σάν ἐπαναστατικές: οἱ μπολσεβίκοι τόχαν ἤδη κάνει πολλές φορές, ἀπό τό μπούκοτάρισμα, στά 1905, τῆς πρώτης Δουμά πού ἐπέτρεψε ὁ Τσάρος, ὡς τήν ἐξοδὸ τους ἀπό τό κοινοβούλιο τοῦ Κερένσκου, στά 1917, καί τέλος ὡς τῆ διάλυση τῆς Συντακτικῆς Συνέλευσης, τό γενάρη 1918, τήν ἴδια μέρα πού συγκλήθηκε...

Τέλος οἱ μπολσεβίκοι ἔβαζαν σάν προϋπόθεση στήν ἐφαρμογὴ τοῦ "ἐπαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ", τήν ὑπαρξη πραγματικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, πού θάχαν ξεκόψει ἐντελῶς μέ κάθε μορφὴ ὀππορτουניσμοῦ, ρεφορμιστικοῦ ἢ κεντρίστικου, στόν ὁποῖο ἔβλεπαν, ὄχι μιά "τάση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος", ἀλλά τούς πράχτορες τοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ.

Νά λοιπόν ποιός ἦταν ὁ "ἐπαναστατικός κοινοβουλευτισμός" τοῦ Λένιν.

Βλέπουμε ὅτι δέν ἔχει τίποτε τό κοινό μέ τήν πρακτική τῶν δῆθεν λενινιστῶν τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς ἀριστερᾶς, πού ἀφιερώνουν στήν περίοδο τῶν ἐκλογῶν ἕνα οὐσιαστικό μέρος τῶν προσπαθειῶν τους καί καλῶντας μας (πολλοί ἀπ' αὐτούς) νά ψηφίσουμε τά δῆθεν "ἐργατικά" κόμματα δέν κάνουν ἔτσι τίποτα γιά νά προωθήσουν τή ρῆξη τοῦ προλεταριάτου μέ τόν ρεφορμιστικό ὀππορτουניσμό.

*
* *

Ὑπερασπίζοντας τίς θέσεις τους στό βῆμα τοῦ 29^{ου} Συνεδρίου, οἱ μπολσεβίκοι εἶχαν τήν πρόθεση νά καταπολεμήσουν τίς νηπιακές ἀντιδράσεις, ἀναρχοσυνδικαλιστικοῦ ἢ ὑπεραριστεροῦ τύπου πού ἐμπόδιζαν τήν ἀνάπτυξη τῶν νέων δυτικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Ἀλλά, παρόλη τήν ὀρθότητα τῶν ἀρχῶν πού διαπνεόντουσαν καί παρόλα τά "ὄρια" πού ἐμπαιναν στήν ἐφαρμογὴ τους, αὐτές οἱ θέσεις παρέμεναν, σύμφωνα μ' ἐμᾶς, ἀνεπαρκεῖς, τούλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τίς χώρες παλιᾶς δημοκρατικῆς πα-

ράδοσης, όπου η μπουρζουαζία είχε πετύχει να οδηγήσει τη συντριπτική πλειοψηφία του προλεταριάτου στο έλεγχικό και κοινοβουλευτικό επίπεδο, κι απ' όπου έπρεπε άκριβώς να βγεί. Ήταν οι προϋποθέσεις αυτής της ρήξης που οι μπολσεβίκοι, μαθημένοι στον σκληρό παράνομο αγώνα σε μιά κατάσταση διπλής επανάστασης, μακριά από τὰ μιάσματα της δυτικής δημοκρατίας, δύσκολα μπορούσαν να καταλάβουν στην ολότητά τους.

Η "ιταλική" Άριστερά δεν άρνιόταν ότι ο "επαναστατικός κοινοβουλευτισμός" (όπως τὸ βαζε ο Δένιν, δηλαδή συμπεριλαμβανοντας ξεκάθαρα τὸ μπούκοτάρισμα σε ὀρισμένες καταστάσεις) ήταν δικαιολογημένος στις χώρες και περιοχές διπλής επανάστασης - όπως η Ρωσία πρὶν τὸ 1917, ἢ οἱ ἀποικίες κι οἱ καθυστερημένες χώρες - , όπου ἡ δημοκρατία ήταν ἀκόμα μιά ιστορικά επαναστατική διεκδίκηση, (ἐπειδὴ ήταν ἀντιφασοδραχικές) που πρεπε να καταχτηθεῖ και νὰ προωθηθεῖ με τὴν ἐξέγερση. Αὐτὴ ἡ ταχτική θὰ μπορούσε νάταν χρήσιμη, ἀκόμα κι ἀπαραίτητη, ἐξ' ἴσου στις καπιταλιστικές χώρες, στὴν προ-ἰμπεριαλιστική περίοδο, όπου τὸ κοινοβούλιο ήταν ἀκόμα ἡ ἀρένα, ἂν και δευτερεύουσα, τῆς πάλης τῶν τάξεων, και μπορούσε νὰ χρησιμεύσει γιὰ κομμουνιστική προπαγάνδα, ἀγκιτάτσια και κριτική, γιὰ νὰ ἀποσπαστοῦν οἱ ἐργάτες ἀπὸ τὴν ἐπίρροή τῶν ἀριστερῶν ἀστικῶν κομμάτων εἴτε σε ἀντιπαράθεση με τὸν ἀναρχικό ἀπολιτικισμό.

Ἀντίθετα, στὸν αἰῶνα που στιγματίστηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο ἰμπεριαλιστικό πόλεμο, κι ἐνῶ ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ κόμματος και τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐπρεπε νάταν ἀφιερωμένες στὴν ἀμεση προετοιμασία τῆς προλεταριακῆς επανάστασης, ἡ κατάσταση ἐπέβαλλε πλέον μιά ταχτική πολὺ πιὸ αὐστηρὴ τοῦλάχιστον σ' ὀλόκληρη τὴ ζώνη, όπου τὸ κοινοβούλιο δὲν ἐπαιζε πλέον κανένα οὐσιαστικό ρόλο κι όπου ἡ δημοκρατία ήταν πλέον ἕνα ἀντεπαναστατικό ὄπλο ἐμμεσης ἀμυνας ἐναντὶα στὸ προλεταριάτο, ἕνα ἰσχυρὸ φρένο στὸ ξάπλωμα τῆς επανάστασης που ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Ρωσία.

Μετὰ ἀπὸ δεκαετίες ἐλεγκτικῶν και κοινοβουλευτικῶν ὀργῶν, ἡ αὐστηρὴ διαλογὴ επαναστατικῶν πυρήνων ήταν ἀδύνατη χωρὶς τὴν πιὸ ξεκάθαρη ρήξη με τὶς συνήθειες και τὶς ἀδράνειες τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας, κι ἄρα με τὸ χῶρο τῶν ἐλεγκτικῶν και τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. "Ἄν τὰ κομμουνιστικά κόμματα ἐπρεπε νὰ μπολιαστοῦν ἐναντὶα στις "ἀρρώστειες ἀνάπτυξης", τοῦ ἀριστερισμοῦ, τότε ἐπρεπε ἀκόμα περισσότερο νὰ εἶναι ἐργατικά κλεισιμένα στις λεγώμενες τῶν επαναστατικῶν στά λόγια που ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς τοῦς ὠθοῦσε νὰ οἰθετήσουν ἐπιφανειακά τὶς ἀρχές που ἔχουν θριαμβεύσει στὴ Ρωσία, ἀλλά που περιέμεναν στὴν πραγματικότητα, σ' ὄλη τους τὴν πρακτική, στὸ ἐπίπεδο τῆς παλιᾶς σοσιαλ-δημοκρατίας.

"Ἄρα ἡ ταχτική τοῦ "επαναστατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ", που κανε ἐξάλλου ἀκόμα πιὸ δύσκολο τὸ πάρσιμο ἀποστάσεων ἀπ' τὸν κεντρισμό, δὲν μπορούσε παρά νὰ καθυστερήσει, ἀκόμα και νὰ παρεμποδίσει αὐτὴν τὴ ρήξη. Παράλληλα ἀπορροφώντας ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἐνεργειῶν τῶν νεαρῶν κομμάτων στὴν ἐλεγκτικὴ προετοιμασία, ἀπειλοῦσε νὰ παρεμποδίσει τὴν προετοιμασία τους στὰ καθήκοντα τῆς επαναστατικῆς διεύθυνσης, που ταν τόσο πιὸ ἐπιταχτικά ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πίσω τους, ὅπως οἱ μπολσεβίκοι, μιά παράδοση παράνομου ἀγῶνα ἐντελῶς επαναστατικοῦ, ἀλλά μιά παράδοση δράσης καθαρά νόμιμης και κοινοβουλευτικῆς, μέσα στὰ κόμ-

ματα τῆς 2ης Διεθνούς, και στὴ ναρκωτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς δυτικῆς δημοκρατίας.

Τέλος, ήταν ἡ ἀναγκαιότητα νὰ δειχτεῖ ξεκάθαρα στὰ μάτια τοῦ προλεταριάτου τῆς δύσης, φυλακισμένου μέσα στὸν ἀπονιχτικό κλοιὸ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν και τῶν εἰρημιστικῶν αὐταπατῶν, τὴν ἀδυναμία, ὄχι μονάχα θεωρητική ἀλλά και πρακτική, νὰ φάσσουν στὴν ἀπελευθέρωσή τους μ' ἕνα διαφορετικό δρόμο ἀπ' ἐκεῖνο τῆς ἐξέγερσης και τῆς προλεταριακῆς διχτατορίας, που ἐπέβαλλε στὰ κόμματα που θὰ καλοῦνταν νὰ τὸ κατευθύνουν στὸν επαναστατικό ἀγῶνα νὰ συγκεντρώσουν ὅλες τὶς προσπάθειες προπαγάνδας κι ἀγκιτάτσιας σ' αὐτὸ τὸ καθήκον, και νὰ τὸ κάνουν "νὰ ἀκουμπήσει με τὸ δάχτυλό του", τὴν ἀναγκαιότητα αὐτοῦ τοῦ δρόμου, καλώντας τὸ νὰ πυκνώσει και νὰ σφίξει τὶς τὰ ξεις τῆς ταξικῆς πάλης και νὰ γυρίσει τὴν πλάτη στὸν ἐλεγκτικό ἀντιπερισπασμό.

Ἡ ἀποχὴ μας δὲν εἶχε λοιπὸν τίποτα τὸ κοινό με τὴν ἀρνητική και μεταφυσική συμπεριφορά τῶν "νηπιακῶν" ἀριστεριστῶν. Δὲν ήταν ζήτημα, γιὰ μᾶς, νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ κοινοβούλιο γιὰ ὀποιοδήποτε ἠθικό λόγο - ἀρνηση "κάθε συμβιβασμοῦ", φόβος τὸ λερωθοῦν τὰ χέρια μας στὴν ἐπαφὴ με τὴν ἀστική και ὀππορτουμιστικὴ διάβρωση, ἀπέχθεια στὰ "νόμιμα" μέσα - ἀπὸ πολιτικὴ ἀπάθεια ἢ ἀκόμα ἀπὸ ἀπέχθεια γιὰ τοῦς "ἀρχηγούς", που τὸ κοινοβούλιο θάταν ἡ ἀρένα, ἐνῶ οἱ μᾶζες κάθονται στὸ περιθώριο. Ἡ ἀποχὴ μας εἶχε πρακτικές και θετικές ἀπαιτήσεις: ἀναγκαιότητα επαναστατικῆς προετοιμασίας, σε σύνδεση με μιά ὕλιστική κι ἰστορικὴ ἀκριβὴ ἀνάλυση.

Ἄσστόσο, στὰ 1920, τὸ ζήτημα μπορούσε ἀκόμα νὰ συζητηθεῖ. Σήμερα, πρέπει νὰ ἀναγνωριστεῖ ὅτι ἡ ἰστορία ἐπιβεβαίωσε ὀλοκληρωτικά τὶς ἀνησυχίες μας. Ἀπὸ τὸν επαναστατικό κοινοβουλευτισμό που ἔχε σὰ στόχο νὰ ἀνατινάξει τοῦς ἀστικούς θεσμούς, περᾶσαμε ἀνεπαίσθητα στὸ νομιμόφρονα κοινοβουλευτισμό που ἔχει σὰ στόχο τὴ διατήρηση, δυνάμωση, ἐκδείαση "τοῦ ρόλου τοῦ κοινοβουλίου". Δὲν ἰσχυριζόμαστε βέβαια ὅτι αὐτὴ καθεαυτὴ ἡ συμμετοχὴ στις ἐλεγκτικές ήταν ἡ αἰτία τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς Διεθνούς. Ἀλλά ἂν αὐτὴ εἶναι, ήταν ἐπειδὴ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ διαδικασία σχηματισμοῦ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, που ὁ Δένιν κι ὁ Τρότσκι ἐπιθυμοῦσαν νὰ πραγματοποιηθεῖ μέσα ἀπὸ μιά ἀλύπητη διαλογὴ, εἶναι στὴν πραγματικότητα με τὸ χειρότερο τρόπο, ἐπιτρέποντας τὴν εἴσοδο στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή ὀλόκληρων πτέρυγων κεντριστικῶν κομμάτων, νοσταλγῶν τῆς ὀδότητας με τὴ σοσιαλδημοκρατία, και που τὴν ἀποδυνάμωσαν ἀπὸ τὰ μέσα. Καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀποχὴ, αὐτὸ τὸ "τέστ" τῆς ρήξης χωρὶς πεισγύρισμα πρὸς τὸ ρεφορμισμό, δὲν ἐφαρμόστηκε, ήταν ἕνας ἀπὸ τοῦς παράγοντες που ὀωσοδήποτε συντέλεσαν στὸν ἐκφυλισμό.

Ἀλλά θὰ ἀντιπεῖ κάποιος: ἡ κατάσταση σήμερα εἶναι διαφορετικὴ ἀπ' ἐκεῖνη τοῦ 1920: Ἀσφαλῶς. Ἀλλά σε τί εἶναι διαφορετικὴ; Δὲν ὑπάρχει πιὸ επαναστατικὴ Διεθνή: Οἱ ἀρχές τῆς βίαιης επανάστασης και τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἔχουν χωνιαστεῖ στὰ χρονότυπα. Τὸ ἐργατικό κίνημα ἔχει μολυνθεῖ ὡς τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ δημοκρατικισμό και τὴ νομιμότητα: Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἀπλὸς καθημερινὸς ἀγῶνας ἐναντὶα στὰ ἀποτελέσματα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης που νὰ μὴ παρεμποδίζεται σε κάθε βῆμα του ἀπὸ τὰ καλέσματα γιὰ "διάλογο" και "κατανόηση": "Ἄν ἡ κατάσταση, συνειῶς, εἶναι "διαφορετικὴ", εἶναι μονάχα με τὴν ἐννοια ὅτι κάνει ἀκόμα πιὸ ἐπιταχτική αὐτὴ τὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 28

ΝΑ ΦΥΓΕΙ

Η ΔΕΞΙΑ

ή

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ;

Προλετάριοι, σύντροφοι,

Μετά τό 2^ο Ιμπεριαλιστικό μακελλειό, μέ τά εκατομμύρια νεκρούς καί τίς τεράστιες ύλικές καταστροφές, οί άστού άνάλαβαν τήν "άνασυγκρότηση", καλώντας τό προλεταριάτο νά δουλέψει γιά ένα κόσμο χωρίς πολέμους, πείνα, γιά τό χτίσιμο τής παγκόσμιας ειρήνης καί τής "κοινωνικής προόδου". Στην προσπάθειά τους αύτή έδωσαν κι ένα χεράκι τά "κομμουνιστικά" καί σοσιαλιστικά κόμματα. Έκει όπου οί άστικές κυβερνήσεις είχαν χρεωκοπήσει, οί ρεφορμιστές άνάλαβαν νά άνορθώσουν τόν καπιταλισμό, όπως στή Γαλλία τό 1945, όπου τό "Κ"Κ καί τό ΣΚ έπαιξαν τό ρόλο επίσημης στην ύπηρεσία τής έργοδοσίας ("παράγετε πρώτα, διεκδικείστε μετά", "ή άπεργία είναι τό όπλο τών τράστ"), δυνάμωσαν τό άστικό Κράτος ("ένας μόνο στρατός, μιά μόνο άστυνομία") κ.ά. (Τήν ίδια δουλειά έκαναν κι οί ύπουργοί τοϋ ΕΑΜ καί ΚΚΕ, συμμετέχοντας τό '44 στην "Έθνική Κυβέρνηση" τών λαέδων τοϋ Έγγλέζικου Ιμπεριαλισμού, δίνοντας έτσι ένα χέρι στην άστική τάξη. Δέν πρόλαβαν βέβαια νά ολοκληρώσουν τό "έπαναστατικό" έργο τους, γιατί οί τοτινοί "μεγάλοι σύμμαχοί" τους, όπως τούς άποκαλοϋσαν, έγιναν οί κατοπινοί μακελλάρηδες τους).

Σήμερα όμως μέ τήν παγκόσμια καπιταλιστική κρίση άρχίζει νά καταρρέει όλο αυτό τό άραιό οικόδομημα πού μς είχαν τάξει: τό 1/3 τής άνδραπότητας πεινάει, οί άνεργοι ύπολογίζονται σέ 250 εκατομμύρια, δέν έχει περάσει μέρα πού νά μή γίνεται κάπου πόλεμος. Τά διάφορα ψίχουλα πούχαν πετάξει σάν κοινωνικές παροχές, κι ή άγοραστική άξία τοϋ μισοϋ έξανειμίζονται. Η άσφάλεια στή δουλειά κáτáντησε μύθος. Παράλληλα οί άστικές τάξεις τών διαφόρων χωρών, γιά νά άντιμετωπίσουν τήν κρίση έντεινουν τόν άνταγωνισμό μέσα στή ζούγκλα τής παγκόσμιας άγοράς, έξοπλίζονται γιά νά κρατήσουν τίς περιοχές πού έ λέγχουν καί κάνουν συνέχεια έκδηλώσεις στό προλεταριάτο γιά πείναρχία στην παραγωγική προσπάθεια γιά νά μή καταρρεύσει ή έθνική οίκονομία, χρησιμοποιώντας τήν άνοιχτή καταστολή καί έπισειόντας τόν κίνδυνο τοϋ χασίματος όλων όσων έπιτεύχθηκαν μέχρι σήμερα. Ο Έξέφρενος όμως άνταγωνισμός, άπό τόν έμπορικό πόλεμο, οδηγεί στόν οικονομικό καί μετά στό άριστικό ξεκαθάρισμα τών λογαριασμών: τόν ΠΟΛΕΜΟ μέ στρατιωτικά μέσα. Τό προλεταριάτο κινδυνεύει νά οδηγηθεί ΑΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΟ σ'ένα καινούργιο Ιμπεριαλιστικό μακελλειό καί νά θυσιαστεί γιά άλλη μιά φορά στό βωμό τοϋ Κεφάλαιου, ΑΝ ΔΕΝ ΞΕΚΟΥΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ μέ τίς άστικές ιδεολογίες μέσα στις όποιες οί ρεφορμιστές τό κρατάνε φυλακισμένο, δηλαδή τήν άλληλεγγύη μέ τήν έπιχείρηση καί τήν έθνική οίκονομία, τήν έθνική ένότητα κι όμαλχία. Ο μόνος τρόπος είναι νά ύπάρξει ή δυνατότητα νά δοθεί μιά άλλη έναλλακτική λύση στόν πόλεμο: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, Η ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ, τελειώνοντας μιά καί καλή μέ τούς πολέμους πούναί παράγωγα τοϋ καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής.

Τό ΠΑΣΟΚ καί τό ΚΚΕ όμως έχουν άλλη γνώμη. Γι' αυτούς όλα τά δεινά στην Ελλάδα δέν προέρχονται άπό τήν παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, άπό τόν καπιταλισμό, αλλά μονάχα άπ' τήν ΕΟΚ: (πού έπιταχύνει

μονάχα αύτήν τήν κρίση), διαστρεβλώνοντας άκόμα καί τόν καπιταλισμό(!) καί άποπροσανατολίζοντας έτσι τό προλεταριάτο άπό τήν αίτία τοϋ καιού, πού δέν είναι ό μπαμπούλας τής ΕΟΚ, αλλά ό καπιταλισμός.

ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΙΣΕΙΣ. ΓΙΑ ΜΑΣ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑΤΡΙΚΟ, ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΡΤΗΣΗ :

Γι' αυτούς ό πόλεμος μπορεί ν' άποφευχθεί. Γι' αυτό άρκεί ή καλή θέληση, άρκούν οί διεθνείς καμπάνιες γιά τήν Ειρήνη (διάβαζε ταξική ειρήνη), οί έπιτροπές γιά τήν Ύφρεση (διάβαζε ταξική ύφρεση). Η λύση τους είναι νά φύγουν οί πολεμοκάπηλοι, οί καιοί καί πολεμοχαρείς άστού καί νά άντικατασταθούν άπό ειρηνόφιλους, δημοκράτες ... άστούς.

ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΕΙ ΕΙΡΗΝΗ. ΑΝ ΘΕΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΕ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ :

Προλετάριοι, σύντροφοι,

Η λύση σ' όλα τά σημερινά προβλήματα, γιά τό ΠΑΣΟΚ καί τόϋς ψευτο-κομμουνιστές είναι: "Νά φύγει ή δεξιά μέσα άπό τίς έκλογές". Έτσι διασπείρουν άυταιπάτες κι άποπροσανατολίζουν τό προλεταριάτο, λέγοντας:

— ότι "φταίει ή δεξιά" γιά τήν κρίση (ποιός φταίει άραγε στις χάρες πού είναι ή "άριστερά" στην κυβέρνηση;), ότι όλα μπορούν ν' αλλάξουν. Κάθε "άλλαγή" όμως ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ τοϋ καπιταλιστικού συστήματος δέν μπορεί νάναί παρά ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ καί ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ τοϋ. Καμία άλλαγή προσώπων ή κυβερνήσεων δέν μπορεί νά αλλάξει τήν πορεία τοϋ καπιταλισμού κι άρα καί τήν κατάσταση τών μαζών, έκτός άπό τήν ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, πού ανατρέποντας βίαια τήν άστική τάξη, θά έγκαθιδρύσει τή ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ πού θά ξεριιζώσει τούς νόμους τοϋ καπιταλισμού, έξαλείφοντας έτσι όλα τά παράγωγά του: φτώχεια, άνεργία, πόλεμοι κ.τ.λ.

Μιά ματιά στις χάρες όπου σοσιαλιστικές (Άγγλία, Γερμανία, Σουηδία κ.ά.) ή "κομμουνιστικές" (άνατολικό μπλόκ) κυβερνήσεις έπικράτησαν μέσα άπό τίς έκλογές ή μέσα τοϋ "έλευθερωτή" ράσικου Κόκκινου Στρατοϋ μετά τό 2^ο Ιμπεριαλιστικό πόλεμο, μπορεί νά μς δώσει μιά ιδέα γιά τό είδος τοϋ σοσιαλισμού πού οί όμοιοί τους μς έπαγγέλονται γιά τήν Ελλάδα: Κεφάλαιο, μισθωτή εργασία, κέρδος, άγορά, τράπεζες, έντατικοποίηση, πρίμι, άπεργίες, άνεργία, κ.ά. Όλα δηλαδή τά χαρακτηριστικά τοϋ καπιταλισμού πού βαπτίστηκαν γιά τίς άνάγκες τής "ύπόθεσης" σέ "σοσιαλιστικά" ή "κομμουνιστικά".

Θά πούν βέβαια μερικοί: "Μά δέν είναι καλύτερη μιά "κυβέρνηση τής άριστεράς" άπό μιά "κυβέρνηση τής δεξιάς"; Άπαντάμε: κι οί δύο έχουν τόν ίδιο στόχο: τήν ΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ καί πρέπει νά καταπολεμηθούν τό ίδιο. Η διαφορά είναι ότι, αντίθετα μέ τήν κυβέρνηση τής δεξιάς, πούναί κείνη τοϋ ξεκάθαρου ταξικού έχθροϋ, ή κυβέρνηση τής άριστεράς άπολαμβάνει έμπιστοσύνης ή τοϋλάχιστον μιάς εϋνοϊκής προκατάληψης άπό τίς μάζες στην άρχή, κι αυτό είναι τό χειρότερο. Έναντία σ' αυτούς πού ύποκλίνονται μπροστά στις άυταιπάτες τής πλειοψηφίας τής εργατικής τάξης, ένάντια σ' αυτούς πού ισχυρίζονται ότι μιά κυβέρνηση άριστεράς είναι ένα α-

ναγναστικό στάδιο στο δρόμο για το σοσιαλισμό, άπαντάμε με την πάλη ενάντια στο ρεύμα, από τα πρίν, ΕΝΑΝΤΙΑ στις αυταπάτες που οι ρεφορμιστές κι οι έξωκοινοβουλευτικοί συνοδοιπόροι τους προσπαθούν να βάλουν μέσα στην εργατική τάξη.

ΓΙΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΝΔΙΑΜΕΣΟ ΣΤΑΔΙΟ ΜΕΤΑΞΥ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΠΟΥΡΖΟΥΑΖΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

— ότι οι έκλογές και το κοινοβούλιο είναι ο δρόμος για την άλλαξη. Ο κοινοβουλευτισμός όμως είναι το κυριότερο μέσο έξαπατήσης των μαζών. Το κοινοβούλιο, στην ιμπεριαλιστική περίοδο, δεν είναι παρά ένα άδειο ντεκόρ όπου η δημοκρατική αυταπάτη συνεχίζει να δηλητηριάζει και να παραλύει το εργατικό κίνημα, με την εναλλαγή στην κυβέρνηση διαφόρων κομμάτων. Για το προλεταριάτο το δικαίωμα να ρίξει τον καπιταλισμό δεν είναι θέμα δημοκρατικής λειτουργίας, πλειοψηφίας ή μειοψηφίας, βουλευτάδων, ούτε θέμα δουλου του λαού. Είναι θέμα δύναμης κι αποκλειστικά δικό του. Δεν υπάρχει λοιπόν καμμία δυνατή επαναστατική προετοιμασία, χωρίς ρήξη με τον κοινοβουλευτισμό, τις έκλογές, χωρίς δηλαδή ΑΠΟΧΗ από οποιαδήποτε μαμούρα κυβέρνησης κι αντιπολίτευσης για να έξαπατήσουν την εργατική τάξη και να το κάνουν να διαλέξει μόνη της, ποιο αρεντικό θα καθήσει στο σβέριχο της για τα επόμενα 4 χρόνια.

— ότι με τα προγράμματά τους θα φέρουν την "Αλλαγή". "Ας δούμε όμως τί είδους άλλαξη:"

— Περιορισμός της αυδοσίας των μονοπωλίων και ένιχυση μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Λέξη για κατάργηση του καπιταλισμού, για σοσιαλισμό. Το δνειρο των μικροαστών είναι: καπιταλισμός χωρίς υπερκέρδη, αλλά με κέρδη (:), χωρίς μονοπώλια, αλλά με χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Κι έπειτα έχουν το θράσος να λένε ότι αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης κι όχι του μικρομεσαίου κεφάλαιου.

— άντιμετώπιση του έλλειμματος του ισοζυγίου πληρωμών, δηλαδή αύξηση της παραγωγικότητας, έντατικοποίηση και λιτότητα για τους εργαζόμενους, ώστε τα έλληνικά προϊόντα να είναι πιό ανταγωνιστικά στη διεθνή αγορά. "Αν οι ρεφορμιστές προσπαθήσουν να βγάλουν την Ελλάδα από την κρίση δεν μπορούν να το κάνουν παρά όπως οι άστοι: ρίχνοντάς την πάνω στις πλάτες των εργαζόμενων με το έπιχειρήμα ότι φτιάχνουμε .. σοσιαλισμό:"

— Αποκέντρωση, που δίνει την έντιπωση στις μάζες ότι συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων, ενώ στην πραγματικότητα θα συμμετέχουν στην ίδια τους την επιμέταλλευση, στη διαχείριση του καπιταλισμού.

— Εθνική ανεξαρτησία, που βάζει τους προλετάρους και τους άστους στο ίδιο τουσβάλι για να παλέμουν για τα έθνικά άστικά συμφέροντα του έλληνικού Κράτους ενάντια στον ανταγωνιστή ιμπεριαλισμό, αποπροσανατολίζοντάς τους από το γεγονός ότι "ο έχθρός είναι μέσα στη χώρα τους", δηλαδή η ντίπια άστική τάξη μαζί με τον ιμπεριαλισμό δηλαδή με μιά λέξη, το ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

Στην προσπάθειά τους να φτάσουν στην κυβέρνηση, οι ρεφορμιστές υποτάσσουν τις εργατικές κινήσεις στους έκλογικούς τους στόχους. "Ετσι τις έκτονώνουν μέσα από ακίνδυνες και χωρίς καμμία προοπτική στάσεις εργασίας, 24ωρες ή 48ωρες άπεργίες διαμαρτυρίας, σάμπωτο αγώνες που σπάνε το "ήπιο πολιτικό κλίμα", ή όταν καθοδηγούν τις καναλιζάρουν στο στείρο δρόμο της αντικυβερνητικής πάλης (άνεργοι ΜΙΑΡΚΟ, οικοδόμοι). Οι προλετάριοι όμως αρχίζουν έμβρυάδικα να άντιδρούν. Η συγκέντρωση της άπεργίας των οικοδόμων (19 Φλεβάρη) τελειώσε με αυριόγματα, "μάς ξεπουλάτε", "να συνεχιστεί η άπεργία", κατάσταση που καλεί στη συσπείρωση των ταξικών αγωνιστών για να μην οδηγηθεί στην άπογοήτευση, αυτή η όργη.

"Όσο για την έξωκοινοβουλευτική άριστερά, αυτή δεν διαφέρει στην ουσία σε τίποτα από τους ρεφορμιστές. Αυτό που τους εξχωρίζει είναι η "αγωνιστικότητα": "να φύγει η Δεξιά", όχι όμως με τις έκλογές αλλά με ... αγώνες λαϊκούς. Το στάσιμο με το ρεφορμισμό είναι δέ τόσο μεγάλο πού, οι περισσότεροι από οι κριτικά τους "σταλινικούς", μετά τους ... καλούν να μπούν επικεφαλής της εργατικής τάξης ή θα καλέσουν μεθαύριο να τους ψηφίσουμε. Η μαγαζατόρικη αντίληψη ποχούν έ πιπλέον για τη συνδικαλιστική δράση, τους κάνει να σαμποτάρουν κάθε προσπάθεια κίνησης για συσπείρωση τα ξικών δυνάμεων, ιδιαίτερα τώρα πού όλα πνίγονται από την έκλογική δυσωδία.

Προλετάριοι, σύντροφοι,

Στο ψευτοδίλημμα που βάζουν: "ΔΕΞΙΑ ή ΑΡΙΣΤΕΡΑ", δηλαδή ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ή ... ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, πρέπει να άπαντήσουμε ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, να άπαντήσουμε με την ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ. Αυτό σημαίνει για σήμερα:

— Ξένομμα με κάθε δημοκρατική, είρηνική, κοινοβουλευτικίστικη και έκλογική διαδικασία και αυταπάτη.

— Ξένομμα με κάθε είδους άλληλεγγύη με την έθνική οικονομία και με κάθε είδους έθνική ένότητα.

— Πρωήθηση των αγώνων της εργατικής τάξης, για το ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΣΤΗ ΒΑΣΗ πρίν, κατά και μετά τις έκλογές. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η συσπείρωση ση των πρωτόφρων αγωνιστών, πέρα από πολιτικές ή ιδεολογικές διαφορές, που θα πρωδηθούν από τώρα, μέσα στην εργατική τάξη την αυτοοργάνωση της, καθώς και διεθνικήσεις και μεθόδους πάλης ταξικές.

— Συσπείρωση των επαναστατών γύρω από το κομμουνιστικό πρόγραμμα για το χτίσιμο του κομμουνιστικού κόμματος.

"Όσοι λένε: "μά η φωνή σας δεν έχει καμμία απήχηση σήμερα", άπαντάμε: Αυτή είναι η γνώμη αυτών πού δεν θα καταλάβουν ποτέ τί σημαίνει επανάσταση. Ο Δένιν πρωήθε την επανάσταση μετά από οιληρό αγώνα "έναντι α στο ρεύμα" μέσα στην καρδιά του ιμπεριαλιστικού πολέμου λέγοντας: "ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΔΗΜΙΚΝΕΧΤ ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ ΟΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ". Ο δρόμος έναντι α στο ρεύμα είναι δύσκολος και δεν έχει άμεσα άποτελέσματα. Είναι όμως ο μόνος πού οδηγεί σίγουρα στον κομμουνισμό.

"Όποιος και νάναι ο συσχετισμός των δυνάμεων, το δίλλημα παραμένει:

"Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ,

"Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

— ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ :

— ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΩΧΗ :

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ :

— ΓΙΑ ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ :

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ :

■ ■ ■

Ο τύπος του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κόμματος

le proletaire/ De Proletariër	3μηνο συμπλήρωμα στα γαλλικά-δανδικά για τις Κάτω Χώρες
le proletaire	3μηνο συμπλήρωμα στα γαλλικά-γερμανικά για την Ελβετία

ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗ 3^η ΔΙΕΘΝΗ

Είσαγωγή

Ός τό 2^ο Συνέδριο τής Κομμουνιστικής Διεθνούς (Μόσχα, Ιούλης-Αύγουστος 1920), δέν είχε άκόμα καθαρά προσδιοριστεί άν τά τμήματα τής νέας Διεθνούς έπρεπε ή όχι νά συμπεριλαμβάνουν στά ταχτικά τους μέσα τή συμμετοχή στίς έκλογές καί τήν επέμβαση στά Κοινοβούλια τών εϋρωπαϊκών κοινοβουλευτικών χωρών. Αυτό τό ζήτημα είχε πάρει διαφορετική τροπή σέ κάθε χώρα.

Κανένας δέν άμφέβαλλε ότι η καινούργια όργάνωση τού επαναστατικού προλεταριάτου έπρεπε νά δεχτεί στίς τάξεις της μονάχα τά κινήματα πού είχαν παλαιΰσει ένάντια στόν ίμπεριαλιστικό πόλεμο ξεκόνοντας μέ τούς σοσιαλιστές προσότες πού τόν είχαν υποστηρίξει. Ήταν επίσης βέβαιο ότι τά τμήματα τής 3ης Διεθνούς έπρεπε νά κινήθουν στό χώρο τής ένοπλης εξέγερσης γιά νά άνατρέψουν τή άστική έξουσία καί νά έγκαθιδρύσουν τή δικτατορία τού προλεταριάτου, όπως στή Ρωσία τού Όχτώβρη 1917. Άλλά στίς άποράσεις, παρ'όλ'αυτά ξεκόνοντας, τού 1ου Συνέδριου τού Μάρτη 1919 δέν καινότανε νά άποκλειστεί άκόμα καί στή σκέψη τών ρώσων Μποσεβίκων, ότι μερικά κινήματα άναρχικού προσανατολισμού ή επαναστατικο-συνδικαλιστικά θά μπορούσαν νά έρθουν νά φουσκώσουν τό μεγάλο επαναστατικό κύμα. Άναφέρουμε μονάχα τήν "Ισπανική Έθνική Συνομοσπονδία Έργασίας" (CNT) έλευθεριακής τάσης, τήν άκρα άριστερά τής γαλλικής "Γενικής Συνομοσπονδίας Έργασίας" (C.G.T.), τούς "Βιομηχανικούς έργάτες τού Κόσμου" (I. W. W.) τής Άμερικής, τίς έγγλέζικες καί σκωτσέζικες "Έπιτροπές Άντιπροσώπων Έργασιαίων" (Shop Stewards Committees, S.S.C.), ή Ίταλία καί ή Γερμανία έχοντας άνάγκη ιδιαίτερης εξέτασης.

Αυτά τά κινήματα δέν δίσταζαν νά καταδικάσουν τό σοσιαλ-πατριωτισμό καί τό ρεφορμισμό, δέν είχαν καμιά άμφιβολία γιά τήν άναγκαιότητα τής εξέγερσης, άλλά δέν είχαν σαφή τοποθέτηση πάνω στά προβλήματα έξουσίας καί επαναστατικής τρομοκρατίας, τού Κράτους καί τού πολιτικού κόμματος, πού οί Μποσεβίκοι είχαν έντελώς λύσει. Σχεδόν όλοι ήταν αντίθετοι στή χρησιμοποίηση τού Κοινοβουλίου, είτε άπό παράδοση, είτε άπό αντίδραση στόν άπορτουτισμό.

Στήν Ίταλία, αυτό τό ζήτημα τέθηκε ξεκόνοντας ήδη άπό τό τέλος τού 1ου παγκόσμιου πολέμου. Άν τό Σοσιαλιστικό Κόμμα είχε άποφύγει νά καταπιεί τό χαπάκι τής έθνικής ένότητας, ή δράση τής κοινοβουλευτικής όμάδας κυριαρχούμενης άπό τή ρεφορμιστική δεξιά, πήγαινε ένάντια σέ κάθε προοπτική επαναστατικής δράσης στή μεταπολεμική περίοδο. Ή άσυμβίβαστη επαναστατική φράζια είχε θριαμβεύσει στό κόμμα ήδη πρίν τόν πόλεμο, άλλά δέν τόλμησε νά ξεκόνει μέ τήν υπέρ-ρεφορμιστική άκρα δεξιά τών Μπισολάτι καί ΣΙΑ, πού ένδιώχτηκε τό 1912. Έπίσης τά πιό άποφασιστικά στοιχεία τής άριστεράς τού Κόμματος άρχισαν νά προαισθάνονται τήν άναγκαιότητα μις άπόσχισης άπό τό παλιό Κόμμα. Έφτασαν σ'αυτήν τήν ιστορική άπόφαση, ότι έπρεπε νά τελειώνουν πλέον μέ τήν έκλογική καί κοινοβουλευτική μέθοδο, άν θέλανε νά οδηγηθεί τό προλεταριάτο στήν επαναστατική έφοδο.

Αυτή ή θέση, υπερασπιζόμενη στήν έφημερίδα "Τό Σοβιέτ", πού ίδρύθηκε στή Νάπολη τό 1918, άποκρούστηκε

άπό τήν πλειοψηφία στό Συνέδριο τού Σοσιαλιστικού Κόμματος στή Μπολώνια τό 1919. Άλλά οί κεντριστές, διατήρησαν τήν ένότητα τού μεγάλου έκλογικού κόμματος, άντιτιθέμενοι έτσι άμεσα στόν Λένιν καί στίς βασικές κατευθύνσεις τής 3ης Διεθνούς (Ξέκομμα μέ τή δεξιά). Έφτασαν δέ μέχρι τό σημείο νά άπορρίψουν τήν προσαρά τής άποχτικής άριστεράς φράζιας τού "Σοβιέτ", πού δεχότανε νά άπαρνηθεί τόν άντικοινοβουλευτισμό της, έφόσον θά γινόταν ή άπόσχισή.

Έίναι σημαντικό νά υπενθυμιστεί ότι στήν Ίταλία, τό κόμμα είχε χαρίσει άπό παλιά μέ τήν επαναστατικό-συνδικαλιστική τάση καί ότι μιá άπόσχισή επαναστατικο-συνδικαλιστικής χροιάς είχε επίσης γίνει στή Συνομοσπονδία Έργασίας. Άπ'αυτήν δημιοργήθηκε στό 1908 ή Ίταλική Συνδικαλιστική Ένωση πού θά διασπαστεί μέ τή σειρά της σέ δύο όργανώσεις πάνω στό ζήτημα τού πολέμου.

Στή Γερμανία, ή κατάσταση ήταν έντελώς διαφορετική. Τό άναρχικό κίνημα ήταν άσήμαντο, ό συνδικαλισμός τού Σορέλ δέν υπήρχε καί καμιά άπόσχισή δέν είχε χαρίσει τά συνδικάτα. Μέ τήν έκρηξη τού πολέμου τού 1914, όλο τό πολιτικό καί συνδικαλιστικό κίνημα άπολούθησε στήν άρχή τή σοσιαλ-πατριωτική κατεύθυνση. Ή άπόσχισή άρχισε στόν πολιτικό τομέα, όταν τό ΑΣΚΓ (Άνεξάρτητο Σοσιαλιστικό Κόμμα Γερμανίας, USPD), άποσπίαστηκε άπό τήν παλιά Σοσιαλ-Δημοκρατία. Άργότερα ή "Ένωση τού Σπάρτακου" (Spartacus bund), πού σχηματίστηκε στίς άρχές τού 1915, άλλά πού είχε ένωθεί μέ τό ΑΣΚΓ, τό 1916, έδρασε τό ΚΚΓ (Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας, KPD). Δύο τάσεις φάνηκαν τότε, όχι μονάχα πάνω στήν κοινοβουλευτική ταχτική, άλλά πάνω σ'ένα πρόβλημα πολύ πιό σημαντικό καί δεμένο μέ ζητήματα άρχής, τό πρόβλημα τής συνδικαλιστικής άπόσχισης. Ή άριστερή πτέρυγα τών Σπαρτακιστών, πού έφτάσε μέχρι τήν άπόσχισή, φτιάχνοντας τό ΚΕΚΓ (Κομμουνιστικό Έργατικό Κόμμα Γερμανίας, KAPD), υποστήριζε ότι λόγω τής προδοσίας τών συνδικάτων πού συνδέονται μέ τή Σοσιαλ-Δημοκρατία, έπρεπε νά άπορριστεί τό μπύλο τούς καί ό σχηματισμός μις νέας επαναστατικής συνδικαλιστικής όργάνωσης, προσανατολισμένης άριστερά.

Τό πρόβλημα ήταν σοβαρό. Ή τάση τού ΚΕΚΓ διακατέχεται άπό τά συνδικαλιστικά λάθη, διαβεδομένα στίς λατινικές χώρες καί πού έβρισκαν επίσης ένα σχετικό άπόηχο στό άλλανδικό κίνημα μέσα άπό τό κανάλι τής έφημερίδας "Die Tribune", διευθυνόμενης άπό τούς θεωρητικούς Γκάρντερ καί Πάννεκοκ. Αυτή ή τάση προσπαθούσε νά μειώσει τή σημασία τού πολιτικού κόμματος, καί τής άναγκαίας συγκεντρωτικότητας καί πειθαρχίας. Έκδήλωνε τούς ίδιους δισταγμούς πάνω στό θέμα τού Κράτους, άποδεικνύοντας έτσι ότι δέν συμμερίζεται τή μαρξιστική αντίληψη τού πολιτικού Κόμματος πού διευθύνει τή δικτατορία τού προλεταριάτου. Έίναι γνωστό επίσης ότι καί αυτό τό ίδιο τό ΚΚΓ, πού παρέμενε συνδεδεμένο μέ τή Μόσχα δέν άντιλαμβάνεται καθαρά στήν άρχή ότι τό πολιτικό επαναστατικό Κόμμα πρέπει νά πάρει όλη τήν έξουσία στό χέρια του.

Έξυπακούεται λοιπόν ότι οί ρώσοι Μποσεβίκοι καί ή διεύθυνση τής νέας Διεθνούς έδιναν τήν πιό μεγάλη προσοχή καί σημασία στό γερμανικό πρόβλημα. Ό Λένιν

τόβαλε στο κέντρο της περιήφησης προσοφύρας "Η παιδι-
κή άφράστεια του κομμουνισμού" πού ο βασικός στόχος ή-
ταν νά προληφτεί ή είσοδος στο κομμουνιστικό κίνημα τά
σεων άναρχικού προσανατολισμού, άνίκανων νά καταλάβουν
τό ζήτημα της άυταρχίας μέσα στο Κόμμα καί στο Κράτος.
Η κριτική του Λένιν, βασικής ιστορικής σημασίας, κυ-
ριαρχείται από την έξαιρετική σημασία πού δίνει στην
άνάπτυξη του γερμανικού κινήματος καί άσχολεϊται, πα-
ράλληλα με τό συνδικαλιστικό ζήτημα, με την κοινοβου-
λευτική ταχτική. Παίρνει δέν θέση άνεπιφύλαχτα έναντια
στη συνδικαλιστική άπόσχιση, όσο καί στην έκλογική ά-
ποχή.

Στό μεταξύ, ή 'Ιταλική Άποχική Φράξια, προσπάθη-
σε νά έξηγήσει στη Μόσχα, με δύο γράμματα, ότι στην 'Ι-
ταλία αυτά τά δύο ζητήματα δέν είχαν κανένα συσχετισ-
μό μεταξύ τους, ότι ή άριστερή φράξια του Σοσιαλιστι-
κού Κόμματος άντιλαμβάνόταν έντελώς τίς μαρξιστικές
τοποθετήσεις για τό Κόμμα καί τό Κράτος κι ότι, όχι
μονάχα δέν είχε τή μικρότερη συμπάθεια για τό άναρχι-
κό ή συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά έκανε έναντιον του
μιά άνοιχτή πολεμική. "Αν καί αυτά τά γράμματα άναγκά-
στηκαν νά ξεπεράσουν πολλά έμπόδια για νά φτάσουν στη
Μόσχα, είναι γεγονός ότι ο Λένιν επέμβηκε προσωπικά
ώστε νά συμμετάσχει στο 2^ο Συνέδριο ένας έκπρόσωπος
της 'Ιταλικής Άποχικής Φράξιας.

Δέν δάταν χωρίς σημασία νά άναφερθεί επίσης ότι
στις προπαρασκευαστικές συγκεντρώσεις αυτού του Συνέ-
δριου, όταν συζητιόταν ή άποδοχή των άντιπροσώπων δια-
φόρων χωρών, οι 'Ιταλοί Άποχικοί ύποστήριξαν ότι οι
όργανώσεις πού δέν είχαν ένα καθάρο πολιτικό χαρακτή-
ρα, όπως τό Ισπανικό, γαλλικό, έγγλέζικο καί σκωτσέ-
ζικο κίνημα, δέν έπρεπε νάχουν ψήφο στη λήψη άπαρά-
σεων.

*
* *

Στη διάρκεια των συνεδριάσεων, πού άναπαραγάγουμε
στη συνέχεια μερικά από τά πιό σημαντικά ντοκουμέντα
, ή συζήτηση έκανε άμέσως φανερό τή ριζική διαφορά με-
ταξύ της αντίθεσης στην έκλογική συμμετοχή πού ύπερα-
σπιζόταν ή 'Ιταλική Άριστερά κι εκείνης των συνδικα-
λιστών των άλλων χωρών.

Ο είσηγητής του κοινοβουλευτικού ζητήματος ήταν
ο Μπουχάριν, πού μίλησε στη συνεδρίαση της 2 Αύγου-
στου 1920. Παρουσίασε τίς θέσεις πούχε συντάξει με τό
Λένιν καί στις όποίες ο Πρότοκν είχε προσθέσει μιά
είσαγωγή "Η καινούργια εποχή καί ο καινούργιος κοι-
νοβουλευτισμός" κι άνήγγειλε την άντι-είσηγησή του εκ-
προσώπου της 'Ιταλικής Άποχικής Φράξιας, πού είχε κι
αυτός ύποβάλλει στο 2^ο Συνέδριο ένα σύνολο θέσεων. Άνήγ-
γειλε επίσης ότι ο σύντροφος Βολφστάϊν-θά έκανε άπο-
λογισμό των έργασιών της 'Επιτροπής καί έκανε πολεμι-
κή έναντια στους άντιπάλους της κοινοβουλευτικής τα-
χτικής, ξεχωρίζοντας ώστόσο μεταξύ των δύο ομάδων δια-
φορετικούς θεωρητικούς προσανατολισμούς. Άκολούθησε
ή είσηγησή του 'Ιταλού εκπρόσωπου, πού παίρνοντας ύπ-
όψη τά έπιχειρήματα του Λένιν στη προσοφύρα "Η παι-
δική άφράστεια του κομμουνισμού", άνάπτυξε τίς ιδέες
πού εκφραζόντουσαν στις θέσεις του. Ο Σκωτσέζος Γιάλ-
λαχερ μίλησε στη συνέχεια έναντια στον κοινοβουλευτι-
σμό. Μετά ο Βούλγαρος Τσάπλιν πού ήταν ύπερ του κοι-
νοβουλευτισμού, ο Έλβετος Χέρτζογκ κατά, ο Έγγλέζος
Μάρνυ άντέκρουσε τά έπιχειρήματα του Γιάλλαχερ, καί
τέλος, ο Γάλλος Σουσσύ άντιτάχτηκε στον κοινοβουλευ-
τισμό, αλλά με τό συνδικαλιστικό τρόπο.

Ο Λένιν μίλησε στη συνέχεια καί του άπάντησε πολύ
σύντομα ο είσηγητής των άποχικών θέσεων, εκφράζοντας
άνοιχτά τή βαθιά άνησυχία πού του δημιουργούσαν αύ-
τά τά 'Ιδια τά έπιχειρήματα, ταχτικής φύσης, πού χρη-
σιμοποιούσε ο Λένιν για νά ύποστηρίξει ότι όχι μονά-
χα ήταν δυνατό, αλλά έπρεπε νά δράσουμε στο Κοινοβού

λιο με στόχο τήν καταστροφή του άστικού Κράτους κι αύ-
του του 'Ιδιου του Κοινοβούλιου. Ο Μπουχάριν έκλεισε
τή συζήτηση άπαντώντας σ' όλους τους άντικοινοβουλευ-
τικούς. Ο Μάρνυ, ο Τσάπλιν, ο Γκρόλντενμπεργκ (πού
πρότεινε μιά τροποποίηση για μπουϊνοτάξ των έκλογών
στη φάση της έξέγερσης), κι ο εκπρόσωπος των νέων ί-
ταλών σοσιαλιστών Πολάνο έκαναν σύντομες δηλώσεις. Τέ-
λος, μίλησε ο 'Ιταλός Σερράτι κι ο Χέρτζογκ άπάντησε
στις διαμαρτυρίες των Βουλγάρων.

Στη διάρκεια της ψηφοφορίας, μόνο 7 δέν ψήφισαν τίς
θέσεις Μπουχάριν-Λένιν, πού έγιναν άποδεκτές με μιά
πλατιά πλειοψηφία. Σχετικά με τους 7 ψήφους καί μετά
από είδική έκκληση του είσηγητή των άποχικών θέσεων,
ώστε νά άποφευχτεί κάθε σύγκλιση με τά έπιχειρήματα των
έπαναστατο-συνδικαλιστών, 3 μονάχα ύποστήριξαν τίς θέ-
σεις πού είχε παρουσιάσει: ήταν οι ψήφοι του Κ.Κ. Έλ-
βετίας, Κ.Κ. Βελγίου καί μιάς φράξιας του Κ.Κ. Δανίας.
Ο 'Ιδιος ο είσηγητής δέν είχε άπαφασιστική ψήφο, παρά
μονάχα συμβουλευτική.

*
* *

Η 'Ιδια ή φύση των ντοκουμένων πού δημοσιεύουμε δε-
ευκολύνει τήν παρουσίασή τους. Μπορεί νά είπωθεϊ ότι
ή είσαγωγή του Πρότοκν, οι θέσεις του Μπουχάριν-Λένιν
καί οι θέσεις των μαρξιστών-άποχικών δέν παρουσιάζουν
καμία διαφορά έξετάζοντας την ιστορική λειτουργία
του άστικού Κοινοβούλιου. Άπό τήν άπαφή των άρχων, αύ-
τά τά τρία κείμενα καθορίζουν ότι ή έπανάσταση πρέπει
νά άνατρέψει τήν έξουσία του άστικού Κράτους με μιά
βίαιη δράση καί νά του καταστρέψει τή μηχανή μέχρι τό
τελευταίο γρανάξι. Οτι τό Κοινοβούλιο είναι ένα από
τά πιό άντεπαναστατικά στοιχεία του μηχανισμού του ά-
στικού Κράτους κι ότι πρέπει άρα νά έξαλειφτεί με τή
δύναμη. Αυτό είχαν κάνει οι Μπολσεβίκοι με τή Συνταγ-
ματική Συνέλευση άν καί συμμετείχαν στην έκλογή της.
Αυτό πρότεινε νά γίνει στά 1871 ο Μάρξ, όταν εύχόταν
νά βαδίσουν οι Κομμουνάριοι στις Βερσαλλίες καί νά δι-
αλύσουν τήν άισχρή Έθνοσυνέλευση πού θά δημιουργούσε
άργότερα τήν 3η Δημοκρατία. Μετά τή νίκη του, τό προ-
λεταριάτο πρέπει άρα νά χτίσει ένα καινούργιο Κράτος,
τό Κράτος της δικτατορίας του, βασισμένο πάνω στα έρ-
γατικά Συμβούλια καί νά σημειώσει έτσι τό ιστορικό τέ-
λος της άστικής έξουσίας, του καπιταλιστικού Κράτους
καί Κοινοβούλιου.

Πολλά χρόνια κύλησαν από τό 2^ο Συνέδριο της Διεθ-
νοϋς. Άλλά μιά "νόμιμη" διαπίστωση έπιβάλλεται: ή κοι-
νοβουλευτική πρακτική πού κατόνησαν τά ψευτο-κομμου-
νιστικά κόμματα, πούχουν τό θράσος νά καλύπτονται κά-
τω από τά έπιχειρήματα του Μπουχάριν, του Λένιν καί
του Πρότοκν, άπαρνήθηκαν έντελώς τίς βασικές της άρ-
χές για νά ταυτιστούν με τον παλιό κοινοβουλευτισμό
της 2ης Διεθνοϋς. Τό Κοινοβούλιο παρουσιάζεται πλέον
άνοιχτά σαν ένα αίώνιο όργανο, όπως άκριβώς θεωρείται
καί τό άστικό Κράτος σαν μιά δομή πού μπορεί νά δε-
χτεί μιά άύθεντική εκπρόσώπηση των δυνάμεων της προλε-
ταριακής τάξης. Αυτό θυμίζει άκατανίκητα τήν εύκολή
πρόβλεψη πού έγινε στο τέλος της άπάντησης του εκπρό-
σωπου της 'Ιταλικής Άριστεράς στο Μπουχάριν "Εύχομαι
τό επόμενο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνοϋς νά
μήν έχει νά συζητήσει τά άποτελέσματα της κοινοβουλευ-
τικής δράσης, αλλά περισσότερο νά καταγράψει τίς νί-
κες πού ή κομμουνιστική έπανάσταση θάχει πετύχει σ' έ-
να μεγάλο αριθμό χωρών. Άν αυτό δέν θάταν δυνατό, εύ-
χομαι στο σύντροφο Μπουχάριν νά μporεί νά μās παρου-
σιάσει ένα άπολογισμό του κομμουνιστικού κοινοβουλευ-
τισμού λιγώτερο θλιβερό από κείνο πού άναγκάστηκε νά άρ-
χίζει σήμερα τήν εκθεσή του".

Μιλήσαμε ήδη για τό λόγο του Λένιν. Δείχνει καθαρά
πόσο ο μεγάλος έπαναστάτης ήταν έντελώς πεισμένος για
τήν δυνατότητα άποστολής στα άστικά Κοινοβούλια διεί-
δων κομμουνιστών βουλευτών ικανών νά άντιμετωπίσουν

τούς καπιταλιστικούς θεσμούς όχι μονάχα με θεωρητικούς λόγους, αλλά με μιὰ επίθετική δράση σαμποταρίσματος, βίαια καταστροφικού και πού θά ένασματωνόταν στην έννοπλη δράση των μαζών. Ἀλλά οἱ διατυπώσεις τοῦ Λένιν σ'αὐτόν τό λόγο, παρ' ὅλη τή διαλεχτική δύναμη του, ἀρκοῦσαν γιά νά προαλλέσουν σοβαρές ἀνησυχίες, όχι τόσο γι' αὐτό πού θά μπορούσε νά κάνει ἡ Διεθνής, κάτω ἀπό τή καθοδήγησή του, ἀλλά γιά τίς διάφορες ἐρμηνεῖες πού δέν θά ἔχαναν τήν εὐκαιρία νά ἐμμεταλλευτοῦν μέ καταστροφικό τρόπο, τίς πολύ πλατιές ταχτικές ἀντιλήψεις του.

Ὁ Λένιν λέει: "Πῶς θέλετε νά βγεῖτε ἀπό τὰ Κοινοβούλια ὅταν ἡ ἱστορία σᾶς διδάσκει ὅτι κάθε ἐπαναστατική πάλη μεταξύ τῶν τάξεων ἀντικατοπτρίζεται ἐκεῖ, ἔχει τίς συνέπειές της ἐκεῖ, ἀναπτύσσεται ἐκεῖ χάρη τῆς τεράστιας διακρίσεως πού δέχεται ἐκεῖ;" Κι ἀκόμα: "Πρέπει: νά υπολογίζουμε μέ τὰ γεγονότα, καί τό Κοινοβούλιο εἶναι πάντοτε ἡ ἀρένα τῆς πάλης τῶν τάξεων". Κατόπιν, ὁ νεαρός ἐκπρόσωπος τῶν Ἀποχικῶν ρώτησε τό Λένιν, ἄν μιὰ τέτοια διαλεκτική τὸλμη δέν εἰσήγαγε τόν κίνδυνο ἀπάρνησης, μιὰ μέρα τῆς καταδίκης κάθε συμμετοχῆς τῶν προλεταριακῶν βουλευτῶν στά ἀστικά ὑπουργεῖα.

Γιά μᾶς εἶναι ξεκάθαρο σήμερα ὅτι ἡ σκέψη τοῦ Λένιν ἦταν 100 παρασάγγες μακριά ἀπό τήν κατάσταση πού ὁ νεο-ὀρθοτοουνισμός ἔδωσε σ' αὐτήν τή διατύπωση ἀλλάζοντας τῆς έντελῶς τή φύση. Κι ἔρχονται τώρα νά μᾶς πῶν ὅτι κάθε ταξική πάλη μέσα στό λαό, όχι μονάχα ἀντικατοπτρίζεται στό Κοινοβούλιο, ἀλλά μπορεί πραγματικά νά ἀναπτυχτεῖ καί νά βρεῖ τή λύση της στίς κοινοβουλευτικές διαμάχες. Ἀκόμα ἓνα βῆμα κι ὅλες οἱ ἀρχι-

κές θέσεις, κείνες τοῦ ἴδιου τοῦ Λένιν, ἀπαρνοῦνται καί μαζί μ' αὐτές κι αὐτή ἡ βασική ἀρχή: τό πέρασμα τῆς ἐξουσίας ἀπό ἓνα ταξικό κόμμα σ' ἓνα ἄλλο ἱστορικά δέν μπορεί νά περάσει ἀπό τό δρόμο τῆς δημοκρατίας, ἀλλά μονάχα ἀπό τό δρόμο τῆς ἐπανάστασης. Μονάχα οἱ προδότες οἱ πιά αἰσχροὶ μπορούν νά ὑπαινιχτοῦν ὅτι ἡ σκέψη τοῦ Λένιν συμβιβάζεται μ' αὐτήν τήν ἀντιλήψη κι ὅτι τελικά εἶναι ἀπό ἀτύχημα πού στή Ρωσία οἱ μπολσεβίκοι πῆραν τήν ἐξουσία μέ τόν ἐμφύλιο πόλεμο κι ὅτι ἄρα, σ' ἄλλες χᾶρες, καί μάλιστα σ' ὅλες τίς ἄλλες χᾶρες, ἀρκεῖ νά ἀκολουθηθεῖ αὐτός ὁ κοινοβουλευτικός καί δημοκρατικός δρόμος, πού τὰ κείμενα τοῦ Λένιν, Μπουχάριν καί Τρότσκι καταδίκασαν ἱστορικά, ἀκόμα κι ὅταν ὁ πογρᾶμμίζαν τή δυνατότητα δράσης στό ἐσωτερικό τῶν Κοινοβούλιων γιά τὰ κομμουνιστικά κόμματα πού εἶχαν εἰδικά συγκροτηθεῖ μέ στόχο τήν ἐξέγερση.

Στά ἐπόμενα συνέδρια αὐτή ἡ ἐπιθυμία συμβιβασμοῦ τῶν ξεκάθαρων θεωρητικῶν ἀντιφάσεων μέ μιὰ τεράστια δύναμη πολιτικῆς θέλησης, ἀναπτύχθηκε ἐπικίνδυνα κι ἀκόμα περισσότερο ὅταν ὁ Λένιν δέν ἦταν πλέον ἐκεῖ γιά νά τίς λύσει. Ἔτσι σχηματίστηκαν οἱ βάσεις αὐτῆς τῆς καταστροφικῆς πώσης στόν ὀρθοτοουνισμό πού ζήσαμε τίς διαφορετικές φάσεις στή διάρκειά τῶν τελευταίων δεκαετιῶν.

Σήμερα μετά ἀπό 60 χρόνια εἶναι φανερό ὅτι δέν πρόκειται πλέον νά κάνουμε θεωρητικές προβλέψεις, ἀλλά νά ἐκτιμήσουμε τὰ πραγματικά ἱστορικά γεγονότα. Κι αὐτή ἡ ἐκτίμηση 60 χρόνων ἱστορίας ἐπιβεβαιώνει τήν προσπίκη καί τίς θέσεις μας. Κι αὐτή εἶναι ἡ ἀξία τοῦ γυρίσματος τῆς ἱστορικῆς συζήτησης τοῦ 1920 πάνω στόν κοινοβουλευτισμό.

...

Λ ὀ γ ο ς ε ἰ σ η γ η τ ῆ

Εἰσηγητής ἦταν ὁ Μπουχάριν. Ἡ ἀντι-εἰσηγήση τοῦ σύντροπου Μπροντίνγκα ἐξέθετε τίς ἀντιλήψεις τῆς Ἀποχικῆς Ἰταλικῆς Φράξιᾶς πού ἀργότερα θά σχηματίσει τό

πρῶτο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἰταλίας καί πού τό Διεθνές Κομμουνιστικό Κόμμα σήμερα εἶναι ὁ συνεχιστής.

Σύντροφοι:

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα σᾶς παρακαλῶ νά μέ συγχωρέσετε γιά τὰ γερμανικά μου. Δέν θᾶναι γερμανικά, ἀλλά κάτι παραπλήσιο. Χαρίσαμε τή δουλειά μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: θά εἰσηγηθῶ στό ζήτημα ἀρχῆς, ὁ σύντροφος Βολφστάϊν θά κάνει μετά τήν εἰσηγήσή του πάνω στή δουλειά τῆς ἐπιτροπῆς μας καί, τέλος, θά ὑπάρξει ἡ ἀντι-εἰσηγήση τοῦ σύντροπου Μπροντίνγκα.

Ὁ τελευταῖος ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἀπαιη σύμφωνα μέ τήν ὁποία, στήν ἐποχή μας καταστροφῆς τοῦ παγκόσμιου καπιταλιστικοῦ συστήματος, δέν ὑπάρχει λόγος συμμετοχῆς σέ κανένα Κοινοβούλιο. Ἄν θέσουμε ἓνα ὁποιοδήποτε πρόβλημα, πρέπει, γενικά, νά ἀρχίζουμε μέ τή συγκεκριμένη ἐκτίμηση τῆς τωρινῆς ἐποχῆς. Κι εἶναι τότε πού συγκρούομαστε σέ μιὰ διαφορά ἀρχῆς μεταξύ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰρηλικῆς ἀνάπτυξης καί τῆς τωρινῆς ἐποχῆς τῆς κατάρρευσης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, τοῦ πολέμου τῶν τάξεων, τοῦ ἐμφύλιου πολέμου καί τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἡ εἰρηλικῆ ἐποχή (πού δέν εἶχε τίποτε τό εἰρηλικό, ἄν λάβουμε ὑπόψη τούς ἀντιπαρασάγγες πολέμους) μπορεί νά χαρακτηριστεῖ ὡς ἡ ἐποχή μᾶς σχετικῆς κοινότητος συμφερόντων μεταξύ τοῦ προλεταριάτου καί τῆς μπουρζουαζίας. Αὐτό ἦταν τό ἀποτέλεσμα τῆς ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς τῶν μεγάλων καπιταλιστικῶν ἐθνῶν, ἰδίως γιά τό προλεταριάτο τῶν πολύ ἀναπτυγμένων καπιταλιστικῶν χωρῶν. Χάρη στήν ὑπεραξία πού δημιούργησαν οἱ κυρίαρχες τάξεις αὐτῶν τῶν χωρῶν, μπόρεσαν νά πληρῶσουν στό προλεταριάτο τους ψηλούς μισθοῦς. Ἀπό ἀποψη ἀρχῆς, εἶναι λαθεμένο νά ὑποστηριχτεῖ, ὅπως τό

κάνει ὁ Κάουτσκι, ὅτι ἡ ἱμπεριαλιστική πολιτική δέν εἶχε κανένα ὄφελος γιά τήν ἐργατική τάξη. Πράγματι, ἀπό τήν σκοπιά τῶν προσωρινῶν συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξης, μπορεί νά βεβαιωθεῖ ὅτι ἡ ἱμπεριαλιστική πολιτική εἶχε μιὰ σχετικῆ χρησιμότητα: μετακράστηκε σέ ψηλούς μισθοῦς πού μπόρεσαν νά πληρωθοῦν στούς ἐργάτες χάρη στήν καπιταλιστική ὑπεραξία. Ἄν λοιπόν θεωροῦμε αὐτήν τήν ἐποχή ὡς μιὰ ἐποχή κοινότητος συμφερόντων μεταξύ τοῦ προλεταριάτου καί τῆς μπουρζουαζίας, τό δεύτερο χαρακτηριστικό της ἦταν

ἡ έναμάτωση τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων στήν ἀστική κρατική μηχανή. Αὐτό τό φαινόμενο παρατηρήθηκε ἰδίως στήν ἐποχή τοῦ Κρατικοῦ καπιταλισμοῦ ὅταν στήν πραγματικότητα, σχεδόν ὅλες οἱ ἐργατικές ὀργανώσεις ἔγιναν συστατικά μέρη τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Πράγματι, ἄν πάρουμε τή στάση τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἐργατικῶν κομμάτων τῆς κίτρινης σοσιαλδημοκρατίας κι ἐκεῖνη τῶν συνδικάτων στή διάρκεια τοῦ πολέμου, ἔχουμε τήν ἀπόδειξη ὅτι ὅλες αὐτές οἱ μαζικές ὀργανώσεις ἔγιναν γιά τὰ καλά, συστατικά μέρη τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Ἐγιναν ἐθνικοί ἀστικοὶ θεσμοὶ καί σημεῖο ἀναχώρησης αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης πού χρονολογεῖται πρῖν ἀπό τόν πόλεμο. Ἄρα βασιζόμενοι σ' αὐτήν τήν ἐξέλιξη, εἴμαστε σέ θέση νά ποῦμε ὅτι αἱ κοινοβουλευτικές φράξεις τῶν ἐργατικῶν κομμάτων ἐνσωματώθηκαν ἐξίσου μέσα στό Κοινοβούλιο. Ἄντι νά ναι θεσμοὶ κατευθυνόμενοι ἐνάντια στό σύνολο τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος κι ἐνάντια στό ἀστικό Κοινοβούλιο, ἔγιναν ἐνσωματωμένα μέρη τοῦ κοινοβουλευ-

τικού μηχανισμού. Αυτή ήταν η ειρηνική εποχή του καπιταλισμού κι αυτά είναι τα γεγονότα που παρατηρούμε, στην άρχη του πολέμου.

Μετά ήρθε η καινούργια εποχή καπιταλιστικής παρακμής κι εκπόλλου πολέμου. Στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, η εργατική τάξη έγκατέλειψε την άρκετά ιμπεριαλιστική ιδεολογία του χτες. Αυτή η ιδεολογία που έφτασε στην απόγωιά της με τό σύνθημα της έθνικης άμυνας, κατόρρευσε, παρασύροντας μαζί της όλες τις συνέπειές της. Οι εργατικές οργανώσεις, ένσωματωμένα μέρη του καπιταλιστικού συστήματος μετασχηματίστηκαν σταδιακά σέ μηχανισμό πάλης τών τάξεων. Από έργαλεία που έπρεπε νά υποστηρίζουν τό καπιταλιστικό σύστημα, έγιναν λοιπόν έργαλεία γιά τήν καταστροφή αού του τού συστήματος. Η μεταστροφή τών κοινοβουλευτικών φραξιών έγινε παράλληλα. Από ένσωματωμένα μέρη, όπως ήταν μέχρι τότε, του καπιταλιστικού συστήματος, έγιναν έξίσου όργανα της καταστροφής του. Έτσι γεννήθηκε ο νέος κοινοβουλευτισμός που οι κομμουνιστές είναι κι έχουν καθήκον νάναι μαχητές.

Σύντροφοι, δέν θά κάνω παρατηρήσεις λεπτομερειακά σ'όλες τις παραγράφους τών θέσεών μας πούναι άρκετά μεγάλες. Δέν θά διαλέξω παρά μερικά σημαντικά σημεία γιά εξέταση. Μετά απ'αυτό, τά άλλα σημεία δέν θά παρουσιάσουν δυσκολίες.

Μέ τήν παρουσία αυτών τών δύο άρκετά διαφορετικών εποχών, μπορούμε νά πούμε, από τά πριν, ότι η διαδικασία μετάβασης από τή μιá εποχή στην άλλη, από τόν παλιό στόν καινούργιο κοινοβουλευτισμό, πρέπει νά θεωρηθεί σάν μιá διαδικασία που, σέ κάθε προσδιορισμένη φάση, θά καταστρέψει τά υπολείμματα διαφορετικών αντιλήψεων που υπήρχαν πρακτικότερα στην εργατική τάξη. Αυτά τά άπομεινάρια θά λιγιστεύουν βαθμιαία τόσο, όσο θά αναπτύσσεται αυτή η διαδικασία. Σήμερα, μπορούμε άκόμα νά διακρίνουμε ξεκάθαρα έναν άριθμό απ'αυτά σέ πολλά κόμματα, κι άκόμα καί σέ κόμματα που είναι αυτόν τόν καιρό συνδεδεμένα μέ τήν 3η Διεθνή. Άρα, όσο πολύ καιρό ο άπορτουτισμός κι η άναποκασιστικότητα του κόμματος υπάρχουν στό εργατικό κίνημα κι η ιδεολογία συνεργασίας μέ τήν μπορζουαζία δέν θάχει έντελώς έξαφανιστεί, θά πρέπει εκεί νά παρατηρούμε τό άντικατόπτρισμα του παλιού κοινοβουλευτισμού. Άς θεωρήσουμε πρώτα-πρώτα τό συνολικό πίννακιο της κοινοβουλευτικής δραστηριότητας της εργατικής τάξης. Άς εξέτάσουμε τή σύνθεση τών διαφορετικών κοινοβουλευτικών φραξιών, καί θάχουμε μιá από τις πιό μοναδικές εικόνες. Άς πάρουμε, π.χ., τό Άνεξάρτητο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Αυτό έχει τώρα 82 μέλη στό Κοινοβούλιο. Άλλά όταν αναλύουμε τή σύνθεση της κοινοβουλευτικής φράξιας αυτού του κόμματος, άρκετά μετριοπαδούς κι άπορτουτιστικού, βγάζουμε τούς παραπάνω άριθμούς: από τά 82 μέλη, καμμιά είκοσαριά ανήκουν στη δεξιά, καμμιά σαρανταριά στό κέντρο καί καμμιά είκοσαριά στην άριστερά. Έτσι, τό ποσοστό δεξιών καί κεντριστών μέσα στό πλαίσιο του Άνεξάρτητου Σοσιαλιστικού Κόμματος είναι σχετικά ψηλό. Άς πάρουμε τώρα τό Ιταλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα καί τήν κοινοβουλευτική του φράξια. Αυτό τό κόμμα είναι ουδεδεμένο μέ τήν 3η Διεθνή, κι είναι μάλιστα ένα από τά καλύτερα κόμματα μας. Άρα, αν χωρίσουμε τά μέλη της κοινοβουλευτικής φράξιας του σέ τρεις ομάδες, δηλαδή τήν ομάδα Τουράτι-Λατζάρι, τήν ομάδα Σεράτι καί τήν ομάδα Μπομπάτσι, έχουμε τούς παραπάνω άριθμούς: 30% της φράξιας ανήκουν στην τάση Τουράτι, 55% στό κέντρο καί 15% στην άριστερά. Ο Σύντροφος Σεράτι μου έδωσε άκόμα μερικούς άλλους άριθμούς. Σύμφωνα με τή γνώμη του οι ρεφορμιστές έχουν 41 χιλιάσματα. Είναι οι επίσημο άριθμός που δόθηκε από τό σύντροφο Σεράτι. Άν πάρουμε τό Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, έχουμε τούς παραπάνω άριθμούς: 68 κοινοβουλευτικοί, από τούς όποιους 40 δηλωμένοι ρεφορμιστές καί 26 κεντριστές (κι αυτή η λέξη όχι μέ τήν έννοια που της

δίνουμε συνήθως, αλλά μέ τήν έννοια ότι εδώ κέντρο του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος σημαίνει κέντρο ενός τετράγωνου). Όσο γιά τούς κομμουνιστές, ο άριθμός τους δέν ξεπερνάει τούς 2. Άς περάσουμε στό Νορβηγικό Σοσιαλιστικό Κόμμα που είναι ένα κόμμα σχετικά καλό. Η κοινοβουλευτική φράξια του άριθμεί 19 μέλη, από τά όποια 11 δεξιοί, 6 κεντριστές καί 2 κομμουνιστές. Όσον άφορά τή σοσιαλική κοινοβουλευτική φράξια, ότι μπορούμε νά πούμε είναι ότι άριθμεί πολλούς από αυτούς τούς συντρόφους που δέν μπορούν νά χαρακτηριστούν σέ καμμιά περίπτωση σάν κομμουνιστές. Έτσι, μ'αυτούς τούς λογαριασμούς, ο πίννακας είναι άρκετά λυπηρός. Η σύνθεση τών κοινοβουλευτικών φραξιών είναι κάτω από κάθε κριτική. Άρα, αν άναζητήσουμε τήν αίτία αυτής της κατάστασης, βλέπουμε ότι βρίσκεται στό γεγονός ό τι αυτά τά κόμματα δέν είναι άρκετά κομμουνιστικά κι ότι περιέχουν ένα μεγάλο άριθμό άπορτουτιστών. Γι'αυτούς τούς λόγους άνέχονται παρόμοια στοιχεία στην κοινοβουλευτική φράξια τους. Περνάω τώρα από τή σύνθεση τών κομμάτων στην άνάλυση της κοινοβουλευτικής πολιτικής τους. Κι εκεί, είναι υποχρεωτικό νά διαπιστωθεί ότι αυτή η πολιτική είναι τόσο άπομεινωμένη από τόν έπαναστατικό κοινοβουλευτισμό όσο ο ούρανος από τή γη. Παίρνω πάλι σάν παράδειγμα τό Άνεξάρτητο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Στη διάρκεια του πολέμου, ένω έπρεπε νά καλέσει τούς λαούς νά βάλουν τέρμα στό σκοτωμό, άπευδύθηκε στην κυβέρνηση. Θυμάμαι μιá συζήτηση πουχα, στό Βερολίνο, μέ τόν Χάαζε. Θέλοντας μέ κάθε θυσία νά μäs άποδείξει ότι έκανε έπαναστατικό κοινοβουλευτισμό, μäs έφερε, σάν τήν καλύτερη άπόδειξη τούς λόγους του, όπου υποστήριζε ότι η γερμανική κυβέρνηση είχε παραβιάσει τό δικαίωμα στέλνοντας τά στρατεύματά της στη Φινλανδία, γιατί χρησιμοποιήθηκε γιά θλιβερούς σκοπούς. Συνέπεια αυτού είναι ότι όταν τά στρατεύματα κατευθυνόντουσαν στό γαλλικό μέτωπο, δέν υπήρχε τίποτε νά είπωθει, η υπόθεση μπορούσε νά κριτικιστεί παρά μόνο όταν τά στέλνανε στη Φινλανδία. Έδώ δέν πρόκειται γιά άπόδειξη έπαναστατικού κοινοβουλευτισμού, αλλά άπορτουτισμού.

Πάρτε όλα όσα έχουν γραφεί κι είπωθει στό γερμανικό Κοινοβούλιο μέ θέμα τήν κοινωνικοποίηση. Είναι άπλά γελοίο. Δέν αίσθανόμαστε εκεί καμμιά έπαναστατική πνοή. Καί παρ'όλ'αυτά, όσο ξέρω, ο σύντροφος Ντάουμινγκ, μιλώντας στό 1920 γιά σχέδια κοινωνικοποίησης, υιοθέτησε επίσης τήν άπορτουτιστική άποψη. Πάρτε άκόμα τό λόγο πάνω στό Σύνταγμα του συντρόφου Όσκαρ Κόχν, έμπροσώπου τών Άνεξάρτητων. Άν κι είναι άρκετά μακριός, δέν θά δείτε εκεί μέσα κανένα σημάδι έπαναστατικής αντίληψης. Διαβάζουμε σ'αυτόν ότι, τό Σύνταγμα είναι άρρωστο. Άλλά ούτε λέξη πάνω στό θέμα Νόσκε. Είναι η μέθοδος του Κάουτσκι. Όταν μιλάει γιά άστική δημοκρατία, βάζει νά έπεμβαίνουν πάντοτε πύθηκοι κι άγριοι. Τό ίδιο ισχύει γιά τό λόγο του Όσκαρ Κόχν πουχε έδώ μιá καλή εύκαιρία νά αναπτύξει τήν έπαναστατική άποψη μας. Πάρτε άκόμα τήν ιστορία της Έπιτροπής έρευνών τών υπεύθυνων του πολέμου. Τί καμωδία! Καί νά σκεφτεί κανείς ότι οι Άνεξάρτητοι βασιζόμενοι πάνω στό ύλικό που δόθηκαν από τόν ύπουργό τών Έξωτερικών θέλουν νά άποδόσουν ευθύνες. Σ'όλ'αυτά, τό έπαναλαμβάνω, δέν βλέπω καμμιά έπαναστατική δραστηριότητα. Πάρτε άκόμα τήν τροποποίηση του Όσκαρ Κόχν τού νόμου γιά τήν προληπτική κράτηση τών κατηγορουμένων γιά πολιτικό άδίκημα. Θά βρήτε εκεί απ'όλα έκτός απ'τήν έπαναστατική κομμουνιστική άποψη. Χωρίς νά πάμε πύο μακριά, βλέπετε αυτό που είπωθηκε, έδώ μέσα, από τούς άντιπροσώπους τών Άνεξάρτητων. Όταν ζήτησαν συγνώμη γι'αυτό δέν μπόρεσαν νά δώσουν έγκαιρα μιá άπάντηση, ο σύντροφος Ντίτμαν, αν δέν κάνω λάθος, συμπλήρωσε: Είμαστε άποσπασμένοι με τις έκλογές, καί δεδομένης της σημασίας αυτού του γεγονότος, δέν μπόρεσαμε νά συντάξουμε μιá άμεση άπάντηση. Πρόκειται γιά

ένα ανυπότακτο έπιχειρήμα γι' αυτούς που δέν φοβούνται να τό φτιάχνουν. Έξάλλου, δέν μπορούμε να αντιπαράθεουμε τίς έκλογές στη Διεθνή. Άλλά είναι καθαρό για κάθε έπαναστάτη ότι κάθε έκλογική έκστρατεία πρέπει να γίνεται κάτω από τά συνθήματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Διαφορετική ένέργεια δέν είναι άξια ένός κόμματος που θέλει να άνήκει στην 3η Διεθνή. Μπορούμε έτσι να παρακολουθήσουμε όλη τήν κοινοβουλευτική δραστηριότητα των άνεξάρτητων συντρόφων μας, χωρίς ποτέ να βρούμε σ' αυτήν, τή σκιά μιās καθαρής κι άκριβους ταχτικής, που να δείχνει μιιά καθαρή συνείδηση του σκοπού επίτευξης και άποτυπωμένης με κομμουνιστικό πνεύμα. "Αν έξετάσουμε τό Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα κι άλλα κόμματα, θα άνανηλεύουμε έναν πίνακα τό ίδιο θλιβερό. Δέν θα σταθώ για πολύ στη δραστηριότητα αυτών των κομμάτων. "Ένα μόνο παράδειγμα άρκει για να φωτιστεί η γενική κατάσταση. Σ' όλες τίς έκδηλώσεις αυτών των κομμάτων στην ταχτική τους και στη δράση της κοινοβουλευτικής φράξιας τους, ξαναβρίσκονται ύπολείμματα του παλιού κοινοβουλευτικού πνεύματος που πρέπει με κάθε θυσία να ξεριζωθεί έντελώς. Γιατί όσο χρονικό διάστημα αυτή η ρουτίνα κι αυτές οι μέθοδοι δέν θάχουν έξαφανιστεί κι οι κοινοβουλευτικές φράξίες θα άποτελούνται από όππορτουνιστές, θάναι άδύνατο να άναπτυχθεί μιιά έπαναστατική δραστηριότητα.

"Έρχομαι τώρα στον άντικοινοβουλευτισμό. Αύτός ό άντικοινοβουλευτισμός είναι τό νόμιμο παιδί του όππορτανισμού που μιλήσα πρωύτερα και της τότε κοινοβουλευτικής δραστηριότητας. Δημιουργήθηκε για να τους χρησιμεύσει σαν άντίβαρο. "Ο άντικοινοβουλευτισμός σαν άρχη μας είναι πολύ πιό συμπαθητικός από τον κοινοβουλευτικό όππορτανισμό. Κατά τή γνώμη μου, μπορούμε να διακρίνουμε μέσα στους όπαδούς του άντι-κοινοβουλευτισμού δύο κύριες όμάδες. "Η μιιά που άνεύεται κατηγορηματικά κάθε κοινοβουλευτική συμμετοχή, κι η άλλη που δέν είναι ένάντια στον κοινοβουλευτισμό παρά για λόγους έκτίμησης των δυνατοτήτων που προσφέρει η κοινοβουλευτική δράση. Οί I.W.W. άντιπροσώπεύουν τήν πρώτη τάση, κι ό σύντροφος Μπορντίγκα, που πρέπει να πάρει τό λόγο μετά από μένα, τή δεύτερη. "Όταν μελετιέται γενικά η θεωρία η η ταχτική του άντι-κοινοβουλευτισμού σαν άρχη, γίνεται άντιληπτό ότι βασίζεται σε μιιά πλήρη σύγχυση βασικών άντιλήψεων της πολιτικής δραστηριότητας. Οί I.W.W., π.χ., δέν έχουν μιιά ξεκάθαρη ιδέα της πολιτικής δραστηριότητας. Φαντάζονται ότι μιιά γενική άπεργία με οικονομικό χαρακτήρα, κατευθυνόμενη στην πραγματικότητα ένάντια στο άστικό Κράτος, άλλα διευθυνώμενη από τά συνδικάτα κι όχι από τό πολιτικό κόμμα, δέν είναι μιιά πολιτική πράξη. Αυτό έχει σαν συνέπεια ότι δέν καταλαβαίνουν καθόλου τί σημαίνει πολιτική πράξη. Μπερδεύουν τήν πολιτική πράξη με τήν κοινοβουλευτική δράση. Σύμφωνα μ' αυτούς, σαν πολιτική πράξη πρέπει να άντιλαμβάνεται μονάχα η κοινοβουλευτική δραστηριότητα η εκείνη των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Δέν θα έμβασθώ αυτό τό ζήτημα, έφόσον έξηγείται καθαρά στις θέσεις μας. Οί σύντροφοί μας δέν έχουν παρά να άνατρέξουν σ' αυτές. "Άλλά είναι προφανές ότι η άρνητική στάση άπέναντι στον κοινοβουλευτισμό βασίζεται πάνω σε διάφορα λάθη άρχης και σε μιιά λαθεμένη άντίληψη αυτού που πρέπει να είναι η πολιτική πράξη. "Από ιστορικής άποψης, ό άμερικάνικος κοινοβουλευτισμός έχει να δείξει τόσες μικροπρέπειες και διαφθορά, που να έντελώς φυσικό ώστε πολλά τίμια στοιχεία να έχουν περάσει στο στρατόπεδο του άντι-κοινοβουλευτισμού. "Ένας έργάτης δέν σκέφτεται άνηρημένα. Διαμαρτυρείται από ένα έμπειρικό άρκετά χοντρό κι άν δέν μπορείτε να του άποδείξετε μ' ένα έμπειρικό τρόπο ότι ό έπαναστατικός κοινοβουλευτισμός είναι δυνατός, τον άρνεύεται άπλά. Τέτοια στοιχεία που δέν έδαν παρά μόνο τίς άρνητικές πλευρές του κοινοβουλευτισμού περνάνε μαζί στο στρατόπεδο του άντι-κοινοβουλευτισμού σαν άρχη.

"Έρχομαι τώρα στην άποψη της δεύτερης τάσης που ά-

ντιπροσώπεύει εδώ ό σύντροφος Μπορντίγκα. Αύτός ό σύντροφος ύποστηρίζει ότι δέν πρέπει να συγγέται η άποψη του με τον άντι-κοινοβουλευτισμό σαν άρχη. "Άρα, πρέπει να πώ ότι η άποψη του, τυπικά, δέν βασίζεται παρά πάνω σε συμπεράσματα έντελώς θεωρητικά. "Ο σύντροφος Μπορντίγκα διακηρύσσει, ότι άκριβώς έπειδή η ταρινή έποχή είναι μιιά έποχή μαζικής πάλης του προλεταριάτου, μιιά έποχή έμπύλιου πολέμου, τοποθετημένος απ' αυτήν τήν είδικά ιστορική άποψη, πρέπει να άνεχούμε από του να πηγαίνουμε στο κοινοβούλιο. Γνώμη του. "Όσο για μένα νομίζω ότι τίποτε δέν είναι πιό εύκολο να διασχιστεί, παρά η γέφυρα που χαρίζει τήν ταχτική του σύντροφου Μπορντίγκα από κείνη του άντικοινοβουλευτισμού σαν άρχη. "Ο σύντροφος Μπορντίγκα δούλεψε ό ίδιος τίς θέσεις του, και να τί διαβάσουμε σ' αυτές :

"Είναι άπαραίτητο να σπάσει τό άστικό ψέμμα που θέλει να γίνεται κάθε σύγκρουση μεταξύ άντιπάλων πολιτικών κομμάτων, κάθε πάλη για τήν έξουσία μέσα στο πλαίσιο του δημοκρατικού μηχανισμού, μέσα από τίς έκλογές και τίς κοινοβουλευτικές συζητήσεις. Δέν θα μπορέσουμε να φτάσουμε σ' αυτό χωρίς τό ξεκόμμα με τήν παραδοσιακή μέθοδο που είναι τό κάλεσμα των έργατών να ψηφίσουν δίπλα-δίπλα με τά μέλη της αντίπληξης τάξης, χωρίς να μπει τέρμα στο θέαμα των άντιπροσώπων του προλεταριάτου που δουλεύουν στον ίδιο κοινοβουλευτικό χώρο με τους έκμεταλλευτές τους."

"Απ' αυτό που λέει ό σύντροφος Μπορντίγκα, θα ήταν δυνατό να συμπεράνει κανείς ότι όταν ένας έμπροστωπος της έργατικής τάξης βρίσκεται στη Βουλή, σε έπαρημό, δούλεψε δίπλα-δίπλα με τή μαυροζουαζία. Είναι μιιά ιδέα άρκετά άρελής και άξια των I.W.W. Στο τέλος της παραγράφου 9 των θέσεων του, διαβάζουμε :

"Τι αυτό τό κομμουνιστικό κόμμα δέν θα πετύχουν ποτέ μιιά πλατιά έπιτυχία στην προπαγάνδα για τή μαρξιστική έπαναστατική μέθοδο άν δέν ύποστηρίζουν τήν άμεση δουλειά τους για τή διχτατορία του προλεταριάτου και για τά έργατικά Συμβούλια με τό κόψιμο κάθε έπαφής με τά γρανάζια της άστικής δημοκρατίας."

"Ο σύντροφος Μπορντίγκα άναγνωρίζει μαζί μ' έμάς ότι δέν μπορούμε να προχωρήσουμε στην άμεση όργάνωση των έργατικών Σοβιέτ σ' όλες τίς χώρες. Τά Σοβιέτ είναι μιιά όργάνωση μάχης του προλεταριάτου. "Αν οι συνθήκες που κάνουν αυτή τή μάχη δυνατή δέν ύπάρχουν, θάταν παράλογο να δημιουργηθούν Σοβιέτ, γιατί θα μετασχηματιζόντουσαν σε φιλανθρωπικούς θεσμούς διασπαρμένους από ρεφορμιστικό πνεύμα. Θα ύπήρχαν άρκετές πιθανότητες ώστε αυτά τά έργατικά Σοβιέτ να όργανωθούν πάνω στο μοντέλο των περιφημων γαλλικών Σοβιέτ, που μέσα σ' αυτά μερικά άτομα συγκεντρώνονται για να ρητορεύουν πάνω σ' άνθρωπιστικές κι ειρηνικές ιδέες που η έπαναστατική άξία τους είναι μηδενική. Δουπόν, για τή στιγμή, τά έργατικά Σοβιέτ δέν ύπάρχουν. Αυτό που ύπάρχει, είναι τό άστικό Κοινοβούλιο. Στίς θέσεις μας, λέμε: "Στά άστικά Κοινοβούλια, πρέπει να έχουμε τους έπαναστάτες κατασκόπους μας. Πρέπει να έχουμε εκεί τους πρόχτορες μας πληρωροιών που θα έργάζονται σε διαρκή έπαρημό με τήν άστική τάξη". Πρόκειται εδώ για μιιά άντίληψη έντελώς άρνητική, άλογη, άλλα πολύ καταληπτή από πλευράς έπαναστατικής λογικής. Αυτό που ίσχυρίζομαστε, είναι ότι πηγαίνοντας στο άστικό Κοινοβούλιο, έχουμε τή δυνατότητα να τό καταστρέψουμε από τά μέσα. "Ός τώρα, οι κοινοβουλευτικές φράξίες έναματωνόντουσαν στο Κοινοβούλιο σαν συστατικά κομμάτια του συστήματος. Θέλουμε να άναπτύξουμε μιιά κοινοβουλευτική δραστηριότητα που να κάνει έντονη τήν άντίθεση μεταξύ του κοινοβουλευτικού συστήματος και των φραξιών μας. Δέν είναι καθόλου άναγκαίο να είπωθεϊ ότι τό ουσιαστικό, για μας, είναι ότι η κοινοβουλευτική δράση μας πρέπει να να στενά συντονισμένη με τό κίνημα της έργατικής τάξης.

“Αλλά άς συνεχίσουμε την εξέταση των θέσεων του σύντροφο Μπροντίνγκα. “Άς μου έπιτραπεί πρώτα άπ’όλα μιά μικρή παρατήρηση. “Υποστηρίζω ότι μερικοί σύντροφοι είναι όπαοί του άντι-κοινοβουλευτισμού σάν άρχή έπειδη φοβούνται νά δράσουν σάν έπαναστάτες βουλευτές. Αύτή ή ταχτική τούς φαίνεται πολύ έπικίνδυνη. Δέν τό λέω αυτό γιά τό σύντροφο Μπροντίνγκα, αλλά διακηρύσσω ότι στήν φράξια του υπάρχουν στοιχεία αυτού του είδους. Είναι ή έντύπωση πού βγαίνει άπό την παράγραφο 12 των θέσών του, όπου λέγεται ότι:

“Η ίδια ή φύση των συζητήσεων στό κοινοβούλιο καί-σ’άλλα δημοκρατικά όργανα άποκλείει κάθε δυνατότητα κριτικής της πολιτικής των άντίπαλων κομμάτων, σέ μιά προπαγάνδα ένάντια σ’αύτήν την ίδια την άρχή του κοινοβουλευτισμού, σέ μιά δράση πού ξεπερνάει τά όρια του κοινοβουλευτικού κανονισμού.”

“Ο σύντροφος Μπροντίνγκα δηλώνει ότι είναι ύλικά άδύνατο νά χρησιμοποιηθεί τό Κοινοβούλιο, αλλά θάπρεπε νά τό άποδείξει. Κανείς δέν θά πεί ότι στήν τσαρκινή Δούμα, είχαμε συνθήκες καλύτερες άπό κείνες πού ύπάρχουν τώρα στήν Ιταλική Βουλή των βουλευτών. Πρίν νά ύποστηρίχτει, άπό τά πρίν ότι κάθε έπαναστατική δράση στό Κοινοβούλιο είναι άδύνατη, θάπρεπε πρώτα νά δοκιμασθεί. Θάπρεπε νά οργανωθούν διαδηλώσεις μέ σα στό Κοινοβούλιο, νά προκαλεστούν διώξεις της κυβέρνησης, νά φυλακιστούμε. “Άρα, δέν κάνατε τίποτε άπ’όλ’αυτά. Πρέπει νά γίνουν σέ μεγάλη κλίμακα, κι ύποστηρίζω ότι αυτό είναι δυνατό. Μερικοί γάλλοι σύντροφοι, ιδίως ο Δεφέμπρο, ύποστηρίζουν ότι στή γαλλική Βουλή, θάταν άδύνατο νά είπωθεί μιά φράση πολύ σκληρή ένάντια στόν Κλεμανσύ. Κανένας δέν τό έπιχείρησε. Γιά τόν άπλό λόγο ότι αυτά τά άτομα φοβούνται. Γιατί νά διακινδυνεύουμε τόσο, λέγουν, έφόσον μπορούμε νά κάνουμε μιά δουλειά προπαγάνδας έντελώς νόμιμη. Κι εκεί είναι όλη ή ουσία της ύπόθεσης. Αύτός ο χάρος είναι πολύ έπικίνδυνος, δέν θέλουν νά περιπλανηθούν εκεί.”

Στήν παράγραφο 10 των θέσών του, ο σύντροφος Μπροντίνγκα φέρνει ένάντια στίς κοινοβουλευτικές έκλογές τό ακόλουθο έπιχείρημα:

“Η πολύ μεγάλη σημασία πού δίνεται πραχτικά στήν έκλογική έκστρατεία καί στά άποτελέσματά της, τό γεγονός ότι γιά μιά μακρία περίοδο τό κόμμα της άφιερώνει όλες τίς δυνάμεις του κι όλες τίς πηγές του (άνθρωποι, τύπος, οίκονομικά μέσα) συμβάλλει, άπό τή μιά μεριά, παρόλους τούς δημόσιους λόγους κι όλες τίς θεωρητικές διακηρύξεις, νά δυναμώνει την έντύπωση ότι είναι ή κεντρική δράση γιά τούς κομμουνιστικούς σκοπούς, καί, άπό την άλλη, προκαλεί τή σχεδόν παντελή έγκατάλειψη της οργανωτικής δουλειάς καί της έπαναστατικής προετοιμασίας, δίνοντας στήν όργάνωση έναν τεχνικό χαρακτήρα έντελώς άντίθετο μέ τίς άπαιτήσεις της νόμιμης καί παράνομης έπαναστατικής δουλειάς”.

■ ■ ■

ΑΠΟ ΣΕΛ. 2, Πολωνία

σης, οι εργάτες ζούν την έμπειρία των άπαντήσεων πού φέρνουν όλες οι δυνάμεις πού κατέχουν σήμερα την πολιτική σκηνή. Είναι αυτές οι ίδιες οι άπαιτήσεις του άγώνα πού άναγκάζουν καί θά άναγκάσουν όλο καί περισσότερο στοιχεία της πρωτοπόρας νά βάζουν αυτές τίς άπαντήσεις στό δοκιμαστήρι των γεγονότων, νά τίς ξεπεράσουν καί νά άναζητήσουν τίς πραγματικές άπαντήσεις. Καί βέβαια θά πρέπει νά τους δοθεί ή δυνατότητα νά τίς βρουν’.

Τό κόμμα, άρα, δέν μπορεί νά άρκεστεί νά διεξάγει τή θεωρητική μάχη του καί τό γενικό πολιτικό άγώνα. Πρέπει νά έπεμβαίνει στό έπίπεδο των άμεσων άγώνων, νά φέρνει εκεί μέσα τίς άπαντήσεις του έπαναστατικού κομμουνισμού, καί νά φανεί εκεί μέσα σάν ένας πόλος προσανατολισμού καί όργάνωσης. “Ακόμα κι άν αύτή ή έπέμβαση δέν μπορεί νά δώσει σήμερα θεαματικά άποτελέσματα γιά τό άμεσο μέλλον, είναι όμως ή προϋπόθεση των μελλοντικών έπιτυχιών.

■ ■ ■

(1) Βλέπε Programme Communiste, n° 51-52, άπρίλης - σεπτέμβρης 1971, “Τό πρώτο ξύπνημα του πολωνικού προλεταριάτου κι οι αίτίες του”, σελ. 47-48.

(2) ίδιο άρθρο, σελ. 50.

Λόγος τού έκπρόσωπου τῆς ἰταλικῆς ἀποχικῆς φράξιᾶς

Σύντροφοι,

Ἡ ἀριστερὴ φράξια τοῦ Ἰταλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος εἶναι ἀντικοινοβουλευτική γιὰ λόγους πού δέν ἀφοροῦν μονάχα τὴν Ἰταλία, ἀλλὰ ἔχουν ἕναν γενικὸ χαραχτῆρα.

Μήπως πρόκειται γιὰ ἕνα θέμα ἀρχῆς; Βέβαια ὄχι. Ἀπὸ ἀποψη ἀρχῆς, εἴμαστε ὅλοι ἀντικοινοβουλευτικοὶ γιατί παραιτηθήκαμε ἀπὸ τὸν κοινοβουλευτισμὸν σάν μέσο χειραφέτησης τοῦ προλεταριάτου καί σάν πολιτικὴ μορφή τοῦ προλεταριακοῦ Κράτους.

Οἱ ἀναρχικοὶ εἶναι ἀντικοινοβουλευτικοὶ ἀπὸ ἀποψη ἀρχῆς, γιατί διακηρύσσονται ἐναντία σέ κάθε ἐκπρόσωπησι τῆς ἐξουσίας ἐνὸς ἀτόμου σ' ἕνα ἄλλο· τὸ ἴδιο εἶναι κι οἱ συνδικαλιστές, ἀντίπαλοι τῆς πολιτικῆς δράσης τοῦ Κόμματος, ἀντιλαμβανόμενοι μ' ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ τρόπο τὴ διαδικασία τῆς προλεταριακῆς χειραφέτησης. Ὅσο γιὰ μᾶς, ὁ ἀντικοινοβουλευτισμὸς μᾶς συνδέεται μὲ τὴ μαρξιστικὴ κριτικὴ τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας. Δέν θά ἐπαναλάβω ἐδῶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κριτικοῦ κομμουνισμοῦ πού ξεσκεπάζουν τὸ ἀστικὸ ψέμμα τῆς πολιτικῆς ἰσότητος τοποθετημένης πάνω ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἰσότητα καί τὴν πάλη τῶν τάξεων.

Ἡ ἀντίληψή μας ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἰδέα μὲς ἰστορικῆς διαδικασίας ὅπου ἡ πάλη τῶν τάξεων φτάνει στὴν ἀπελευθέρωση τοῦ προλεταριάτου μετὰ ἀπὸ μιὰ βίαιη καί σταθερὴ πάλη γιὰ τὴν προλεταριακὴ διχτατορία. Ἀφηγημένη στὸ Μανιφέστο τῶν Κομμουνιστῶν, βρῆκε τὴν πρώτη ἰστορικὴ πραγματοποίησὴ τῆς στή ρώσικη ἐπανάσταση. Μιὰ μακριὰ περίοδος πέρασε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο γεγονότα, κι ἡ ἐξέλιξη τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου, σ' αὐτὴν τὴν περίοδο, ἦταν πολὺ πολὺπλοκή.

Τὸ μαρξιστικὸ κίνημα ἐκφυλίστηκε σέ σοσιαλδημοκρατικὸ κίνημα καί δημιούργησε ἕνα ἄλλο κοινὴ δράσης μετὰ τῶν μικρῶν συντεχνιακῶν συμφερόντων μερικῶν ἐργατικῶν ὁμάδων καί τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας.

Αὐτὸς ὁ ἐκφυλισμὸς ἐκδηλώθηκε τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα στὰ συνδικάτα καί στὰ σοσιαλιστικὰ Κόμματα. Ξεχάστηκε σχεδόν ἐντελῶς τὸ μαρξιστικὸ καθῆκον τοῦ ταξικοῦ κόμματος πού ἔπρεπε νὰ μιλάει σ' ὄνομα τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ σύνολό της καί νὰ τὴν καλεῖ στὸ ἰστορικὸ ἐπαναστατικὸ καθῆκον της. Δημιουργήθηκε μιὰ ἰδεολογία ἐντελῶς διαφορετικὴ, πού παραμέριζε τὴ βία κι ἐγκατέλειπε τὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου γιὰ νὰ βάλει στὴ θέση της τὴν αὐταπάτη ἐνὸς κοινωνικοῦ μετασχηματισμοῦ, εἰρηνικοῦ καί δημοκρατικοῦ. Ἡ ρώσικη ἐπανάσταση ἐπιβεβαίωσε μ' ἕνα προφανῆ τρόπο τὴ μαρξιστικὴ θεωρία ἀποδεικνύοντας τὴν ἀναγκαιότητα χρησιμοποίησης τῆς μεθόδου τῆς βίαιης πάλης καί τῆς ἐγκαθίδρυσης τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἀλλὰ οἱ ἰστορικὲς συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες ἐξελίχτηκε ἡ ρώσικη ἐπανάσταση δέν μοιάζουν μὲ τίς συνθήκες πού θά ἐξελιχθεῖ ἡ προλεταρι-

ακὴ ἐπανάσταση στὶς δημοκρατικὲς χώρες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ρώσικη κατάσταση θυμίζει περισσότερο ἐκεῖνη τῆς Γερμανίας τοῦ 1849, γιατί ἐκεῖ ἔγιναν δύο ἐπαναστάσεις ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη: ἡ δημοκρατικὴ ἐπανάσταση καί ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση. Ἡ ταχτικὴ πεῖρα τῆς ρώσικης ἐπανάστασης δέν μπορεῖ λοιπὸν νὰ μεταφερθεῖ ὁλοκληρωτικὰ σέ ἄλλες χώρες, ὅπου ἡ ἀστικὴ δημοκρατία λειτουργεῖ ἐδῶ καί πολὺ καιρὸ κι ὅπου ἡ ἐπαναστατικὴ κρίση δέν θάναί παρά τὸ ἀμεσο πέρασμα ἀπ' αὐτὸ τὸ πολιτικὸ καθεστῶς στὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Ἡ μαρξιστικὴ σημασία τῆς ρώσικης ἐπανάστασης εἶναι ὅτι ἡ τελικὴ φάση της (διάλυση τῆς Συναχτικῆς Συνέλευσης καί πάρισμο τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰ Σοβιέτ) δέν μπορεῖ νὰ γίνῃ καταληκτικὴ καί νὰ ὑπεραπισθεῖ παρά πάνω στὴ βάση τοῦ μαρξισμοῦ καί νὰ γεννηθεῖ ἕνα νέο διεθνὲς κίνημα, τὸ κίνημα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς, πού ἔκοβε ὀριστικὰ τίς γέφυρες μὲ τὴ σοσιαλδημοκρατία, πού αἰσχρὰ χρεωκόπησε στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου. Γιὰ τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα ἐπιβάλλει πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, τῆς ἀπόδεδιξῆς ὅτι ἡ ἀστικὴ διακήρυξη, πού σύμφωνα μ' αὐτὴν ὅλη ἡ πολιτικὴ πάλη πρέπει νὰ διεξάγεται μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μηχανισμοῦ, εἶναι ψεύτικη κι ὅτι ἡ πάλη πρέπει νὰ μεταφερθεῖ σ' ἕνα καινούργιο ἐπίπεδο, σ' ἐκεῖνο τῆς ἀμεσης δράσης, τῆς ἐπαναστατικῆς, γιὰ τὴν κατάχτηση τῆς ἐξουσίας. Ἐχομε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ καινούργια τεχνικὴ ὀργάνωση τοῦ Κόμματος, δηλαδὴ μιὰ ὀργάνωση ἰστορικὰ καινούργια. Αὐτὴ ἡ καινούργια ἰστορικὴ ὀργάνωση πραγματοποιεῖται μὲ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα πού, ὅπως τὸ καθορίζουν οἱ θέσεις τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς πάνω στὰ καθήκοντα τοῦ Κόμματος, γίνεται ἀναγκαῖο ἐξαιτίας τῆς ἐποχῆς τῶν ἀμεσῶν ἀγῶνων μὲ τὴν ὀπτικὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου (θέση Νῦ 4).

Ἡ πρώτη ἀστικὴ μηχανὴ πού πρέπει τώρα νὰ καταστραφεῖ πρὶν τὸ πέρασμα στὴν οἰκονομικὴ οἰκοδόμησι τοῦ Κομμουνισμοῦ, πρὶν ἀκόμα χτιστεῖ ὁ καινούργιος μηχανισμὸς τοῦ προλεταριακοῦ Κράτους πού πρέπει ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κυβερνητικὸ ὄργανο, εἶναι τὸ Κοινοβούλιο.

Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία δρᾷ μέσα στὶς μᾶζες σάν ἕνα μέσο ἐμμεσης ἀμυνας, ἐνῶ ἡ ἐκτελεστικὴ μηχανὴ τοῦ Κράτους εἶναι ἔτοιμη νὰ κάνει χρῆση βίαιων καί ἀμεσῶν μέσων ἀπὸ τὴ στιγμή πού θάχουν ἀποτύχει οἱ τελευταῖες προσπάθειες γιὰ νὰ συρθεῖ τὸ προλεταριάτο στὸ δημοκρατικὸ ἐπίπεδο. Εἶναι λοιπὸν πρωταρχικῆς σημασίας νὰ ἀποκαλυφθεῖ αὐτὸ τὸ παιχνίδι τῆς μπουρζουαζίας, νὰ ἀποδειχθεῖ στὶς μᾶζες ἡ διπροσωπία τοῦ ἀστικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Ἡ πρακτικὴ τῶν παραδοσιακῶν Σοσιαλιστικῶν Κομμάτων εἶχε καθορίσει πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιο πόλεμο, μιὰ ἀντικοινοβουλευτικὴ ἀναθεώρηση κι ἀντίδραση στὶς τάξεις τοῦ προλεταριάτου. Ἡ ἀ

ναρχοσυνδικαλιστική αντίδραση, πού άρνήθηκε κάθε αξία στην πολιτική δράση για να συγκεντρώσει τή δραστηριότητα του προλεταριάτου στο επίπεδο των οικονομικών οργανώσεων διαδίδοντας τή λαθεμένη ιδέα ότι δέν μπορεί νά υπάρξει πολιτική δράση έξω από τήν έκλογική καί κοινοβουλευτική δράση.

Όσο άναγκαία είναι ή αντίδραση έναντία σ'αυτή τήν αύταπάτη, άλλο τόσο είναι άναγκαία έναντία στην σοσιαλδημοκρατική αύταπάτη. Αυτή ή αντίληψη είναι πράγματι πολύ άπομακρυσμένη από τήν πραγματική επαναστατική μέθοδο κι οδηγεί τό προλεταριάτο σ' ένα λαθεμένο δρόμο στή διάρκεια του άγώνα του για τή χειραφέτηση.

Η πιό μεγάλη σημασία είναι άπαραίτητη στην προπαγάνδα. Ξεκινώντας από τίς μαρξιστικές αρχές, προτείνουμε λοιπόν ή ζύμωση για τή διχτατορία του προλεταριάτου, στίς χώρες όπου τό δημοκρατικό καθεστώς είναι από πολύ καιρό άναπτυγμένο, νά βασίζεται στο μπούκοτάρισμα των έκλογών καί των δημοκρατικών αστικών οργάνων. Η μεγάλη σημασία πού δίνει ται πρακτικά στην έκλογική δράση έχει ένα διπλό κίνδυνο. Από τή μιá μεριά δίνει τήν έντύπωση ότι αυτή είναι ή βασική δράση, από τήν άλλη μεριά, άπορροφά όλα τά άποθέματα του Κόμματος κι έχει σάν συνέπεια τήν σχεδόν πλήρη έγκατάλειψη τής δουλειάς προετοιμασίας στους άλλους τομείς του κινήματος.

Οι σοσιαλδημοκράτες δέν είναι οι μόνοι πού δίνουν μιá μεγάλη σημασία στίς έκλογές. Άκόμα κι οι θέσεις πού προτείνονται από τήν Ε.Ε, μάς λένε ότι πρέπει νά χρησιμοποιούνται, στίς έκλογικές έκστρατείες, όλα τά μέσα ζύμωσης (θέση Ν^ο 15). Η οργάνωση του Κόμματος πού άσκει τήν έκλογική δράση έχει ένα χαρακτήρα έντελώς είδικό πού αντίτίθεται βίαια μέ κείνον πού είναι άναγκαίος από τή νόμιμη καί παράνομη επαναστατική δράση.

Τό Κόμμα γίνεται ένα γρανάζι έκλογικών έπιτροπών πού έχουν μονάχα καθήκον τήν προετοιμασία καί τήν κινητοποίηση των έκλογών. Κι όταν πρόκειται για ένα παλιό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα πού περνάει στο κομμουνιστικό κίνημα, τρέχουμε τόν κίνδυνο νά συνεχιστεί ή κοινοβουλευτική δράση όπως τήν έκαναν ήδη στο παρελθόν. Υπάρχουν πολλή άριθμα παραδείγματα αυτής τής κατάστασης.

Όσον άφορά τίς θέσεις πού παρουσιάστηκαν κι ύποστηρίχτηκαν από τούς είσηγητές, έχω νά παρατηρήσω ότι προηγείται μιá ιστορική είσαγωγή πού συμφωνώ σχεδόν έντελώς όσον άφορά τό πρώτο μέρος. Λέγεται εκεί ότι ή Πρώτη Διεθνής χρησιμοποιούσε τόν κοινοβουλευτισμό για σκοπούς ζύμωσης, προπαγάνδας καί κριτικής. Πιό άργά στή Δεύτερη Διεθνή, έκδηλώθηκε ή διεφθαρμένη δράση του κοινοβουλευτισμού πού όδήγησε στο ρεφορμισμό καί στην ταξική συνεργασία. Η είσαγωγή συμπεραίνει ότι μέ τήν Τρίτη Διεθνή πρέπει νά επανέλθουμε στην κοινοβουλευτική ταχτική τής Πρώτης, ώστε νά καταστραφεί ό κοινοβουλευτισμός από τά μέσα. Άλλά ή Τρίτη Διεθνής, αν άποδέχεται τήν ίδια θεωρία όπως ή Πρώτη, πρέπει νά χρησιμοποιήσει, δεδομένης τής μεγάλης διαφοράς των ιστορικών συνθηκών, μιá έντελώς διαφορετική ταχτική καί νά μή συμμετέχει στους θεσμούς τής αστικής δημοκρατίας.

Έτσι, στίς θέσεις πού άκολουθούν, υπάρχει ένα μέρος πού δέν έρχεται σέ αντίφαση μέ τίς ιδέες πού υπερασπίζομαι. Είναι μονάχα όταν αναφέρεται ή χρησιμοποίηση τής έκλογικής έκστρατείας καί του κοινοβουλευτικού βήματος

για τή δράση των μαζών πού αρχίζει ή διαφωνία

Δέν άπορρίπτουμε τόν κοινοβουλευτισμό γιατί πρόκειται για ένα νόμιμο μέσο. Δέν μπορεί νά προταθεί ή χρήση του (του κοινοβουλίου, σημ. μετ.), όπως συμβαίνει μέ τόν τύπο, τήν έλευθερία συγκέντρωσης κ.λ.π. Έδώ πρόκειται για μέσα δράσης, εκεί για αστικό θεσμό πού πρέπει νά αντικατασταθεί μέ τούς προλεταριακούς θεσμούς των Έργατικών Συμβουλίων. Δέν σκεφτόμαστε καθόλου νά στερηθούμε, μετά τήν επανάσταση, του τύπου, τής προπαγάνδας κ.λ.π., αλλά σκοπεύουμε νά σπάσουμε τόν κοινοβουλευτικό μηχανισμό καί νά τόν αντικαταστήσουμε μέ τή διχτατορία του προλεταριάτου.

Δέν ύποστηρίζουμε καθόλου επίσης τή γνωστή έπιχειρηματολογία έναντία στους "άρχηγους". Δέν μπορούμε νά κάνουμε χωρίς άρχηγούς. Τό ξέρουμε καλά, καί τό είπαμε πάντοτε στους άναρχικούς ήδη πριν τόν πόλεμο, ότι δέν είναι άμεση ή άπαρνηση του κοινοβουλευτισμού για νά ξεπεράσουμε τό ζήτημα των άρχηγών. Έρχουμε πάντοτε άνάγκη προπαγανδιστών, δημοσιογράφων κλπ. Η Έπανάσταση έχει άνάγκη από ένα συγκεντρωτικό Κόμμα πού κατευθύνει τήν προλεταριακή δράση κι είναι προφανές ότι σ'αυτό τό Κόμμα χρειάζονται άρχηγοί. Άλλά ή λειτουργία αυτών των άρχηγών δέν έχει τίποτε τό κοινό μέ τήν παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατική πρακτική. Τό Κόμμα κατευθύνει τήν προλεταριακή δράση μέ τήν έννοια ότι παίρνει πάνω του όλη τήν επικίνδυνη δουλειά καί πού άπαιτεί τίς μεγαλύτερες θυσίες. Οι άρχηγοί του Κόμματος δέν είναι μονάχα οι άρχηγοί τής νικηφόρας Έπανάστασης. Είναι επίσης εκείνοι πού, σέ περίπτωση ήττας, θά πέσουν οι πρώτοι κάτω από τά χτυπήματα του έχθρου. Η θέση τους είναι έντελώς διαφορετική από εκείνη των κοινοβουλευτικών άρχηγών, πού παίρνουν τίς πιό άβανταδόρικες θέσεις μέσα στην αστική κοινωνία.

Μάς λένε: από τό κοινοβουλευτικό βήμα μπορούμε νά κάνουμε προπαγάνδα. Θ'άπαντήσω σ'αυτό μ'ένα έπιχείρημα έντελώς ... παιδίαστικο. Αυτό πού λέγεται στο κοινοβουλευτικό βήμα επαναλαμβάνεται από τόν τύπο. "Αν πρόκειται για τόν τύπο μας, τότε είναι άχρηστο νά περνάει κανείς από τό βήμα για νά πρέπει μετά νά τυπώσει αυτό πού είπώθηκε. Τά παραδείγματα πού δόθηκαν από τούς είσηγητές δέν άντικρούουν τή θέση μας. Ο Αήμπνεχτ έδρασε στο Ράιχσταγκ σέ μιá έποχή όπου άναγνωρίζουμε τήν πιθανότητα τής κοινοβουλευτικής δράσης, κι ακόμα περισσότερο έπειδή δέν έπρόκειτο για επικύρωση του κοινοβουλευτισμού, αλλά άφιέρωση στην κριτική του αστικού κράτους. "Αν έξάλλοι βάζαμε στή μιá μεριά τής ζυγαριάς, τούς Αήμπνεχτ, Χόεγκλουντ καί τίς άλλες ολιγάριθμες περιπτώσεις επαναστατικής δράσης στο κοινοβούλιο κι, από τήν αντίπερα πλευρά όλη τή σειρά των σοσιαλδημοκρατικών προδοσιών, ό άπολογισμός δέν θά ναι όλοο εύνοϊκός για τόν "επαναστατικό κοινοβουλευτισμό". Τό ζήτημα των μπολοσεβίκων στή Δούμα, στο Κοινοβούλιο του Κερένσκυ, στή Συντακτική Συνέλευση δέν μπαίνει καθόλου στίς συζητήσεις όπου προτείνουμε τήν έγκατάλειψη τής κοινοβουλευτικής ταχτικής, καί δέν θά επανέλθω εδώ πάνω στή διαφορά μεταξύ τής ανάπτυξης πού θά παρουσιάσουν οι επαναστάσεις στίς άλλες αστικές χώρες.

Δέν δέχομαι επίσης τήν ιδέα τής έκλογικής κατάκτησης των αστικών κοινοτικών θεσμών. Υπάρχει έδω ένα πρόβλημα πολύ σημαντικό πού δέν πρέπει νά άποσιωπηθεί. Υπολογίζω στην έκμετάλλευση των έκλογικών έκστρατειών για τή ζύμωση καί τήν προπαγάνδα τής Κομμουνιστικής Έ-

πανάστασης, αλλά αότη ή ζύμωση θάναυ πώλύ πιδό άποτελεσματική άν ύποστηρίξουμε στίς μάζες τό μπουκιάζ τών άστικών άκλογών.

Καί τώρα δυό λόγια πάνω στά έπιχειρήματα πού παρυσιάστηκαν άπό τό σύντροφο Λένιν στή μπροσούρα του πάνω στόν "άριστερό Κομμουνισμός". Νομίζω ότι δέν μπορεί νά κρίνει τήν άντικοινοβουλευτική ταχτική μας μέ τόν ίδιο τρόπο όπως έκείνη πού συνιστά τήν έξοδο άπό τά συνδικάτα. Τό συνδικάτο, άκόμα κι όταν είναι διεφθαρημένο είναι πάντα ένα έργατικό κέντρο. Η έξοδος άπό τό σοσιαλδημοκρατικό συνδικάτο άντιστοιχεί στήν άντίληψη μερικών συνδικαλιστών πού θάθελαν νά συγκροτήσουν όργανα έπαναστατικής πάλης τύπου όχι πολιτικού, αλλά συνδικαλιστικού. Άπό μαρξιστικής πλευράς, είναι ένα λάθος πού δέν έχει τίποτε τό κοινό μέ τά έπιχειρήματα πού σπηρίζεται ό άντικοινοβουλευτισμός μας. Οι θέσεις του είσηγητή δηλώνουν έξάλλου ότι τό κοινοβουλευτικό ζήτημα είναι δευτερευόν για τό κομμουνιστικό κίνημα. Κείνο τών συνδικάτων δέν είναι.

Νομίζω ότι άπό τήν άντίθεση στήν κοινοβουλευτική δράση, δέν μπορεί κανείς νά συμπεράνει μιά όριστική κρίση για συντρόφους ή για Κομμουνιστικά Κόμματα. Ο σύντροφος Λένιν, στήν ένδιαφέρουσα μελέτη του, εκθέτει τήν κομμουνιστική ταχτική ύπερασπιζόμενος μιά δράση πού εύλύγιστη όπου άπό προσεκτική κι άυστηρή άνάλυση του άστικού κόσμου, προτείνει έφαρμογή στίς καπιταλιστικές χώρες, τής έμπειρίας τής ρώσικης Έπανάστασης. Υποστηρίζει επίσης τήν άναγκαιότητα νά ληφθούν ύπ' όψη οι διαφορές μεταξύ τών διαφόρων χωρών. Δέν θά συζητήσω έδώ αύτην τή μέθοδο. Θά παρατηρήσω μονάχα ότι ένα μαρξιστικό κίνημα στίς δυτικές δημοκρατικές χώρες άπαιτεί μιά ταχτική πού πού άμεσα άπό κείνη πού ήταν άναγκαία στή ρώσικη Έπανάσταση.

Ο σύντροφος Λένιν μάς κατηγορεί ότι θέλουμε νά παραμερίσουμε τό πρόβλημα τής κομμουνιστικής δράσης στό Κοινοβούλιο γιατί ή λύση του, φαίνεται πού δύσκολη κι ότι προτείνουμε τήν άντικοινοβουλευτική ταχτική έπειδή συνεπάγεται λιγώτερη προσπάθεια. Είμαστε άπόλυτα σύμφωνοι ότι τά καθήκοντα τής προλεταριακής Έπανάστασης είναι πού πολύ πλοκα και πού δύσκολα. Άλλά είμαστε άπόλυτα πεισμένοι ότι άφού λυθεί, όπως μάς τό προτείνουν, τό πρόβλημα τής κοινοβουλευτικής δράσης, τά άλλα προβλήματα, πού πιδό σημαντικά, θά μάς μείνουν στά χέρια κι ή λύση τους δέν θάναυ βέβαια τόσο εύκολη. Είναι άκριθώς γι' αυτό τό λόγο πού προτείνουμε νά ξαπλώσου

με τό πιδό μεγάλο μέρος τών προσπαθειών του Κομμουνιστικού Κόμματος σ' ένα επίπεδο δράσης πού πιδό σημαντικό άπό κείνο του Κοινοβουλίου. Κι όχι γιατί οι δυσκολίες μάς τρομάζουν. Παρατηρούμε μονάχα ότι οι όππορτουμιστές κοινοβουλευτικοί, πού υιοθετούν παρ' όλα αυτά μιά ταχτική έφαρμογής πιδό πρόσφορη (γι' αύτους σημ. μετ.), δέν είναι λιγώτερο άπορροφημένοι άπό τήν κοινοβουλευτική δραστηριότητα και συμπεραίνουμε ότι για νά λυθεί τό πρόβλημα του κομμουνιστικού κοινοβουλευτισμού σύμφωνα μέ τίς θέσεις του είσηγητή (άν ύποθεθεί αύτή ή λύση), χρειάζονται δεκαπλάσιες προσπάθειες. Θά μείνουν λιγώτερες πηγές κι ένέργειες στό κίνημα για τήν έπαναστατική δράση.

Στήν έξέλιξη του άστικού κόσμου τά στάδια πού πρέπει άναγκαστικά νά διατρέξουμε, άκόμα και μετά τήν Έπανάσταση, στό οίκονομικό πέρασμα άπ' τον καπιταλισμό στό κομμουνισμό, δέν μεταφέρονται στό πολιτικό επίπεδο. Τό πέρασμα τής έξουσίας τών έμμεταλλευτών στους έμμεταλλευμένους φέρνει μαζί του τήν άμεση άλλαγή του άντιπροσωπευτικού μηχανισμού. Ο άστικός κοινοβουλευτισμός πρέπει νά άντικατασταθεί μέ τό σύστημα τών Έργατικών Συμβουλίων.

Αύτή ή παλιά μάσκα πού τείνει νά κρύψει τήν πάλη τών τάξεων πρέπει λοιπόν νά ξεσκιστεί ώστε νά είναι δυνατό νά μπορέσουμε νά περάσουμε στήν άμεση κι έπαναστατική δράση.

Αύτή είναι ή περίληψη τής άποψής μας πάνω στόν κοινοβουλευτισμό, άποψη πού συνδέεται έντελώς μέ τή μαρξιστική έπαναστατική μέθοδο. Μπορώ νά συμπεράνω μέ μιά διαπίστωση πού μάς είναι κοινή μέ τό σύντροφο Μπουχάριν. Αυτό τό ζήτημα δέν μπορεί και δέν πρέπει νά γίνει ή αίτία για άπόσχιση στό κομμουνιστικό κίνημα. "Αν ή Κομμουνιστική Διεθνής άποφασίζει νά έπωμιστεί τή δημιουργία ένός κομμουνιστικού κοινοβουλευτισμού, θά ύποταχτούμε στήν άπόφασή της. Δέν νομίζουμε ότι θά έπιτευχθεί, αλλά δηλώνουμε ότι δέν θά κάνουμε τίποτε για άποτύχει αυτό τό έργο. Εύχομαι τό έπόμεινο Συνέδριο τής Κομμουνιστικής Διεθνούς νά μήν έχει νά συζητάει τά άποτελέσματα τής κοινοβουλευτικής δράσης, αλλά περισσότερο νά καταγράψει τίς νίκες πού ή κομμουνιστική έπανάσταση θάχει πετύχει σ' ένα μεγάλο αριθμό χωρών. "Αν αυτό δέν θάναυ δυνατό, εύχομαι στό σύντροφο Μπουχάριν νά μπορέσει νά μάς παρουσιάσει ένα άπολογισμό του κομμουνιστικού κοινοβουλευτισμού λιγώτερο θλιβερό άπό κείνο πού άναγκάστηκε νά άρχίσει σήμερα τήν εκθεσή του.

...

Λ ό γ ο ς τ ο ύ Λ έ ν ι ν

(1) σύν. Μπορντίγκα θέλησε, προφανώς, νά ύπερασπισθεί έδώ τήν άποψη τών Ιταλών μαρξιστών, παρ' όλα αυτά, όμως, δέν άπάντησε σε κανένα άπό τά έπιχειρήματα πού άναπτύχθηκαν έδώ άπό άλλους μαρξιστές ύπέρ τής κοινοβουλευτικής δραστηριότητας.

Ο σύν. Μπορντίγκα παραδέχθηκε ότι ή Ιστορική πείρα δέν δημιουργείται τεχνητά. Τώρα δά μάς είπε πώς ό άγώνας πρέπει νά μεταφερθεί σε άλλο πεδίο. Δέν γνωρίζει άραγε ότι ή κάθε έπαναστατική κρίση συνοδεύεται άπό κοινοβουλευτική κρίση; Είναι άλήθεια ότι είπε πώς ό άγώνας πρέπει νά μεταφερθεί σε άλλο πε-

δίο, στα Σοβιέτ. Άλλά ό ίδιος ό σύν. Μπορντίγκα άναγνώρισε ότι τά Σοβιέτ δέν μπορούν νά δημιουργηθούν τεχνητά. Τό παράδειγμα τής Ρωσίας δείχνει ότι Σοβιέτ μπορούν νά όργανωθούν είτε κατά τήν έπανάσταση, είτε άμεσα πριν άπό τήν έπανάσταση. Στήν έποχή πού ήταν άκόμα ό Κερένσκι, τά Σοβιέτ (δηλαδή τά μενσεβίκικα Σοβιέτ) ήταν όργανωμένα μέ τέτοιο τρόπο, ώστε δέν μπορούσαν σε καμιά περίπτωση νά διαμορφωθούν σε προλεταριακή έξουσία. Τό κοινοβούλιο είναι ένα προϊόν τής Ιστορικής εξέλιξης, πού δέν μπορούμε νά τό ξεγράψουμε άπό τή ζωή, έφόσον

δεν είχατε αρκετά ισχυροί για να διαλύσουμε το άστικό κοινοβούλιο. Μόνο εάν μέλος του άστικού κοινοβουλίου μπορούσε, ξεκινώντας από τις δοσμένες ιστορικές συνθήκες, να αγωνιστεί εναντίον της άστικής κοινωνίας και του κοινοβουλευτισμού. Το ίδιο το μέσο που χρησιμοποιεί η άστική τάξη στον αγώνα της, πρέπει να χρησιμοποιηθεί και από το προλεταριάτο, φυσικά για έντελώς άλλους σκοπούς. Δεν μπορείτε να ισχυρισθείτε ότι αυτό δεν είναι έτσι και αν θελήσετε να το άμφοσηθείτε, τότε υπά πρέπει έτσι να δράσετε την πείρα όλων των επαναστατικών γεγονότων στον κόσμο.

Είπατε ότι και τα συνδικάτα είναι όπορτουμιστικά και αποτελούν κίνδυνο. 'Απ' την άλλη μεριά, όμως, είπατε ότι πρέπει να εξαιρέσουμε τα συνδικάτα, γιατί αποτελούν εργατική οργάνωση. Αυτό είναι σωστό ως ένα βαθμό. Και στα συνδικάτα υπάρχουν πολλοί καθυστερημένα στοιχεία. Ένα μέρος της προλεταριοποιημένης μικροαστικής τάξης, καθυστερημένοι εργάτες και μικροί άγρότες, όλα αυτά τα στοιχεία πιστεύουν πράγματι ότι στο κοινοβούλιο εκπροσωπούνται τα συμφέροντά τους. Κατά του φαινομένου αυτού πρέπει να αγωνισθούμε δράοντας μέσα στο κοινοβούλιο και να δείξουμε στις μάζες την αλήθεια με βάση τα γεγονότα. Στις καθυστερημένες μάζες δεν περνάει η θεωρία, τους χρειάζεται εμπειρία.

Αυτό το θέλουμε και στη Ρωσία. 'Αναγκαστήκαμε να συγκαλέσουμε Συντακτική Συνέλευση άκόμα και μετά τη νίκη του προλεταριάτου για να αποδείξουμε στον καθυστερημένο εργάτη ότι με την Συνέλευση αυτή δεν κερδίζει τίποτα. Βρεθήκαμε στην ανάγκη, προκειμένου να γίνει η σύγκριση με την μιά ή την άλλη εμπειρία, να αντιπαράθεσουμε τα Σοβιέτ στην Συντακτική και να του δείξουμε ότι τα Σοβιέτ είναι η μοναδική διεξόδος.

Ο σύν. Σούχι, επαναστάτης συνδικαλιστής, υποστήριξε τις ίδιες θεωρίες, αλλά η λογική δεν είναι με το μέρος του. Είπε ότι δεν είναι μαρξιστής και συνεπώς αυτό είναι αυτόνομο. "Αν όμως έσείς, σύν. Μπορντίγκα, βεβαιώνετε ότι είσθε μαρξιστής, τότε μπορούμε να ζητήσουμε από σας περισσότερη λογική. Πρέπει να ξέρουμε με ποιά τρόπο μπορεί να συντριβεί το κοινοβούλιο. "Αν μπορείτε να το κάνετε αυτό με ένοπλη εξέγερση σ' όλες τις χώρες, αυτό είναι πολύ καλό. Ξέρετε ότι εμείς στη Ρωσία όχι μόνο θεωρητικά αλλά και πρακτικά αποδείξαμε τη θέλησή μας να γκρεμίσουμε το άστικό κοινοβούλιο. Σας διέφυγε όμως το γεγονός ότι αυτό είναι αδύνατο να γίνει δίχως μιά άρκετά μακρόχρονη προετοιμασία και ότι στις περισσότερες χώρες είναι άκόμα αδύνατο να γκρεμίσουμε με ένα χτύπημα στο κοινοβούλιο. Κήμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε αγώνα μέσα στο κοινοβούλιο για να γκρεμίσουμε το κοινοβούλιο. 'Υποκαθιστάτε τους έρους που προσδιορίζουν την πολιτική γραμμή όλων των τάξεων της σύγχρονης κοινωνίας με την επαναστατική σας θέληση και γι' αυτό λησιμονείτε ότι εμείς, για να γκρεμίσουμε το άστικό κοινοβούλιο στη Ρωσία, αναγκαστήκαμε πρώτα να συγκαλέσουμε Συντακτική Συνέλευση άκόμα και μετά τη νίκη μας. Είπατε: «Είναι αλήθεια πως η ρωσική επανάσταση αποτελεί ένα παράδειγμα, που δεν ανταποκρίνεται στις συνθήκες της Δυτικής Εύρωπης». 'Αλλά δεν προσκομίζατε κανένα σοβαρό επιχείρημα για να μās το αποδείξετε αυτό. 'Εμεις έχουμε διανύσει την περίοδο της άστικής δημοκρατίας. Την διανύσαμε γρήγορα, την ώρα που είμασταν αναγκασμένοι να κάνουμε προπαγάνδα για έκλογη Συντακτικής Συνέλευσης. Και άργότερα, όταν η εργατική τάξη άπόκτησε τη δυνατότητα να πάρει την έξουσία, η άγροτιά εξακολούθησε να πιστεύει στην αναγκαιότητα του άστικού κοινοβουλίου.

Έχοντας υπόψη αυτά τα καθυστερημένα στοιχεία, αναγκαστήκαμε να προκηρύξουμε έκλογές και να δείξουμε στις μάζες, με βάση το παράδειγμα και τα γεγονότα, ότι αυτή η Συντακτική Συνέλευση, που εκλέχτηκε σε στιγμές πολύ μεγάλων στερήσεων για όλους, δεν εκφράζει τις άπαντοχές και τα αίτήματα των εκμεταλλευόμενων τάξεων. Έτσι η σύγκρουση άνάμεσα στην έξουσία των Σοβιέτ και την άστική έξουσία έγινε άπόλυτα σαφής όχι μόνο για μās, για την πρωτοπρία της εργατικής τάξης, αλλά και για την τεράστια πλειοψηφία της άγροτιάς, για τους μικροεπαγγελματίους, για τους μικροαστούς κλπ. Σ' όλες τις κεφαλαιοκρατικές

χώρες υπάρχουν καθυστερημένα στοιχεία της εργατικής τάξης, που πιστεύουν ότι το κοινοβούλιο αποτελεί άληθινά εκπρόσωπο του λαού και δεν βλέπουν τα θρώμικα μέσα που χρησιμοποιούνται εκεί. Λένε ότι το κοινοβούλιο είναι το όπλο με το οποίο η άστική τάξη, έξαπατά τις μάζες. 'Αλλά αυτό το επιχείρημα πρέπει να σφραγεί εναντίον σας και στρέφεται εναντίον των θέσεών σας. Με ποιά τρόπο αποκαλύπτετε μπροστά στις πράγματι καθυστερημένες και έξαπατημένες από την άστική τάξη μάζες τον άληθινό χαρακτήρα του κοινοβουλίου; "Αν δεν μπειτε μέσα σ' αυτό, πως θα ξεσκεπάσετε την μιά ή την άλλη κοινοβουλευτική μαγούερα, τη θέση αυτού ή του άλλου κόμματος, έφθσον θα είσθε έξω από το κοινοβούλιο; "Αν είσθε μαρξιστές, πρέπει να αναγνωρίζετε ότι στην καπιταλιστική κοινωνία οι σχέσεις μεταξύ των τάξεων και οι σχέσεις μεταξύ των κομμάτων βρίσκονται σε στενή άλληλεξάρτηση. Πώς, επαναλαμβάνω, θα τα δείξετε όλα αυτά, αν δεν θέ είσθε μέλη του κοινοβουλίου, αν παραιτηθείτε από την κοινοβουλευτική δράση; 'Η ιστορία της ρωσικής επανάστασης έδειξε σαφώς ότι οι πλατιές μάζες της εργατικής τάξης, της άγροτιάς, των μικροεπαγγελματιών δεν θα μπορούσαν να πεισθούν με κανενός είδους επιχειρήματα, αν δεν είχαν πεισθεί με βάση τη δική τους εμπειρία.

Ειπώθηκε έδω ότι χάνουμε πολύ καιρό μετέχοντας στον κοινοβουλευτικό αγώνα. Μπορείτε να σκεφθείτε κάποιο θεσιό στον οποίο θα μετείχαν όλες οι τάξεις, έπως μετέχουν τώρα στο κοινοβούλιο; Αυτό δεν μπορείτε να το κατασκευάσετε τεχνητά. "Αν όλες οι τάξεις έλκονται στον κοινοβουλευτικό αγώνα, αυτό σημαίνει γιατί τα συμφέροντα και οι συγκρούσεις των τάξεων βρίσκουν την αντανάκλασή τους στο κοινοβούλιο. "Αν υπά ήταν δυνατό να οργανωθεί άμέσως παντού, άς πούμε, μιά άποφασιστική γενική άπεργία, ώστε να άποτινάξουμε μεμιάς τον καπιταλισμό, τότε θα είχε ήδη συντελεσθεί η επανάσταση σε πολλές χώρες. Πρέπει όμως να παίρνομε υπόψη την πραγματικότητα, και το κοινοβούλιο αποτελεί έναν στίβο ταξικής πάλης. Ο σύν. Μπορντίγκα και όσοι συμμερίζονται τις άπόψεις του όφελουν να πουν στις μάζες την αλήθεια. 'Η Γερμανία αποτελεί ένα δείγμα του πως είναι δυνατό να λειτουργήσει μιά κομμουνιστική ομάδα μέσα στο κοινοβούλιο και γι' αυτό όφειλετε να πείτε άνοιχτά στις μάζες: είμαστε πολύ άδύνατοι για να δημιουργήσουμε ένα κόμμα με ισχυρή οργάνωση. Αυτή θα ήταν η αλήθεια, που θα έπρεπε να πείτε. "Αν όμως όμολογήσατε στις μάζες αυτήν την άδυναμία σας, δεν θα γίνονταν έπαδοί, αλλά αντίπαλοί σας, όπαδοί του κοινοβουλευτισμού.

"Αν πείτε: «Σύντροφοι εργάτες, είμαστε τόσο άδύνατοι, που δεν μπορούμε να φτιάξουμε κόμμα άρκετά πειθαρχημένο, που θα μπορούσε να υποχρεώσει τους βουλευτές να υπακούουν στο κόμμα», τότε οι εργάτες θα σας παρατήσουν, γιατί θα διερωτηθούν: «Πώς άν χτίσουμε δικτατορία του προλεταριάτου με τόσο άδύνατους ανθρώπους;».

Είσθε πολύ άφελείς, αν νομίζετε ότι την ήμέρα της νίκης του προλεταριάτου οι διανοούμενοι, η μεσαία τάξη, οι μικροαστοί θα αποκτήσουν αντίληψη κομμουνιστική.

"Αν δεν τρέφετε αυτήν την αυταπάτη, όφειλετε από τώρα κιόλας να προετοιμάσετε το προλεταριάτο στο να εφαρμόσει τη γραμμή του. Με κανέναν τομέα των κρατικών υποθέσεων δεν θα όρειτε έξαίρεση αυτού του κανόνα. Την έπομένη της επανάστασης θα διακρίνετε παντού όπορτουμιστές δικηγόρους αυτοαποκαλούμενους κομμουνιστές, μικροαστούς, που δεν αναγνωρίζουν ούτε την πειθαρχία του κομμουνιστικού κόμματος, ούτε την πειθαρχία του προλεταριακού κράτους. "Αν δεν προετοιμάσετε τους εργάτες για τη δημιουργία πραγματικά πειθαρχημένου κόμματος, που θα υποχρεώνει όλα τα μέλη του να υποτάσσονται στην πειθαρχία του, τότε δεν υπά προετοιμάσετε ποτέ τη δικτατορία του προλεταριάτου. Νομίζω ότι αυτός είναι ο λόγος, που δεν θέλετε να αναγνωρίζετε ότι ακριβώς η άδυναμία πάρα πολλών νέων κομμουνιστικών κομμάτων είναι που τα αναγκάζει να παραιτούνται από την κοινοβουλευτική δουλειά. Είμαι έόδοιος ότι η τεράστια πλειοψηφία των άληθινά επαναστατικών εργατών θα μās άκολουθήσει και θα άποφανθεί εναντίον των άντικοινοβουλευτικών σας θέσεων. ■ ■ ■

Α Π Α Ν Τ Η Σ Η Τ Ο Υ Ε Κ Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Υ Τ Η Σ Ι Τ Α Λ Ι Κ Η Σ Α Π Ο Χ Ι Κ Η Σ Φ Ρ Α Ξ Ι Α Σ

Οι αντιρρήσεις του σύντροφου Λένιν στις θέσεις και στα επιχειρήματα που παρουσίασα άνακινούν πολύ ένδιαφέροντα ζητήματα, που δεν θέλω κών να απαριθμήσω εδώ, και που αναφέρονται στο γενικό πρόβλημα της μαρξιστικής ταχτικής.

Τά κοινοβουλευτικά γεγονότα και οι ύπουργικές κρίσεις βρίσκονται χωρίς αμφιβολία σε στενή σχέση με την ανάπτυξη της επανάστασης και την κρίση της άστικής οργάνωσης. Άλλά για να καθοριστούν οι μορφές επέμβασης στα γεγονότα της προλεταριακής πολιτικής δραστηριότητας, πρέπει να εφαρμοστούν αντιλήψεις μεθόδου και φύσης, όπως εκείνες που οδήγησαν τη μαρξιστική άριστερά του διεθνούς σοσιαλιστικού κινήματος να παραμερίσει, ήδη πριν τον πόλεμο, την ύπουργική συμμετοχή και την κοινοβουλευτική στήριξη στις άστικές κυβερνήσεις, άν και πρόκειται εδώ, χωρίς αμφιβολία, για μέσα επέμβασης στην εξέλιξη των γεγονότων.

Είναι η ίδια η άναγκαιότητα ένωσης των επαναστατικών ώθησεων της εργατικής τάξης και της οργάνωσης τους για τον κομμουνιστικό σκοπό που επιβάλλει μιá ταχτική βασισμένη σε μερικούς γενικούς κανόνες δράσης, άκόμα κι άν μπορεί να φανεί πολύ άπλη ή πολύ άκαμπτη.

Θεωρώ ότι η σημερινή ιστορική άποστολή μας συνεπάγεται ένα καινούργιο ταχτικό δεδομένο, δηλαδή την άπόρριψη της κοινοβουλευτικής συμμετοχής που δεν είναι πλέον ένα μέσο επίρροης πάνω στα γεγονότα σε μιá επαναστατική κατεύθυνση.

Μας λένε ότι πρέπει να λυθεί τό ταχτικό πρόβλημα μιáς κοινοβουλευτικής κομμουνιστικής δράσης ύποταγμένης στην πειθαρχία του κόμματος, γιατί θά πρέπει, μετά την επανάσταση, να ξέρουμε και να μπορούμε να οργαζνόμενους τους κάθε είδους θεσμούς χρησιμοποιώντας ανθρώπους προερχόμενους άπό άστικό ή μισο-άστικό κύκλο. Ένα τέτοιο επιχειρήμα θά μπορούσε επίσης να επικαλεστεί για να ύποστηριχτεί ότι είναι χρήσιμο να έχουμε σοσιαλιστές ύπουργούς σε καθεστώς άστικής κυριαρχίας.

Άλλά δεν είναι η στιγμή για να άσχοληθούμε σε περισσότερο βάθος μ' αυτό τό ζήτημα. Περιορίζομαι λοιπόν να δηλώσω ότι διατηρώ τή γνώμη μου πάνω στο θέμα που μς άπασχολεί, κι είμαι περισσότερο άπό ποτέ άλλοτε πεισμένος ότι η Κομμουνιστική Διεθνής δεν θά πετύχει να στήσει μιá κοινοβουλευτική δράση πραγματικά επαναστατική.

Τέλος, έφόσον άναγκωρίστηκε ότι οι θέσεις που παρουσιάζω βασίζονται πάνω σε άρχές καθαρά μαρξιστικές που δεν έχουν τίποτε τό κοινό με τά άναρχικά και συνδικαλιστικά επιχειρήματα, έλπίζω ότι θά ψηφιστούν άπό αυτούς τους άντι-κοινοβουλευτικούς συντρόφους που τίς άποδέχονται στο σύνολό τους και στο πνεύμα τους γιατί έγγραφονται στις μαρξιστικές διακηρύξεις που άποτελούν την ούσία τους.

■ ■ ■

ΣΥΝΕΧΕΙΑ, ΑΠΟ ΣΕΛ. 15, "γιατί άπέχουμε"

ρήξη με τίς μεθόδους και τίς συνήθειες της άντιπροσωπευτικής και κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Η άπαίτηση αυτής της ρήξης είναι άξεχώριστη, για μς, με την καταγγελία κάθε άνακωχής στην ταξική πάλη, κάθε ειρήνης εργασίας, κάθε έθνικής άλληλεγγύης, άμοψυχίας κι ενότητας. Άυτοί που, όπως οι περισσότερες ομάδες της έξωκοινοβουλευτικής άριστεράς, ίσχυρίζονται ότι καλούν τους προλετάριους στην πάλη των τάξεων και συγχρόνως στο έκλογικό πανηγύρι, αυτοί που ίσχυρίζονται ότι τους προτοιμάζουν για την επανάσταση νανουρίζοντάς τους με τό μύθο μιáς δήθεν "εργατικής κυβέρνησης" μετώπου κλπ" (ή τουλάχιστον μιáς "καλύτερης" κυβέρνησης) που θάβγαινε άπό τίς κάλπες δεν κá νουν τίποτε άλλο παρά να ύποσκάπτουν στή βάση αυτό τό ίδιο τό κίνημα που ίσχυρίζονται ότι προωθούν.

Άλλά κάποιος θά άντιπεί πάλι. Η φωνή σας μένει χωρίς άπάντηση. Άπαντάμε: αυτή η άντίρρηση είναι κείνη των προδοτών ή των μελλοντικών προδοτών. Ο Λένιν πήρε τή νίκη τον Όχτώβρη έπειδή τόλμησε να διακηρύξει τον Άπρίλη, στη διάρκεια τεσσάρων χρόνων σκληρού άγώνα "ένάντια στο ρεύμα" στην καρδιά του ίμπεριαλιστικού πολέμου: "Είναι καλύτερο να μένει κανείς μόνος με τό Λήμπνεχτ, γιατί αυτό πάλι να πεί ότι μένει με τό επαναστατικό προλεταριάτο". Όποια και νάναι η άπόσταση, χωρίς άμφιβολίες μεγάλη άκόμα, που μς χωρίζει άπό την επανάσταση, αυτή δεν μπορεί να προετοιμαστεί παρά δίνοντας, χωρίς άμφιταλαντεύσεις, τή δύσκολη μάχη ένάντια στο ρεύμα.

Όποιος και νάναι ο συσχετισμός των δυνάμεων, τό δίλημμα παραμένει: Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ, Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ.

■ ■ ■

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ 2η ΣΕΛ. ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ, "Η πάλη για Έθν. Άνεξαρτησία ..."

- * Άπομόρφωση άπ' τους άγώνες για έπιβίωση .
- * Έγκατάλειψη της προλεταριακής γραμμής σήμερα κι άρα σαμποτάρισμα άέριο των ταξικών άγώνων, στρέφοντας συνεχώς τίς μάζες σε άγώνες αβιτιστικούς, άντιδραστικούς, άντιπρολεταριακούς (άλλά μαζικούς και μαχητικούς) ένάντια στο ΝΑΤΟ, στις βάσεις, στην ΕΟΚ, κ.ά., βοηθώντας την διαιώνιση της άστικής κυριαρχίας.

— ΚΑΤΩ ΤΟ ΝΑΤΟ, Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ, ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΣΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

— ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

— ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΨΥΧΙΑ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ, ΤΟΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Ο άγώνας σήμερα ένάντια σ' ότι είναι έθνικό για ότι είναι διεθνιστικό, προλεταριακό, σε κάθε πολιτικό ή οικονομικό ζήτημα, είναι ο μόνος σίγουρος δρόμος για να βγει τό προλεταριάτο άπό τό τέλμα της συνεργασίας των τάξεων, για να χαράξει μιá άνεξάρτητη ταξική γραμμή άγώνα, για να βρει τό δρόμο της επανάστασης και του κομμουνισμού.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ - ΛΕΝΙΝ

1. 'Η νέα εποχή και ο νέος κοινοβουλευτισμός.

Στήν αρχή (στήν εποχή της Πρώτης Διεθνούς) η στάση των σοσιαλιστικών κομμάτων σχετικά με τον κοινοβουλευτισμό συνίστατο στο να χρησιμοποιούν τα άστικά κοινοβούλια για την προπαγάνδα. Τη συμμετοχή στο κοινοβουλευτικό έργο την έβλεπαν από την άποψη της ανάπτυξης της ταξικής συνείδησης, δηλαδή του ξυπνήματος, της εχθρότητας των προλεταριακών τάξεων έναντι των τάξεων που κατέχουν την εξουσία. Ο τρόπος αυτός της αντιμετώπισης των τάξεων υπάρχει όχι κάτω από την επίδραση μιας θεωρίας αλλά από την επίδραση της πολιτικής προόδου. Χάρη στην αδιάκοπη αδήγηση των παραγωγικών δυνάμεων και την επέκταση του επίπεδου της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης ο καπιταλισμός στερεώθηκε πάρα πολύ. Τό ίδιο έγινε και για τα κοινοβουλευτικά κράτη.

Από αυτό προέρχεται η προσαρμογή της Κοινοβουλευτικής ταχτικής των σοσιαλιστικών κομμάτων προς την νομοθετικήν δράση των άστικών κοινοβουλίων, η διαρκώς αυξάνουσα σημασία του αγώνα για την εισαγωγή μεταρρυθμίσεων στα πλαίσια του καπιταλισμού, η επικράτηση του λεγόμενου «μίνιμουμ» προγράμματος των σοσιαλιστικών κομμάτων και η χρησιμοποίηση ενός «μάξιμουμ» προγράμματος που αποδίδει ο Ένα απομακρυσμένος «τελικό σκοπό». Πάνω σε αυτή τη βάση αναπτύχθηκαν έπειτα τα συμπτώματα του κοινοβουλευτικού ανταγωνισμού, της διαφθοράς, της φανερώσεως ή κρυφής προδοσίας των πιο στοιχειωδών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Η Τρίτη Διεθνής εξετάζει τον κοινοβουλευτισμό όχι από την άποψη μιας νέας θεωρίας αλλά σε σχέση με την μετεβολή που πρέπει να γίνει στο ρόλο του κοινοβουλευτισμού. Στήν προηγούμενη εποχή το κοινοβούλιο, σαν πράχτορας του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, έπαιξε, έπωσθήποτε σπουδαίο ιστορικό ρόλο, σημείωσε μιάν πρόοδο. 'Αλλά στους σημερινούς όρους του άχαλίνωτου ιμπεριαλισμού το κοινοβούλιο έγινε όργανο ψευτιάς, καταργητιάς, βίας και εκνευριστικής φλυαρίας. 'Αν έχουμε υπό όψη μας τους εξοπλισμούς, τις κλεψιές, τις όδες, τις καταστροφές, τις ληστείες που προκάλεσε ο ιμπεριαλισμός, οι κοινοβουλευτικές μεταρρυθμίσεις του σημερινού συστήματος δεν έχουν καμιά σταθερότητα και λογική βάση κι' έχουν χάσει κάθε λογική σημασία.

Όπως βλέπουμε η άστική κοινωνία, έτσι και ο κοινοβουλευτισμός έχασε όλη του την σταθερότητα. Τό ξαφνικό πέραςμα από την οργανική ανάπτυξη στην περίοδο της κρίσης δημιουργεί κινούργια βάση για την ταχτική του προλεταριάτου δαναφωρά τον κοινοβουλευτισμό. 'Έτσι τό ρωσικό εργατικό κόμμα (οι μπολσεβίκοι) είχε κιάλας από πριν καθορίσει τις βάσεις του επαναστατικού κοινοβουλευτισμού, γιατί από τό 1905, η Ρωσία είχε χάσει την πολιτική και την κοινωνική ισορροπία της, και είχε μπει σε μιάν περίοδο καταιγίδων και ανατροπών.

Όταν μερικοί σοσιαλιστές άρνούνται τον κομμουνισμό, επιμένουν ότι για τις χώρες τους δε έφτασε ακόμα η στιγμή της κοινωνικής επανάστασης και δεν θέλουν, προς τό παρόν, να χωριστούν από τους όππορτουμιστές κοινοβουλευτικούς, ξεκινάνε από μιάν συνειδητή ή άσυνειδητή εκτίμηση της σημερινής εποχής, που την θεωρούν σαν περίοδο σχετικής σταθερότητας της ιμπεριαλιστικής κοινωνίας και για αυτό τό λόγο ύπολογίζουν ότι ο συνασπισμός με τον Τουράντι και με τον Λογκέ θα μπορούσε να έχει κάποια πρα-

χτικά αποτελέσματα στον αγώνα τους για τις μεταρρυθμίσεις.

Ο κομμουνισμός, μόλις εμφανιστεί, πρέπει να άρχισει να άηγηγει θεωρητικά τον χαρακτήρα της εποχής του (ζενίθ του καπιταλισμού, τάσεις του ιμπεριαλισμού να άρνείται τον εαυτό του και να καταστρέφεται: μόνος του, άκράτητη αύξηση της έντασης του εμφυλίου πολέμου, κλπ. κλπ.). Οι πολιτικές μορφές, σχηματισμοί και καταστάσεις μπορεί να διαφέρουν στις διάφορες χώρες, αλλά, στο βάθος, η κατάσταση των πραγμάτων, είναι παντού ή ίδια. 'Εμείς πρέπει να προετοιμάσουμε άμέσως τους πολιτικούς και τεχνικούς όρους της επανάστασης που θα κάνει τό προλεταριάτο για να καταστρέψει την άστική εξουσία και για να δημιουργήσει την προλεταριακή εξουσία.

Σήμερα, τό κοινοβούλιο για τους κομμουνιστές σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να είναι θέατρο ενός αγώνα για τις μεταρρυθμίσεις, για την καλύτερευση της κατάστασης της εργατικής τάξης, όπως έγινε μερικές φορές στην προηγούμενη εποχή. Τό κέντρο του βάρους της σημερινής πολιτικής ζωής έχει ξεπεράσει όριστικά τα κοινοβουλευτικά όρια. 'Εξάλλου η άστική τάξη είναι υποχρεωμένη, όχι μόνο από τις σχέσεις που έχει με την εργαζόμενη τάξη, αλλά και με τά ίδια τά στοιχεία της, να περνάει όλες της τις έπιχειρήσεις κατά τον έναν ή τον άλλον τρόπο από τό κοινοβούλιο, όπου διάφορες συμμορίες τσακώνονται για την εξουσία, ξεσκεπάζοντας έτσι την πραγματική δυνάμη τους, προδίδοντας τις άδυναμίες τους, σκοντάφοντας κλπ.

Κατά συνέπεια τό άμεσο ιστορικό καθήκον της εργατικής τάξης είναι να άρπάξει αυτούς τους οργανισμούς από τά χέρια των τάξεων που διοικούν, να τους τσακίσει, να τους καταστρέψει και στη θέση τους να δημιουργήσει όργανα της προλεταριακής εξουσίας. Τό επαναστατικό έπιτελείο της εργατικής τάξης ενδιαφέρεται επίσης να έχει τους ίκανούς εκπροσώπους του μέσα στα άστικά κοινοβουλευτικά σώματα, για να εύκολύνει τό ανατρεπτικό έργο του.

'Έτσι θα δούν όλοι την ουσιώδη διαφορά που υπάρχει άνάμεσα στην ταχτική των κομμουνιστών, που μπαίνουν στο κοινοβούλιο, με σκοπό επαναστατικό και την ταχτική του κοινοβουλευτικού σοσιαλιστή. 'Ο κοινοβουλευτικός σοσιαλιστής άναγνωρίζει την σχετική σταθερότητα του σημερινού συστήματος. 'Εργάζεται για να πετύχει: με κάθε θυσία μεταρρυθμίσεις. 'Ενδιαφέρεται να περαστούν στο λογαριασμό του σοσιαλιστικού κοινοβουλευτισμού οι κατακτήσεις των μαζών και να θεωρηθούν σαν ύπηρεσίες που αυτός πρόσφερε (Τουράντι, Λογκέ και Σία). 'Ο παλιός κοινοβουλευτισμός άντικαταστάθηκε από τον καινούργιο, που είναι όργανο προορισμένο να καταστρέψει γενικά τον κοινοβουλευτισμό. Τά άντιπατικά στοιχεία της παλιάς κοινοβουλευτικής ταχτικής σπρώχουν μερικά επαναστατικά στοιχεία στο στρατόπεδο εκείνων που είναι άντίπαλοι του κοινοβουλευτισμού (βιομηχανικοί εργάτες του κόσμου, επαναστάτες συνδικαλιστές, Κομμουνιστικό 'Εργατικό Κόμμα της Γερμανίας).

Οι θέσεις, που δέχτηκε για τό ζήτημα αυτό τό Β' Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, είναι οι ακόλουθες:

2. 'Ο Κομμουνισμός, ο αγώνας για τη Διχτατορία του Προλεταριάτου

και η χρησιμοποίησή του άστικού κοινοβουλίου.

1. 'Ο κοινοβουλευτισμός, σαν κυβερνητικό σύστημα, είναι η δημοκρατική μορφή της κυριαρχίας της άστικής τάξης. Σε μία όρισμένη στιγμή της ανάπτυξης του έχει ανάγκη από μία φεουδαϊκή αντιπροσωπεία, που παρ' όλο που παρουσιάζεται σαν όργανωση της κοινωνικής θέλησης ανεξάρτητα από τάξεις, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο από μηχανή καταναγκασμού και καταπίεσης στα χέρια του κεφαλαίου.

2. 'Ο κοινοβουλευτισμός είναι όρισμένη μορφή του κυβερνητικού συστήματος. Γι' αυτό ποτέ δεν ταιριάζει στην κομμουνιστική κοινωνία, που δεν γνωρίζει ούτε τάξεις ούτε πάλη των τάξεων, ούτε κανένα είδος κυβερνητικής εξουσίας.

3. 'Ο κοινοβουλευτισμός δεν μπορεί να είναι ούτε η μορφή της κυβέρνησης του «προλεταριακού» κράτους στην μεταβατική περίοδο από την διχτατορία της άστικής τάξης στην διχτατορία του προλεταριάτου. Στο δεύτερο σημείο της πάλης των τάξεων, όταν η πάλη αυτή μεταβάλλεται σε εμφύλιο πόλεμο, το προλεταριάτο πρέπει αναγκαστικά να δημιουργήσει την κυβερνητική του όργανωση «μάχης», στην οποία δεν θ' αφήσει να χωθεί κανένας αντιπρόσωπος των παλιών κυρίαρχων τάξεων. Κάθε δήθεν λαϊκή θέληση, στην διάρκεια αυτής της φάσης, είναι πλαστική για το προλεταριάτο. Το προλεταριάτο δεν έχει ανάγκη από τον κοινοβουλευτικό χωρισμό των εξουσιών, που μπορεί να είναι ολέθριος. 'Η Σοβιετική Δημοκρατία είναι η μορφή της διχτατορίας του προλεταριάτου.

4. Τά άστικά κοινοβούλια, που αποτελούν ένα από τα κυριότερα εξαρτήματα της κυβερνητικής μηχανής της άστικής τάξης, δεν μπορούν να κατακτηθούν όπως γενικά το άστικό κράτος δεν μπορεί να κατακτηθεί από το προλεταριάτο. Το καθήκον του προλεταριάτου είναι να σπάσει και να καταστρέψει την άστική κυβερνητική μηχανή στην οποία περιλαμβάνονται και τα κοινοβουλευτικά σώματα, είτε δημοκρατικά είτε συνταγματικά μοναρχικά είναι.

5. Το ίδιο θα γίνει και για τους δημοτικούς και κοινοτικούς οργανισμούς που δεν είναι σωστό να τους θεωρούμε αντίθετους, θεωρητικά, προς τα κυβερνητικά όργανα. Πραγματικά ο μηχανισμός τους είναι απaráλλαχτος με τον κυβερνητικό μηχανισμό της άστικής τάξης. Και οι οργανισμοί αυτοί πρέπει να καταστραφούν από το προλεταριάτο και να αντικατασταθούν από τα τοπικά Σοβιέτ αντιπροσωπικών έργων.

6. 'Ο κομμουνισμός λοιπόν αρνιέται κάθε μέλλον στην κοινοβουλευτισμό. Δεν τον δέχεται σαν μορφή της διχτατορίας της προλεταριακής τάξης. Δεν παραδέχεται ότι είναι δυνατόν να κατακτηθούν τα κοινοβούλια. Έχει σαν σκοπό την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού. Γι' αυτό δεν μπορεί να υπάρξει ζήτημα χρησιμοποίησης των άστικών κυβερνητικών μηχανισμών παρά μόνο με το σκοπό της καταστροφής τους. Με αυτή, και μόνο μ' αυτή την έννοια, μπορεί να τεθεί το ζήτημα.

7. Κάθε αγώνας ταξικός είναι αγώνας πολιτικός, γιατί στο τέλος είναι αγώνας για την εξουσία. Κάθε άπεργία που άπλώνεται σε μία δόλοκληρη χώρα, γίνεται άπειλή για την άστική κυβέρνηση και γι' αυτό άκριτως άποχτάει πολιτικό χαρακτήρα. 'Η προσπάθεια για την άνατροπή της άστικής τάξης και το «στάσιμα» του κράτους με κάθε μέσο, είναι ύποστήριξη πολιτικού αγώνα. 'Η δημιουργία ενός κυβερνητικού μηχανισμού καταπίεσης «τάξης» εναντίον της άνυπότακτης άστικής τάξης, όποιοσδήποτε κι' αν είναι ο μηχανισμός αυτός, είναι κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας.

8. 'Ο πολιτικός αγώνας λοιπόν δεν συνοψίζεται καθόλου στο ζήτημα της στάσης μας άπέναντι στον κοινοβουλευτισμό. Περιλαμβάνει δόλοκληρο τον αγώνα της τάξης του προλεταριάτου, έφσον ο αγώνας αυτός παύει να είναι τοπικός και μερικός και τείνει στην άνατροπή του καπιταλιστικού καθεστώτος.

9. 'Η βασική μέθοδος της πάλης του προλεταριάτου ενάντια στην άστική τάξη, δηλαδή ενάντια στην κυβερνητική της εξουσία, είναι πρώτα - πρώτα η μέθοδος της μαζικής δράσης. 'Η δράση αυτή όργανώνεται και διευθύνεται από τις όργανώσεις των μαζών του προλεταριάτου (Σωματεία, Κόμματα, Σοβιέτ) κάτω από την γενική διεύθυνση του στέρεα ένωμένου, πειθαρχημένου και συγκεντρωτικού Κομμουνιστικού Κόμματος. 'Ο εμφύλιος πόλεμος είναι πόλεμος. Στόν πόλεμο αυτόν, το προλεταριάτο πρέπει να έχει ένα σώμα πολιτικών άξιωματικών, ένα καλό πολιτικό έπιτελείο, που διευθύνει όλες τις έπιχειρήσεις σ' όλους τους κλάδους της δράσης.

10. 'Ο αγώνας των μαζών αντιπροσωπεύει δόλοκληρο σύστημα ένεργειών, που αναπτύσσονται, ζωγονούνται από την ίδια την μορφή τους και όδηγούν λογικά στην έπανάσταση κατά του καπιταλιστικού κράτους. Στόν αγώνα αυτόν των μαζών, που μοιράζει μεταβάλλεται σε εμφύλιο πόλεμο, το Κόμμα που διευθύνει το προλεταριάτο πρέπει, κατά γενικό κανόνα να ένισχύει πίσω του όλες τις νόμιμες θέσεις, να τις κάνει στέρεα στηρίγματα της έπαναστατικής του δράσης και να τις ύποτάσσει στο κύριο σχέδιο της έπίθεσης, δηλαδή στον αγώνα των μαζών.

11. Ένα τέτοιο στέρεο στηρίγμα είναι το βήμα του άστικού κοινοβουλίου. Δεν πρέπει να προσάλλουμε εναντίον της συμμετοχής στην κοινοβουλευτική δράση την άστική ιδιότητα του κυβερνητικού μηχανισμού. Το Κομμουνιστικό Κόμμα μπαίνει μέσα στη Βουλή, όχι για να κάνει δράση όργανωτική αλλά να ύποσκάψει από τα μέσα την κυβερνητική μηχανή και την ίδια την Βουλή. (Παραδείγματα: η δράση του Λημπκνεχτ στην Γερμανία, των μπολσεβίκων στην τσαρική Δούμα, στην «Δημοκρατική Συνέλευση», στο «προκοινοβούλιο του Κερένσκυ» και τέλος στην «Συνταχτική Έθνοσυνέλευση» έπως και στους δήμους).

12. 'Η κοινοβουλευτική αυτή δράση, που συνίσταται κυρίως στην χρησιμοποίηση του κοινοβουλευτικού βήματος για το σκοπό έπαναστατικής προπαγάνδας, για την καταγγελία των στρατηγημάτων του αντιπάλου, για την πολιτική συγκέντρωση των μαζών κλπ: πρέπει να ύποτάσσεται έντελώς στους σκοπούς και στα έργα της μαζικής πάλης που γίνεται έξω από το κοινοβούλιο.

13. Άν οι κομμουνιστές πάρουν την πλειοψηφία στους κοινοτικούς όργανισμούς, πρέπει: α) να αντιπολιτεύονται την κεντρική άστική εξουσία, β) να κάνουν ότι μπορούν για να έξυπηρετούν το φτωχότερο μέρος του πληθυσμού (οικονομικά μέτρα, είσαγωγή ή προσπάθεια είσαγωγής όπλοιαμένης έργατικής ένοφρουρας κλπ.), γ) να δείχνουν σε κάθε εύκαιρία τα έμπόδια που θάζει το άστικό κράτος για τις ριζικές μεταρρυθμίσεις, δ) πάνω σ' αυτή την βάση, να αναπτύξουν έπαναστατική προπαγάνδα όσο το δυνατό πιο έντονη, χωρίς να φοβηθούν τη σύγκρουση με την κυβερνητική εξουσία, ε) να αντικαταστήσουν, σ' όρισμένες περιπτώσεις, τα κοινοτικά όργανα με τοπικά έργατικά Σοβιέτ. 'Ολόκληρη λοιπόν η δράση των κομμουνιστών πρέπει ν' άποτελεί μέρος του γενικού έργου της καταστροφής του καπιταλιστικού συστήματος.

14. Και η προεκλογική δράση πρέπει να γίνεται όχι με το πνεύμα της έπιτυχίας όσο το δυνατό περισσότερων βουλευτικών θέσεων, αλλά με το πνεύμα της κινητοποίησης των μαζών με τα συνθήματα της προλεταριακής έπανάστασης. 'Η προεκλογική δράση δεν πρέπει να γίνεται μόνο από τους κορυφαίους του κόμματος, αλλά από το σύνολο των μελών του κόμματος. Πρέπει να χρησιμοποιείται κάθε κίνημα των μαζών (άπεργίες, διαδηλώσεις, ταραχές μέσα στο στρατό και τους ναύτες κλπ). 'Όλες οι προλεταριακές όργανώσεις πρέπει να σπρώχνονται σε μία μαχητική δράση.

15. Κάτω από τέτοιους όρους, η κοινοβουλευτική δράση έπι-

σκεται σέ πλήρη αντίθεση με τήν ξεπεσμένη κοινοβουλευτική δράση πού κάνουν τά σοσιαλιστικά κόμματα όλων τών χωρών, τών οποίων οι βουλευτές μπαίνουν στήν Βουλή γιά νά υποστηρίξουν ένα «δημοκρατικό» σύνταγμα, ή τό πολύ - πολύ, γιά νά τό «κατακτήσουν». Τό Κομμουνιστικό Κόμμα δέν μπορεί νά δεχτεί παρά μόνο τήν επαναστατική χρησιμοποίηση του κοινοβουλευτισμού, όπως μάς τήν έδειξαν ο Κάρλ Λήμπκνεχτ και οι μπολσεβίκοι.

16. Ο κατ' αρχήν λοιπόν «αντικοινοβουλευτισμός», δηλαδή ή απόλυτη και κατηγορηματική άρνηση τής συμμετοχής στίς εκλογές και τήν επαναστατική κοινοβουλευτική δράση, είναι παιδαριώδης και άπλοϊκή αντίληψη, πού δέν μπορεί νά άντέξει στήν κριτική. Προέρχεται από μιá βαθιά άποστροφή γιά τούς κοινοβουλευτικούς πολιτευόμενους, άποστροφή πού δημιουργείται γιατί ύπολογίζουν ότι δέν μπορεί νά υπάρξει επαναστατικός κοινοβουλευτισμός. Έκτός άπ' αυτό, ή γνώμη αυτή εκοιζείται πάνω σέ μιá έντελώς έσφαλμένη αντίληψη γιά τό ρόλο του Κόμματος, πού στήν περίπτωση αυτή δέν θεωρείται, σάν ή συγκεντρωτική έργατική πρωτοπορεία στήν πάλη, αλλά σάν μιá άποκεντρωτική όργάνωση, πού άποτελείται από επαναστατικά τμήματα, πού δέν συνδέονται: γερά μεταξύ τους.

17. Άλλωστε, ή ανάγκη τής πραγματικής συμμετοχής στίς κοινοβουλευτικές συνελεύσεις δέν προέρχεται καθόλου άπό τήν κατ' αρχήν αναγνώριση τής επαναστατικής δράσης στο κοινοβούλιο. Στο ζήτημα αυτό όλα εξαρτιώνται από ένα σωρό ειδικούς όρους. Σέ μιá δριαμένη στιγμή μπορεί νά είναι ανάγκη νά φύγουν οι κομμουνιστές από τήν Βουλή. Αυτό κάνανε οι μπολσεβίκοι όταν άφησαν τό προκοινοβούλιο του Κερένσκυ, γιά νά τό καταστρέψουν, γιά νά του άφαιρέσουν κάθε δύναμη και νά του αντίτάξουν τίς μαχητικό τό Σοβιέτ τής Πετρούπολης μιá μέρα πριν μπουν έπικεφαλής τής επανάστασης. Τό ίδιο έκαναν στήν Συνταχτική Έθνοσυνέλευση ή μέρα τής διάλυσής της, φεύγοντας άπ' αυτήν και πηγαίνοντας στο Τρίτο Συνέδριο τών Σοβιέτ. Σέ άλλες περιπτώσεις, μπορεί νά ναι ανάγκη νά μπούκοταριστούν οι εκλογές ή νά γίνει άμεση έπίθεση

έναντίον τής άστικής κοινοβουλευτικής κλίμας, ή νά πάρουν μέρος στίς εκλογές, αλλά νά μήν πάνε στήν Βουλή κλπ.

18. Έτσι παρά τό ότι αναγνωρίζει κατά γενικό κανόνα τήν ανάγκη τής συμμετοχής στίς εκλογές, τόσο γιά τήν Βουλή όσο και γιά τά όργανα τής τοπικής εξουσίας, καθώς και τήν ανάγκη νά κάνει κομμουνιστική δράση μέσα σ' αυτά τά σώματα, τό Κομμουνιστικό Κόμμα, πρέπει νά άντικρύξει τό ζήτημα αυτό συγκεκριμένα και νά παίρνει ύπόψη του τούς ιδιαίτερους όρους κάθε στιγμής. Τό μπούκοτάξ των εκλογών ή τής Βουλής, καθώς και ή άποχώρηση από τήν Βουλή, είναι μέσα στα όσα μπορεί νά ναι: χρήσιμο νά καταφύγουμε προπάντων όταν βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα σύνολο όρων πού μάς επιτρέπουν νά άρχίσουμε άμεσα τόν ένοπλο άγώνα γιά τήν κατάκτηση τής εξουσίας.

19. Είναι άπαραίτητο νά έχουμε σταθερά ύπόψη μας τή σχετικά μικρή σημασία του ζητήματος αυτού. Άν τό κέντρο του δά-ρους βρίσκεται στήν πάλη γιά τήν κυβερνητική εξουσία πού γίνεται έξω από τό κοινοβούλιο είναι φανερό ότι ή προλεταριακή διχτατορία και ο άγώνας «των μαζών» γιά τήν πραγματοποίηση αυτής τής διχτατορίας δέν έχουν τίποτα νά κάνουν με τό ιδιαίτερο ζήτημα τής χρησιμοποίησης του κοινοβουλευτισμού.

20. Γι' αυτό ή Κομμουνιστική Διεθνής βεβαιώνει με τόν κατηγορηματικότερο τρόπο ότι θεωρεί έγκλημα πρós τό εργατικό κίνημα κάθε σχίσμα ή άπόπειρα σχίσματος μέσα στα Κομμουνιστικά Κόμματα, πού ακολουθούν «αυτό» τό δρόμο. Τό Συνέδριο κάνει έκκληση σ' όλους εκείνους πού παραδέχονται τόν άγώνα των μαζών υπέρ τής διχτατορίας του συγκεντρωτικά όργανωμένου επαναστατικού προλεταριάτου, πού θά χρησιμοποιήσει όλη του τήν έπιρροή μέσα σ' όλες τίς όργανώσεις τής εργατικής τάξης, γιά νά πραγματοποιήσει τήν πλήρη ένότητα των κομμουνιστικών στοιχείων παρ' όλες τίς διαφωνίες πού μπορούν νά υπάρξουν γιά τό ζήτημα του κοινοβουλευτισμού.

3. Γιά τήν επαναστατική κοινοβουλευτική ταχτική.

Είναι ανάγκη:

1. Τό Κομμουνιστικό Κόμμα στο σύνολό του και ή Κεντρική του Έπιτροπή νά εξασφαλίσουν στήν προεκλογική περίοδο γενικά γιά τήν ειλικρίνεια και τήν αξία του ύποψήφιου. Η Κεντρική Έπιτροπή πρέπει νά ναι υπεύθυνη γιά όλες τίς πράξεις τής κοινοβουλευτικής όμάδας. Πρέπει νά έχει τό άναμφισβήτητο δικαίωμα νά άπομακρύνει από οποιαδήποτε όργάνωση έναν ύποψήφιο, όταν νομίζει ότι αυτός δέν θά μπορέσει νά εκπληρώσει τήν κομμουνιστική του έντολή.

Τά Κομμουνιστικά Κόμματα πρέπει νά αφήσουν τήν συνήθεια νά εκλέγουν γιά βουλευτές προπαντός εκείνους πού αντιπροσωπεύουν ελεύθερα επαγγέλματα, δηλαδή δικηγόρους κλπ. Κατά κανόνα πρέπει νά άντλούν τούς ύποψήφιους μέσα από τούς εργάτες, χωρίς νά φοβούνται τήν κομμουνιστική τους άπειρία.

Τά Κομμουνιστικά Κόμματα πρέπει νά δείχνουν με άλύπητη περιφρόνηση τά συμφεροντολογικά στοιχεία πού γλιστρώνε μέσα στο Κόμμα τήν παραμονή των εκλογών, μόνο και μόνο γιά νά μπούνε στήν Βουλή. Οι Κεντρικές Έπιτροπές πρέπει νά έχρύνουν τίς ύποψηφιότητες εκείνων μόνον πού τό παρελθόν τους δίνει άναμφισβήτητες άποδείξεις γιά τήν άφοσίωσή τους πρós τήν εργατική τάξη.

2. Μόλις τελειώσουν οι εκλογές, ή όργάνωση τής κοινοβουλευτικής όμάδας πρέπει νά βρεθεί έντελώς στα χέρια τής Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος, άδιάφορο αν ή Κεντρική Έπιτροπή είναι νόμιμη ή παράνομη. Η εκλογή των μελών τής διοίκησης τής κοινοβουλευτικής όμάδας πρέπει νά επικυρώνεται από τήν Κεντρική Έπιτροπή. Η Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματος πρέπει νά χει με-

σα στήν κοινοβουλευτική όμάδα αντιπρόσωπο με δικαίωμα φήφου. Σ' όλα τά σχετικά πολιτικά ζητήματα, ή κοινοβουλευτική όμάδα πρέπει νά ζητάει προηγουμένα οδηγίες από τήν Κεντρική Έπιτροπή.

Η Κεντρική Έπιτροπή έχει τό δικαίωμα και τήν ύποχρέωση νά όρίζει ή νά αλλάζει τούς ρήτορες πού πρόκειται νά μιλήσουν στα σπουδαία ζητήματα. Οι ρήτορες ύποβάλλουν στήν έγκρισή της τίς θέσεις πάνω στίς όποιες θά μιλήσουν, ή και όλόκληρο τό κείμενο του λόγου τους.

Κάθε ύποψήφιος του κομμουνιστικού συνδυασμού πρέπει νά είναι ύποχρεωμένος νά παραιτείται μόλις τό ζητήσει ή Κεντρική Έπιτροπή, γιά νά μπορέι τό Κόμμα νά τόν άντικαταστήσει σέ κάθε στιγμή.

3. Στίς χώρες πού τά μεταρρυθμιστικά, μισομεταρρυθμιστικά ή άπλώς συμφεροντολογικά στοιχεία έχουν χωθεί μέσα στήν κομμουνιστική κοινοβουλευτική όμάδα (όπως έχει γίνει σέ κάμποσες χώρες) οι Κεντρικές Έπιτροπές των Κομμουνιστικών Κομμάτων, πρέπει νά τά διώξουν χωρίς δισταγμό. Μιά μικρή, αλλά άληθινά κομμουνιστική κοινοβουλευτική όμάδα, έξυπνητερεί τά συμφέροντα τής εργατικής τάξης καλύτερα από μιá όμάδα μεγάλη αλλά χωρίς σταθερές κομμουνιστικές άρχές.

4. Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει, κατά τήν άπόφαση τής Κεντρικής Έπιτροπής νά συνδυάζει τήν παράνομη με τήν νόμιμη δράση. Στίς χώρες πού οι κομμουνιστές βουλευτές έχουν άκμα, σύμφωνα με τούς άστικούς νόμους, τήν βουλευτική άυλία, πρέπει νά χρησιμοποιούν τήν άυλία αυτή γιά τήν παράνομη όργάνωση και δράση του Κόμματος.

5. Οι παραμικρότερες πράξεις των κομμουνιστών βουλευτών μέσα στη Βουλή πρέπει να υποτάσσονται στην μη κοινοβουλευτική εργασία του Κόμματος. Νομοσχέδια καθαρά επιδειχτικά και φτιαγμένα όχι για να γίνουν δεκτά από την άστική τάξη αλλά για προπαγάνδα και πρόκληση ζύμωσης, μπορούν να υποβάλλονται σύμφωνα με οδηγίες της Κεντρικής Επιτροπής.

6. Στις διαδηλώσεις που οργανώνουν οι εργάτες στους δρόμους και σε οποιαδήποτε άλλη επαναστατική εκδήλωση, οι βουλευτές έχουν υποχρέωση να βρίσκονται επικεφαλής των εργατικών μαζών και να τις οδηγούν.

7. Οι κομμουνιστές βουλευτές πρέπει με κάθε μέσο να βρίσκονται σε επαφή (κάτω από τον έλεγχο του Κόμματος), με τους εργάτες, τους χωρικούς και κάθε είδους εργαζόμενους ανθρώπους. Ποτέ δεν πρέπει να ενεργούν σαν τους σοσιαλιστές βουλευτές που φροντίζουν να βρίσκονται σε ρουαφολογικές σχέσεις με τους έκλογείς τους. Πρέπει πάντα να βρίσκονται στη διάθεση των κομμουνιστικών οργάνων για το έργο της προπαγάνδας στη χώρα.

8. Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι δεν είναι νομοθέτης που πρέπει να συνηγορήσει με άλλους νομοθέτες, αλλά προπαγανδιστής του Κόμματος. Ο Κομμουνιστής βουλευτής είναι υπεύθυνος όχι μπροστά στην άνονημη μάζα των εκλογέων του, αλλά μπροστά στο Κομμουνιστικό Κόμμα νόμιμο ή παράνομο.

9. Οι κομμουνιστές βουλευτές πρέπει μέσα στην Βουλή να μιλάνε σε γλώσσα που να την καταλαβαίνει κάθε εργάτης, κάθε σοπάνης, κάθε πλύτρα, ώστε το Κόμμα να μπορεί να τυπώνει τους λόγους του σε φυλλάδια και να τα σκορπάει στις πιο μακρινές γωνιές του τόπου.

10. Οι άπλοι κομμουνιστές εργάτες πρέπει δίχως φόβο να αναβαίνουν στο δῆμα των άστικών κοινοβουλίων, χωρίς ποτέ να παραχωρούν την θέση τους σε καλύτερους κοινοβουλευτικούς ρήτορες, — ακόμα κι' αν οι εργάτες αυτοί βρίσκονται στην αρχή της κοινοβουλευτικής τους δράσης. Στην ανάγκη οι εργάτες βουλευτές, διαβάζουν απλά τους λόγους τους, που προορίζονται να δημοσιευτούν από τον τύπο ή σε χωριστά φυλλάδια.

11. Οι κομμουνιστές βουλευτές πρέπει να χρησιμοποιούν το κοινοβουλευτικό δῆμα για να ξεσκεπάσουν όχι μόνο την άστική τάξη και τους επίσημους ύπηρέτες της, αλλά τους σοσιαλπατριώτες, τους μεταρρυθμιστές πολιτευόμενους του κέντρου και γενικά κάθε αντίπαλο του κομμουνισμού και για να κάνουν πλατειά προπαγάνδα των ιδεών της Τρίτης Διεθνούς.

12. Οι κομμουνιστές βουλευτές, ακόμα κι' όταν είναι πολύ λίγοι, πρέπει να προκαλούν την άστική κοινωνία και να μην ξεχνάνε ποτέ ότι ὄχι του ὄνοματος «κομμουνιστής» είναι μονάχα εκείνος, που όχι με λόγια, αλλά με έργα, δείχνει ότι είναι θανάσιμος εχθρός της άστικής κοινωνίας και των σοσιαλπατριωτών ὄπηρητων της.

Θέσεις τῆς ἰταλικῆς ἀποχικῆς φράξιᾶς

1

Τό Κοινοβούλιο εἶναι ἡ μορφή πολιτικῆς ἀντιπροσώπησης πού ἀνήκει στό καπιταλιστικό καθεστῶς. Ἡ κριτική ἀρχὴ πού κάνουν οἱ μαρξιστές κομμουνιστές, τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καί τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας γενικά ἀποδείχνει ὅτι τό δικαίωμα ψήφου δέν μπορεῖ νά ἀποτρέψει ὥστε ὅλος ὁ κυβερνητικός μηχανισμός τοῦ Κράτους νά συγκροτηθεῖ σέ ἐπιτροπή ὑπεράσπισης τῶν συμφερόντων τῆς κυρίαρχης καπιταλιστικῆς τάξης. Ἐξάλλου, ἄν καί αὐτό τό δικαίωμα ἔχει δοθεῖ σ' ὅλους τοὺς πολίτες ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων στίς ἐκλογές γιά τὰ ἀντιπροσωπευτικά ὄργανα τοῦ Κράτους, αὐτό τό τελεῦται δέν παύει νά ὄργανώνεται σέ ἱστορικό ὄργανο τῆς ἀστικῆς πάλης ἐναντίον τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

2

Οἱ κομμουνιστές ἀρνούνται ἐντελῶς ὅτι ἡ εργατική τάξη μπορεῖ νά κατακτήσει τήν ἐξουσία πετυχαίνοντας τήν κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Μονάχα ἡ ἐνοπλή επαναστατική πάλη θά τῆς ἐπιτρέψει νά φτάσει τοὺς στόχους τῆς. Ἡ κατάκτηση τῆς ἐξουσίας ἀπό τό προλεταριακό ἄτο, σημεῖο ἐκκίνησης τοῦ ἔργου τῆς οἰκονομικῆς κομμουνιστικῆς οἰκονομίας, συνεπάγεται τή βίαιη καί ἀμεση κατάργηση τῶν δημοκρατικῶν ὄργάνων πού θά ἀντικατασταθοῦν μέ ὄργανα τῆς προλεταριακῆς ἐξουσίας: τὰ εργατικά Συμβούλια. Ἐτσι μέ τήν τάξη τῶν ἐκμεταλλεῦ τῶν χωρῶν κανένα πολιτικό δικαίωμα, θά μπορέσει νά πραγματοποιηθεῖ τό σύστημα ταξικῆς κυβέρνησης καί ἀντιπροσώπησης, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ἡ κατάργηση τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ἐπομένως ἕνας ἱστορικός σκοπός τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος. Λέμε ἰδίως: ἡ πρώτη μορφή τῆς ἀστικῆς κοινωνίας πού πρέπει νά ἀνατραπῆ πρῶν ἀπὸ τήν καπιταλιστική ἰδιοκτησία καί πρῶν τῆ γραφειοκρατικῆ καί κυβερνητικῆ μηχανῆς, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντιπροσωπευτική δημοκρατία.

3

Αὐτό ἰσχύει ἐπίσης γιά τοὺς κοινοτικούς καί δημοτικούς θεσμούς τῆς μπουρζουαζίας, πούναι λάθος ἀπό θεαματικῆς πλευρᾶς νά ἀντιπροτιπιδεθῶν ὀτά ὄργανα καὶ βέρνησης, ὁ μηχανισμός ὄντας στήν πραγματικότητα ὁ ἴδιος μέ τόν κυβερνητικό μηχανισμό τῆς μπουρζουαζίας. Τό επαναστατικό προλεταριάτο πρέπει ἐξίσου νά τὰ κατατρέψει καί νά τὰ ἀντικαταστήσει μέ τὰ τοπικά Σοβιέτ τῶν εργατῶν βουλευτῶν.

4

Ἐνῶ ὁ ἐκτελεστικός στρατιωτικός καί πολιτικός μηχανισμός τοῦ ἀστικοῦ Κράτους ὄργανώνει τήν ὄμηση δράση ἐναντίον τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης, ἡ δημοκρατία ἀποτελεῖ ἕνα μέσο ἐμμεσης ὄμυνας διαδίδοντας στίς μάζες τήν αὐταπάτη ὅτι μποροῦν νά πραγματοποιήσουν τήν χειραφέτησή τους μέ μιὰ εἰρηνική διαδικασία καί ὅτι τό προλεταριακό Κράτος μπορεῖ ἐπίσης νά πάρει τήν κοινοβουλευτική μορφή, μέ δικαίωμα ἀντιπροσώπησης γιά τήν ἀστική μειοψηφία. Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δημοκρατικῆς ἐπιρροῆς πάνω στίς προλεταριακῆς μάζες ἦταν ἡ διαδρομή τοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος τῆς δεύτερης Διεθνούς στόν τομέα τῆς θεωρίας ὄπως καί σέ κείνο τῆς δράσης.

5

Σήμερα, τό καθῆκον τῶν κομμουνιστῶν στό ἔργο τῆς ἰδεολογικῆς καί ὄλικῆς προετοιμασίας τῆς ἐπανάστασης εἶναι πρῶτα ὄπ' ὄλα νά λευτερώσουν τό προλεταριάτο ἀπὸ αὐτές τῆς αὐταπάτες καί ἀπὸ αὐτές τῆς προκαταλήψεις πού εἶναι διαδομένες στίς τάξεις του μέ τῆς συνεργίας τῶν παλιῶν σοσιαλδημοκρατῶν ὄρχηγῶν πού τό ξεστράτίζουν ἀπὸ τόν ἱστορικό δρόμο του. Στίς χώρες ὄπου τό δημοκρατικό καθεστῶς ὄπάρχει ἦδη ἀπὸ παλιά καί πού ἔριξε ὄγκυρα βαθιά στίς συνήθειες τῶν μαζῶν καί στήν ὄτροπία τους ὄπως καί σ' αὐτήν τῶν σοσιαλδημοκρατικῶν

παροδοσιακών κομμάτων, αυτό το καθήκον παίρνει μιά ιδιαίτερη σημασία και έρχεται στην πρώτη γραμμή των προβλημάτων της επαναστατικής προετοιμασίας.

6

Στην περίοδο όπου η κατάχτηση της έξουσίας δεν παρουσιαζόταν σαν μιά κοντινή πιθανότητα για το διεθνές κίνημα του προλεταριάτου κι όπου δεν έμπαινε επίσης το πρόβλημα της άμεσης προετοιμασίας του για τη διχτατορία, η συμμετοχή στις έγκυρες κι η κοινοβουλευτική δραστηριότητα μπορούσαν ακόμα να προσφέρουν δυνατότητες προπαγάνδας, ζύμωσης και κριτικής. Από την άλλη μεριά, στις χώρες όπου η άστική επανάσταση είναι ακόμα καθ'όσον και δημιουργεί νέους θεσμούς, η επέμβαση των κομμουνιστών στα αντιπροσωπευτικά όργανα που σχηματίζονται μπορεί να προσφέρει τη δυνατότητα έπιρροής πάνω στην εξέλιξη των γεγονότων ώστε η επανάσταση να πάει μέχρι τη νίκη του προλεταριάτου.

7

Στη σημερινή ιστορική περίοδο (που άνοιξε με το τέλος του παγκόσμιου πολέμου, με τις συνέπειές της πάνω στην άστική κοινοβουλευτική όργανωση, με τη ρύσωση επανάστασης, πρώτη πραγματοποίηση της κατάχτησης της έξουσίας από το προλεταριάτο, κι από το σχηματισμό της νέας Διεθνούς σε αντίθεση με τον σοσιαλδημοκρατισμό των προδοτών) και στις χώρες όπου το δημοκρατικό καθεστώς τελείωσε από καιρό τη συγκρότησή του, δεν υπάρχει πιά, αντίθετα, καμμία δυνατότητα χρησιμοποίησης του κοινοβουλευτικού βήματος για την επαναστατική δουλειά των κομμουνιστών, και η σαφήνεια της προπαγάνδας όσο κι η άποτελεσματική προετοιμασία της τελικής πάλης για τη διχτατορία, άπαιτούν να κάνουν οι κομμουνιστές μιά ζύμωση για το μπλοκτάζ των έγκυρων από τους εργάτες.

8

Μέσα σ'αυτές τις ιστορικές συνθήκες, ενώ το κεντρικό πρόβλημα έχει γίνει η επαναστατική κατάχτηση της έξουσίας από το προλεταριάτο, κάθε πολιτική δραστηριότητα του ταξικού κόμματος πρέπει να άφιερώνεται σ' αυτόν τον άμεσο σκοπό. Είναι άπαραίτητο να σπάσει το άστικό ψέμμα που θέλει να γίνεται κάθε σύγκρουση μεταξύ αντίπαλων πολιτικών κομμάτων, κάθε πάλη για την έξουσία μέσα στο πλαίσιο του δημοκρατικού μηχανισμού, μέσα από τις έγκυρες και τις κοινοβουλευτικές συζητήσεις. Δεν θα μπορούσαμε να φτάσουμε σ'αυτό χωρίς το ξέκομμα με την παραδοσιακή μέθοδο που είναι το κάλεσμα των εργατών να ψηφίσουν - δίπλα-δίπλα με τα μέλη της αντίπαλης τάξης - χωρίς να μπει τέρμα στο θέμα των αντιπροσώπων του προλεταριάτου που δουλεύουν στον ίδιο κοινοβουλευτικό χώρο με τους έκμεταλλευτές τους.

9

Η επικίνδυνη αντίληψη που μειώνει κάθε πολιτική δράση σε έγκυρους άγώνες και στην κοινοβουλευτική δραστηριότητα είναι πολύ διαδεδομένη στην υπερκοινοβουλευτική πραχτική των παραδοσιακών σοσιαλιστικών κομμάτων. Από την άλλη μεριά, η άπέχθεια του προλεταριάτου σ' αυτήν την πραχτική προδοσίας προετοίμασε το εύνοϊκό έδαφος στα λάθη των συνδικαλιστών και των άναρχικών που

άφρονονται κάθε άξια στην πολιτική δράση και στις λειτουργίες του κόμματος. Γι'αυτό τα κομμουνιστικά κόμματα δεν θα πετύχουν ποτέ μιά πλατιά έπιτυχία στην προπαγάνδα για τη μαρξιστική επαναστατική μέθοδο αν δεν υποστηρίζουν την άμεση δουλειά τους για τη διχτατορία του προλεταριάτου και για τα εργατικά Συμβούλια με το κίνημο κάθε έπαφής με τα γρανάζια της άστικής δημοκρατίας.

10

Η πολύ μεγάλη σημασία που δίνεται πραχτικά στην έγκυρη έκστρατεία και στα άποτελέσματά της, το γεγονός ότι για μιά μακριά περίοδο το κόμμα της άφιερώνει όλες τις δυνάμεις του κι όλες τις πηγές του (δωρατοί, τύπος, οίκογενικά μέσα) συμβάλλει, από τη μιά μεριά, παρόλους τους δημοσίους λόγους κι όλες τις θεωρητικές διακηρύξεις, να δυναμώνει την έντύπωση ότι είναι η κεντρική δράση για τους κομμουνιστικούς σκοπούς, και, από την άλλη, προκαλεί τη σχεδόν παντελή έγκατάλειψη της όργανωτικής δουλειάς και της επαναστατικής προετοιμασίας, δίνοντας στην όργανωση έναν τεχνικό χαραχτήρα έντελως αντίθετο με τις άπαιτήσεις της νόμιμης και παράνομης επαναστατικής δουλειάς.

11

"Όλα τα κόμματα που, μετά από άπόφαση της πλειοψηφίας, πέρασαν στην 3η Διεθνή, το γεγονός της συνέχισης της έγκυρης δράσης άπαγορεύει την άπαραίτητη διαλογή. Άρα χωρίς τον άποκλεισμό των σοσιαλδημοκρατικών στοιχείων, η 3η Διεθνή θα χάσει τη συνάντησή με το ιστορικό καθήκον της και δεν θάβναι πειδαρχημένος κι όμοιογενής στρατός της παγκόσμιας επανάστασης.

12

Η ίδια η άψη των συζητήσεων στο κοινοβούλιο και σ' άλλα δημοκρατικά όργανα άποκλείει κάθε δυνατότητα κριτικής της πολιτικής των αντίπαλων κομμάτων, σε μιά προπαγάνδα ενάντια σ'αυτήν την ίδια την άρχή του κοινοβουλευτισμού, σε μιά δράση, που ξεπερνάει τα όρια του κοινοβουλευτικού κανονισμού. Με τον ίδιο τρόπο είναι άδύνατο να έπιτευχθεί το δικαίωμα έκφρασης αν υπάρχει άφηση υποταχής σ'όλες τις καθορισμένες τυπικότητες από την έγκυρη διαδικασία. Η έπιτυχία της κοινοβουλευτικής ξιφασκίας δεν θάβναι παρά συνάρτηση της έπιδεξιότητας μανούβρας του κοινού όπλου των άρχων πάνω στις όποιες βασίζεται αυτός ο ίδιος ο θεσμός και των κόλπων του κανονισμού. Με τον ίδιο τρόπο, η έπιτυχία της έγκυρης έκστρατείας θα κρίνεται πάντοτε και μονάχα με τον άριθμό των ψήφων ή των (κοινοβουλευτικών) έντολών που έπιτεύχθηκαν.

"Όλες οι προσπάθειες των κομμουνιστικών κομμάτων για να δώσουν έναν έντελως διαφορετικό χαραχτήρα στην πραχτική του κοινοβουλευτισμού δεν μπορούν να μήν οδηγήσουν στην ήττα τις έέργειες που καταναλώθηκαν σ'αυτή τη δουλειά του Σίσκου. Η ύπόθεση της κομμουνιστικής επανάστασης άπαιτεί έπίμονα να καταναλώνονται άπεναντί της στο έπίπεδο της άμεσης έπίθεσης ενάντια στο καθεστώς της καπιταλιστικής έκμετάλλευσης.

■ ■ ■

ΑΠΟ ΣΕΛ. 42, Ρωσία

τάς της, θα αύξηθεί στη διάρκεια των πέντε έπόμενων έτών. Το ποιοτικό έπίπεδο των στελεχών, μιά άτιμώσυρα δημιουργικής έργασίας, ένα καλό κοινωνικο-ψυχολογικό κλίμα στην κολλεκτίβα, η έγνοια για τις συνθήκες ζωής των εργατών, η δημιουργία πολιτιστικών και άθλητικών εύκολιών στις έπιχειρήσεις, είναι όλα αυτά μερικά πράγματα που καθιστούν την ζωή του ανθρώπου πιο ενδιαφέρουσα, πιο πλούσια σε περιεχόμενο, και τα όποια άσχοϋν εύνοϊκή έπιρροή στα άποτελέσματα της πα-

ραγωγής". (Πράβδα, 2 Μάρτη 1976, η ύπογράμμιση δική μας).

Στο ρωσικό "σοσιαλισμό" όπως άφιερώς και στη Δύση το κεφάλαιο δείχνει το ίδιο ενδιαφέρον για τους εργάτες, όπως στις γαλακτοφόρες άγελάδες, που μεταδίδεται άπαλή μουσική για να παράγουν περισσότερο:

(19). Φιλίνανσιλ Τάϊμς, 10 Μάρτη 1976.

(20). Πράβδα, 2 Μάρτη 1976.

(21). "Dialogue avec les morts".

ρωσσία : ο μύθος του "σοσιαλιστικού σχεδιασμού"

"Αν σήμερα εύκολο νά διαπιστώσει κανείς ότι τριάντα χρόνια "εύημερίας" και αχαλίνωτης συσσώρευσης δέν έκαναν παρά νά οδηγήσουν τό δυτικό καπιταλισμό στό ξαναρχινημα του κολασμένου κύκλου τών κρίσεων, αντίθετα οι περιπέτειες του καπιταλισμού στην άνατολική και ρώσικη έκδοση του είναι ακόμα καλημμένες από τό μύθο της άπουσίας κρίσης στην άνατολή, του "σοσιαλιστικού σχεδιασμού" και της έξασφαλισμένης άνάπτυξης.

Τό θλιβερό θέαμα της άγροτικής άποτυχίας στη Ρωσία-μιάς άποτυχίας πού δέν όφείλεται ούτε στον "κομμουνισμό" όπως θέλουν νά μς πείσουν οι δυτικοί άστοί, ούτε στις "κλιματολογικές συνθήκες" όπως θέλουν νά μς κάνουν νά πιστέψουμε οι ρώσοι όμολογοί τους, αλλά άκριβώς στην καπιταλιστική όπισθοδρόμηση της κολχόζνικης άγροκαλλιέργειας - δείχνει ότι ή σοβιετική οίκονομία δέν μπόρεσε νά άποφύγει την κρίση. Καί τί είναι νεία; είναι άκριβώς χάρη στον άμερικάνικο καπιταλισμό, πού ή Ρωσία θά μπορέσει νά φάει, ένώ δήθεν είναι σέ πλέρια σοσιαλιστική κοινωνία, στό δρόμο "οίκοδόμησης τών υλικών βάσεων του κομμουνισμού":

Παραμένει όμως ζωντανός ένας μύθος, ο μύθος του "σοσιαλιστικού σχεδιασμού" στη βιομηχανία, του μεγάλου ποσοστού άνάπτυξης πού θά μπορούσε νά πραγματοποιήσει, και της βασικής έξίσωσης της σταλινικής και μετά-σταλινικής προπαγάνδας: σοσιαλισμός ίσον σχεδιασμός και φρενήρης άνάπτυξη (αύξηση παραγωγής). Καί σήμερα ακόμα, οι περισσότεροι πού άναγνωρίζουν τελικά τό ψέμα της κοινωνικής ειρήνης και της "εύημερίας" της δύσης, δέν τό κάνουν παρά για νά ξαναπέσουν σέ μία άλλη άστική παγίδα, διεκδικώντας όχι τό τέλος αυτής της κτηνώδους έποχής φρενιασμένης συσσώρευσης, αλλά τη "σχεδιοποίησή της" στην προοπτική του νά έπιτευχθούν ρυθμοί συσσώρευσης ακόμα πιο άνεβασιμένοι.

Γι' αυτό, πριν ακόμα δείξουμε την πραγματικότητα του δήθεν "σχεδιασμού" της ρώσικης βιομηχανίας, είναι άπαραίτητο νά ξαναθυμώσουμε μία στοιχειώδη μαρξιστική άλήθεια θαμμένη κάτω από τά έρείπια της σταλινικής άντεπανάστασης: ο σοσιαλισμός δέν χαρακτηρίζεται από υπέρμετρα ποσοστά άνάπτυξης, δέν υπολογίζεται μέ μέτρα και σταθμά της καπιταλιστικής οίκονομίας, δέν είναι ένας υπερ-καπιταλισμός.

ΠΟΙΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ;

Μιά πραγματικά σοσιαλιστική οίκονομία θά γέλαγε μέ την παραγωγή για την παραγωγή, μέ τό "ξεπέρασμα" τών πλάνων, μέ τόν άνταγωνισμό-άκόμα κι αν είναι οίκονομικός -μέ τόν άνταγωνισμό (ποιόν άνταγωνιστή;). Άντί νά τρέχει πίσω άπ' αυτούς τους στόχους μιάς ιστορικά ξεπερασμένης έποχής, ο σοσιαλιστικός τρόπος παραγωγής θά έπιδιώξει όχι μόνο νά παράγει για τις άνάγκες του ανθρώπινου είδους, αλλά νά του έπιτρέψει νά πραγματοποιεί τις έπιθυμίες του, νά τό άνακουφίσει στην παραγωγική του προσπάθεια, νά έξαλεψεί όλα τά κληρονομημένα έλαττώματα από τόν καπιταλισμό, κυρίως τόν καταμερισμό της έργασίας, πού έχουν φυλακίσει την ανθρώπινη έργασία στα παραγωγικά κάτεργα της μισθωτής έργασίας στην ύπρεσία της ταξικής κοινωνίας, δηλαδή ο σοσιαλισμός δέν "χτίζεται" μέ τό ρίξιμο στα χανοβιστικών συνθημάτων και την ξέφρενη συσσώρευση. Άντίθετα γεννιέται από την όριστική καταστροφή, πού γίνεται από την προλεταριακή διχτατορία, τών κοινωνικών σχέσεων και τών οίκονομικών νόμων του καπιταλισμού, και έπομένως της υλικής του βάσης τών καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Ο σοσιαλισμός, λοιπόν, χαρακτηρίζεται από την έξαφάνιση του άκρογωνιαίου λίθου του έμπορικού και καπιταλιστικού οίκοδομήματος, της άξίας, συνώνυμης της ίδιωτικής άπαλλοτρίωσης του προϊόντος της παραγωγικής διαδικασίας - της κατηγορίας άπ' την όποία ο Μάρξ άρχισε νά εκθέτει την θεωρία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής -.

"Άπό τη στιγμή πού ή κοινωνία παίρνει στην κατοχή της τά μέσα παραγωγής και τά χρησιμοποιεί για μία παραγωγή άμεσα κοινωνικοποιημένη, ή έργασία του καθένα, - όσο και διαφορετικός κι αν είναι ο ίδιος χαρακτήρας της χρησιμότητάς της -, γίνεται μέ μιάς και κατευθείαν κοινωνική έργασία. Η ποσότητα της κοινωνικής έργασίας πού περικλείει ένα προϊόν δέν έχει άνάγκη, από δω και πέρα, πρώτα νά διαπιστωθεί μέ κάποιο πλάγιο (ή έμμεσο) τρόπο, ή καθημερινή έμπειρία δείχνει άμεσα ποιά ποσότητα χρειάζεται σέ μέσο όρο. (Η κοινωνία μπορεί

νά υπολογίζει απλώς πόσες ώρες εργασίας υπάρχουν για μιά άτμομηχανή, για ένα (έκτο) λίτρο σταριού της τελευταίας συγκομιδής, σε ένα το παραγωγικά μέτρα υφάσματος καθορισμένης ποιότητας. Δεν μπορεί λοιπόν να της έρθει η ιδέα να συνεχίσει να εκφράζει τις ποσότητες εργασίας που έχουν έναποθηκευτεί στα προϊόντα και που γνωρίζει με ένα άμεσο και άπόλυτο τρόπο, μέσα από μέτρα και σταθμά μόνο σχετικά, άσταθά κι άκατάλληλα, κάποτε άναπόφευχτα σά μέσο σ'ένα τρίτο έμπορεύμα, αντί να εκφραστεί στο φυσικό, κατάλληλο και άπόλυτο μέγεθος του, τό χρόνο. Πολύ περισσότερο δεν θά ήταν δυνατόν στή ημεία να εκφράσει άκόμα τά άτομικά βάρη με ένα σχετικό τρόπο, διά μέσου του άτόμου του υδρογόνου τή στιγμή πού θά ήταν σέ θέση να τά εκφράσει άπόλυτα, στο κατάλληλο μέγεθος τους, δηλαδή σ'ένα πραγματικό βάρος στο δυσσεκατομμυριοστό ή τετράκις εκατομμυριοστό του γραμμάρου. Έπομένως κάτω από τις παραπάνω (υποτιθέμενες) προϋποθέσεις, η κοινωνία δεν διανέμει πιά άξία στα προϊόντα.)"

("Ενγκελς, Άντι-Ντούρινγκ.)

Ο σοσιαλισμός άγνοεί λοιπόν τις έμπορικές κατηγορίες πού κυριαρχούν στή ρώσικη οίκονομία. Δεν γνωρίζει τήν άξία, μίας και δεν υπάρχουν ίδιωτικά προϊόντα, και άρα ούτε άνταλλαγή άνάμεσα στους ιδιωτικούς παραγωγούς, και έπειδή οι παραγωγοί δεν έχουν άνάγκη να γνωρίζουν τις σχετικές άξίες των προϊόντων τους. Δεν γνωρίζει λοιπόν τήν άγορά ούτε τό έμπορεύμα, κι άκόμη λιγότερο αυτό τό είδικό έμπορεύμα, τό χρήμα. Δεν γνωρίζει ούτε άγορά; ούτε πώληση. Δεν γνωρίζει λοιπόν τήν άγοραπωλησία του έμπορεύματος τής έργατικής δύνάμεις, ή του μισθοῦ, πού γιά τόν μαρξισμό θάχει έξαλειφθεί από τήν πρώτη άκόμα φάση τής κομμουνιστικής κοινωνίας ή σοσιαλισμού, αυτής πού, σύμφωνα με τήν έκφραση τού Μάρξ "μόλις ξεπηδάει από τήν καπιταλιστική κοινωνία", και στήν όποία ο άτομικός παραγωγός "παίρνει από τήν κοινωνία ένα πιστοποιητικό ότι έχει παράσχει τέτοιο ποσό εργασίας (άφου έχει άφαιρεθεί ή πραγματοποιημένη εργασία γιά τά συλλογικά άποθέματα) και, μ'αυτό τό πιστοποιητικό δατίο, παίρνει κοινωνικές παροχές όσο άκριβώς τό άντικείμενο τής κατανάλωσης πού του όστισε ή εργασία του. Τό ίδιο ποσό εργασίας πού έδωσε στήν κοινωνία με μιά μορφή, τό παίρνει πίσω με μιά άλλη." (Κριτική του Προγράμματος τής Γκότα).

Τό γεγονός ότι η ρώσικη οίκονομία γνωρίζει αυτές τις έμπορικές και καπιταλιστικές κατηγορίες, τό γεγονός ότι οι ρώσοι εργάτες βρίσκονται κάτω από τή σκλαβιά του μισθοῦ, άρκει γιά να τήν καταδείξει σαν καπιταλιστική. Έχουμε δείξει έκτεταμένα στις εργασίες του κόμματός μας (1) ότι δεν έπαψε ποτέ να είναι τέτοια, και ότι ο ίδιος ο Λένιν τό άναγνώριζε άνοιχτά (πράγμα πού δεν έμποδίζει καθόλου τήν Όχτωβριανή επανάσταση και τήν έξουσία πού εγκαθίδρυσε να είναι άύθεντικά κομμουνιστικές). Γιά να συγκαλύψει τήν άληθινή τής φύση, η σταλινική άντεπανάσταση διατύπωσε τήν κενή θεωρία σύμφωνα με τήν όποία ο σοσιαλισμός ταίριαζε με τις έμπορικές κατηγορίες, ότι θά χαρακτηριζόταν από τις ίδιες καπιταλιστικές κατηγορίες, αλλά ... με ένα διαφορετικό περιεχόμενο. Σά να μην χαρακτηρίζονταν οι κατηγορίες άκριβώς άπό τό περιεχόμενό τους, σά

νά μην ήταν αυτό τό περιεχόμενο, άδιαφιλονίκητα τό ίδιο με των καπιταλιστικών κατηγοριών, πού οι ίδιες άντιλήψεις του έπιβλήθηκαν γιά να τό υποδείξουν. Τέτοιο είδος έπιχειρήματος είχε και άλλοτε χρησιμοποιηθεί από τον άνεκδιήγηση Ντούρινγκ πού ο "Ενγκελς του τό κατέρριψε σφόδρα, ότι δηλαδή:

"Τό να θέλει κανείς να καταργήσει τή μορφή τής καπιταλιστικής παραγωγής εγκαθιδρύοντας τήν "άληθινή άξία", είναι σά να θέλει να καταργήσει τον καπιταλισμό εγκαθιδρύοντας τόν "άληθινό" Πάπα, ή σά να θέλει να εγκαθιδρύσει μιά κοινωνία όπου οι παραγωγοί κυριαρχούν έπιτέλους μιά μέρα στο προϊόν τους, θέτοντας κατά συνέπεια σέ λειτουργία μιά οίκονομική κατηγορία πού είναι ή πιό πλατιά έκφραση τής καθυπόταξης του παραγωγού στο ίδιο του τό προϊόν." (Άντι-Ντούρινγκ, σελ.350).

Ο σταλινισμός έκανε άκόμα χειρότερα: έγκαθίδρυσε τή "σοσιαλιστική" άξία, πού δεν σημαίνει μόνο τήν υποδούλωση του παραγωγού, αλλά και τήν καταστροφή του μαρξισμού.

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Άπό τά προηγούμενα άπορρέει ότι τό σχέδιο τής σοσιαλιστικής κοινωνίας δεν θά άσχοληθεί με τήν άξία, κι άκόμα λιγότερο με τό χρήμα ή τήν άπόδοση των επενδυμένων άποθεμάτων όπως τό ρωσικό σχέδιο. Δεν πρόκειται να άσχοληθεί παρά μόνο με άξίες χρήσης, με τήν χρησιμότητα των προϊόντων, και με τους άπαραίτητους χρόνους γιά τήν κατασκευή τους:

"Βέβαια, η κοινωνία θά είναι υποχρεωμένη να ξέρει επίσης τότε πόση εργασία χρειάζεται γιά να παραχθεί κάθε άντικείμενο χρήσης. Θά πρέπει να οργανώσει τό σχέδιο παραγωγής σύμφωνα με τά μέσα παραγωγής, πού ένα μέρος τους άποτελούν είδικά οι δυνάμεις έργασις. Έιδικά αυτά πού θά προσδιορίζουν τό σχέδιο είναι τά χρήσιμα άποτελέσματα των διαφόρων άντικειμένων χρήσης, (υπολογισμένα) μεταξύ τους και σέ σχέση με τις άναγκαίες ποσότητες εργασίας γιά τήν παραγωγή τους. Οι άνθρωποι θά τάρυθμίζουν όλα πολύ άπλά χωρίς τήν επέμβαση τής περιόφημης "άξιας"." (Άντι-Ντούρινγκ, σελ.349)

Κατά συνέπεια, τό σχέδιο είναι άσυμβίβαστος όχι μόνο με τό χρήμα, αλλά και μ'αυτή τήν (άποκτηνωτική) καπιταλιστική έφεύρεση πού λέγεται συνολικό ποσοστό αύξησης τής παραγωγής, πού περιλαμβάνει στον ίδιο βαθμό, τόσο στή Ρωσία όσο στή Δύση, τά άναγκαία γιά τή ζωή πράγματα όπως και τά όπλα του θανάτου, τά χρήσιμα άγαθά τής κατανάλωσης όπως και τά άντικείμενα πολυτελείας, τά πιό γελοία από κοινωνικής πλευράς. Άκόμα κι αν δεν εκφράζεται άμεσα σέ χρήμα τό ποσοστό τής αύξησης, προϋποθέτει, στήν πράξη τήν άξία και τό χρήμα, άφου ο μόνος τρόπος γιά να συγκριθούν δυο σφαιρικές παραγωγές πού περιλαμβάνουν χίλια δυο διαφορετικά πράγματα, από μπισκότα μέχρι έργαλειομηχανές, είναι να συγκριθούν οι άξίες τους οι όποιες δεν μπορεί παρά να εκφραστούν σέ χρήμα. Χωρίς τήν άξία, μοναδικό μέτρο παγκόσμιου μεγέθους γιά τήν μέτρηση διαφορετικών άξιων χρήσης, χωρίς τό χρήμα, μοναδικό οίκουμεινό μέτρο γιά τον υπολογισμό τής άξιας, δεν υπάρχει μέτρο γιά δυνατή σύγκριση, και έπομένως δεν υπάρχει ποσοστό αύξησης τής παραγωγής. Τό μόνο πράγμα πού η σοσιαλιστική

κοινωνία θά μπορεί νά μετράει σφαιρικά, είν-
ναι ή ποσότητα τών παρεχομένων ώρων εργασίας
του ανθρώπου για νά παράγει τίς συνθήκες τής
υπαρξής του. αλλά αυτή άκριβώς ή ποσότητα είν-
ναι τό ποσοστό τής μείωσης, είναι ή ανάκου-
φιση του ανθρώπινου γένους από τήν παραγωγι-
κή προσπάθεια, πού θά μπορεί ένδεχομένως νά
τήν διασκεδάξει μετρώντας τήν μέ τήν πάροδο
του χρόνου, είδ'άλλως ό σοσιαλισμός δέν έχει
κανένα νόημα. Άλλά τί νόημα, τί ένδιαφέρον
θά παρουσιάζει για μιá σοσιαλιστική κοινωνία
τό νά συγκρίνονται κάθε χρόνο οί συνολικές
παραγωγές πραγμάτων κάθε φύσης; Όπως έδειξε
κι ό "Ενγκελς ή παραγωγή τής (τής σοσιαλ.κοι-
νωνίας) οδηγείται μέ μόνο γνώμονα τή χρησιμó-
τητα τών διαφόρων αντικειμένων καί τής αναγ-
καίας ποσότητας εργασίας για τήν παραγωγή
τους: Τό μόνο ποσοστό αύξησης πού θά μπορού-
σε ύλικά νά αποτελέσει αντικείμενο μιáς μέ-
τρησης θά εφαρμοζόταν ξεχωριστά στή φυσική
παραγωγή κάθε άξιας χρήσης, αλλά καί τότε ά-
κόμα τί νόημα θά είχε; Έάν οί ανάγκες τής άν-
θρωπότητας σέ ποδήλατα έντιμώνται σέ 50 έκα-
τομμύρια κομμάτια τή χρονιά (ή) καί 54 έκατομμύ-
ρια τή χρονιά (ν+1), τό πλάνο πρέπει νά οργανώ-
σει αυτή τήν παραγωγή· αλλά ποιά έννοια θάχε
αυτό νά επαινείται μ'ένα ποσοστό αύξησης 8 %
τό χρόνο όσον άφορā τήν παραγωγή ποδηλάτων ;
Τί νόημα θάχε νά επιχειρείται τό ξεπέραςμα
του πλάνου άν αυτό δέν ανταποκρίνεται στις
ανάγκες του ανθρώπινου γένους; Αυτό τό νόημα
νά θέλει κανείς νά παράγει όλοένα καί περισ-
σότερα ποδήλατα μιáς καί δέν θά έχει νά έπι-
τύχει κέρδος, ούτε άγοράς για νά άρπάξει από
άλλους άνταγωνιστές πού δέν θά υπάρχουν πιά,
ούτε υπεραξία νά διαμοιράσει μέ άλλους καπι-
ταλιστές ; Άν έντιμιέται ότι οί ανάγκες τής
άνθρωπότητας σέ άτομικά αυτοκίνητα πρέπει νά
έλαττωθούν τό σχέδιο πρέπει νά οργανώσει τή
μείωση τής παραγωγής . Τί νόημα θάχε τότε νά
κλαιγόμαστε για ένα άρνητικό ποσοστό αύξησης
,τί νόημα θάχε νά έναντιωθεί κανείς σ'αυτό
προκαλώντας τεχνητά καινούργιες ανάγκες για
νά άποφευχθούν οί χρηματιστικές άπώλειες καί
πτωχεύσεις αυτόνομων επιχειρήσεων πού θά έ-
χουν έξαφανιστεί;

Τό ποσοστό ανάπτυξης δέν είναι παρά ένα
άπό τά είδωλα τής θρησκείας τής "παραγωγής για
τήν παραγωγή" πού χαρακτηρίζει τόν καπιταλι-
σμό καί μόνον αυτόν όπως επίσης καί τό είδω-
λο του "έμπορεύματος", τό είδωλο του χρήματος
· καί όλα τά παράγωγά τους. Τό σχέδιο τής σο-
σιαλιστικής κοινωνίας δέν γνωρίζει ούτε έμ-
πόρευμα, ούτε χρέμα, ούτε ποσοστό ανάπτυξης.
Καί μέ τό ρώσικο σχέδιο τί γίνεται; Ό πα-
ρακάτω πίνακας 1, (2) δημοσιευμένος στήν "Πρόβδα"
συνοψίζει τους "κύριους δείκτες" του δέκατου
πεντάχρονου πλάνου (1975-80) πού έξαγκέληκαν
άπό τόν Κοσούγιν στό 25ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ.
Καί σέ ποιές "θεότητες" δέν αναφέρονται αυτοί
οί "κύριοι δείκτες" : Στο θεό "άξία", στο θεό
"ρούβλι" καί στο θεό τής αύξησης τής άξιας ,
στά είδωλα δηλαδή πού άποτίει όλο τό σεβασμό
του όλόκληρου ό καπιταλιστικός κόσμος. Τό ρω-
σικό σχέδιο προσδιορίζεται σέ έμπόρευμα, σέ
χρέμα καί σέ ποσοστό ανάπτυξης. Δέν χρειάζε-
ται νά πάμε πιό μακριά για νά συμπεράνουμε ό
τι : είναι καπιταλιστικό άπό τήν κορυφή μέ-
χρι τά νύχια, ότι δέν υπάρχει ούτε ίχνος σο-
σιαλισμού εκεί μέσα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1 - ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΔΕΙΚΤΕΣ ΤΟΥ 10ου
 ΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟΥ ΠΛΑΝΟΥ

	1975 δισ. ρούβλια	1980 (πρόβ- λέψη) δισ. ρούβλια	Αύξηση 1976-80 δισ. ρούβλια	σε % σχετικά μέ τό '75
ΕΘΝΙΚΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ (τιμές του 1973)	362	449-462	87-100	24-28
-ποσά κατανάλωσης	266	337-344	71-78	27-29
-ποσά συσσώρευσης	96	112-118	16-22	17-23
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ (τιμές 1ης /6/67)	523	710-729	187-206	35-39
-Α (μέσα παραγωγής)	380	524-540	144-160	38-42
-Β (μέσα κατανάλωσ.)	143	186-189	43-46	30-32
ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ (Μέσος έτήσιος ό- ρος σέ πέντε χρόνια -τιμές του 1965)	91	104-106	13-15	14-17

Πηγή: Λόγος του Κοσούγιν στο 15ο Συνέδριο του
 ΚΚΣΕ, 1η Μάρτη '76, Πρόβδα 2 Μάρτη '76.

ΠΟΙΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ;

Μετά άπ'αυτή τήν άπαραίτητη υπόμνηση, άς έρθουμε
 τώρα στο μύθο του σχεδιασμού. Η άναρχία καί ή χρεω-
 κοπία τής ρωσικής γεωργίας είναι γνωστή σέ όλους
 καί δέν άξίζει τόν κόπο καί τό χρόνο νά δείξουμε ότι
 δέν υπάρχει ούτε στο έλάχιστο σχεδιασμός τής άγροτι-
 κής παραγωγής. Σ'αυτόν τόν τομέα ή παραγωγή έχει ά-
 φεθεί έντελώς στους νόμους τής άγοράς στήν όποία τό
 κμάτος αναγκάζεται μερικώς φορές νά έπεμβαίνει. Τό έ-
 ρωσικό γίνεται σ'όλες τίς δυτικές καπιταλιστικές χώρες
 μέ τόν καθορισμό τών τιμών τών βασικών προϊόντων, έπι-
 χορηγώντας, έναποθημεύοντας προϊόντα, κατευθύνοντας
 τίς πιστώσεις κ.λ.π. Έπομένως θά ρίξουμε τό βάρος
 στον τομέα τής βιομηχανικής παραγωγής. Τό 10ο πεντά-
 χρονο πλάνο (1975-1980), πού πρόσφατα υιοθετήθηκε άπό
 τό 25ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, προβλέπει για τό 1980 ότι
 ή βιομηχανική παραγωγή θά φτάσει τά 720 δισ. ρούβλια
 - μιá αύξηση δηλ. 37% σέ σύγκριση μέ τό 1975. Όπως
 για παράδειγμα τό γαλλικό πλάνο, έτσι καί τό ρωσικό
 προβλέπει τό επίπεδο τής παραγωγής τών βασικών προϊό-
 ντων σέ σύγκριση μέ τό 1975, τά συστατικά μέρη του ό
 ποίου συνοψίζονται στον Πίνακα 2.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2- ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ 10ου ΣΧΕΔΙΟΥ

Προϊόν	Παραχθέν 1975	Στόχος 1980	Ανάπτυξη %
Ατσάλι (έκατ t)	141	165	+ 17
Ανθρακας (-"-)	701	800	+ 14
Πετρέλαιο (-"-)	491	630	+ 28
Αέρια (δισ. m ³)	289	418	+ 44
Ηλεκτρισμός (δισ. ΚWh)	1.038	1.360	+ 31
Λιπάσματα (έκατ. t)	90	143	+ 59
Τρακτέρ (χιλιάδες)	550	590	+ 7
Αυτοκίνητα (-"-)	1.964	2.150	+ 9
Τσιμέντο (έκατ. t)	122	145	+ 19

Πηγές: τιμές του '75: "Εκονομικό Γραφείο" αρ. 6, Φεβρ. '76-στόχοι για τό '80: "Πρόβλεψη" 2/3/76 "Ε.Γ.Κ." Μάρ. '76, αρ. 11.

Βέβαια το μεγαλύτερο στήριγμα του μύθου περί σχεδιασμού είναι η ύπαρξη αυτών των "στόχων", που τόσο αυτόρεσκα προβάλλεται στις δημόσιες σχέσεις και του επίσημου τύπου. Αλλά στην πραγματικότητα αυτοί οι στόχοι δέν "σχεδιάζονται" τίποτα μιάς και δέν είναι, κατά κανόνα παρά μόνο προβολές τάσεων που έχουν ήδη εκφραστεί στην οικονομία στο παρελθόν. Ο δίδεν σχεδιασμός δέν ελέγχει τή δυναμική τής παραγωγής: αντί να είναι ο κύριος του μηχανισμού τής οικονομίας, τó μόνο που μπορεί να κάνει είναι να τή ακολουθεί όσο του είναι δυνατόν προσπαθώντας να προβλέπει που θά πάει. Προσδιορίζει όχι τήν παραγωγή αλλά τó δείκτη σύμφωνα με τίς τάσεις του παρελθόντος. Αυτό αποδεικνύει η εξέλιξη τών 8ου, 9ου και 10ου πεντάχρονων σχεδίων για τήν παραγωγή τών βασικών προϊόντων, που συνοψίζονται στον πίνακα 3. Οι στήλες δείχνουν για κάθε προϊόν τά προβλεπόμενα ποσοστά ανάπτυξης για τó 8ο σχέδιο (1965-1970), τó τελικά πραγματοποιηθέν ποσοστό, τó προβλεπόμενο ποσοστό ανάπτυξης για τó 9ο σχέδιο (1970-1975), τó τελικά πραγματοποιηθέν ποσοστό και τελικά τó προβλεπόμενο ποσοστό αύξησης για τó 10ο σχέδιο (1975-1980)

ΠΙΝΑΚΑΣ 3 - ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ 8ου, 9ου ΚΑΙ 10ου ΣΧΕΔΙΟΥ (ποσοστιαία ανάπτυξη)

	Πρό-βλεψη '66-70	Πραγμα-τοπ/ση '66-70	Πρό-βλεψη '71-75	Πραγμα-τοπ/ση '71-75	Πρό-βλεψη '76-80
*Ατσάλι (έκατ. t) + 39	+ 27	+ 26	+ 21	+ 17	
*Ανθρακας (-"-) + 16	+ 8	+ 11	+ 12	+ 14	
Πετρέλαιο (-"-) + 45	+ 45	+ 39	+ 40	+ 23	
*Αέρια (δισ. m ³) + 73	+ 54	+ 55	+ 41	+ 44	
*Ηλεκτρο (δισ. ΚWh) + 66	+ 46	+ 42	+ 40	+ 31	
Διπλάσματα (έκατ. t) + 108	+ 77	+ 63	+ 63	+ 59	
Τρακτέρ (χιλ.) + 73	+ 29	+ 25	+ 20	+ 7	
Αυτοκίνητα (-"-) + 132	+ 48	+ 125	+ 114	+ 9	
Τσιμέντο (έκατ. t) + 41	+ 31	+ 31	+ 28	+ 19	

Πηγές: Οι ίδιες όπως στον πίν. 2-Επίσης "Πρόβλεψη" 10/4/66, 7/4/71 (για τίς προβλέψεις) "Ναρόντι Κοζ-ναϊσβο" (για τήν παραγωγή που πραγματοποιήθηκε τελικά).

*Ας εξετάσουμε τώρα τόν πίνακα γραμμή προς γραμμή. Για τά περισσότερα από τά προϊόντα έχουμε μιά σειρά από φθίνουσες τιμές. Για τó ατσάλι π.χ., τó 8ο σχέδιο "καθόρισε" ένα στόχο ανάπτυξης 39% για τά 5 επόμενα χρόνια. Αυτός ο στόχος δέν πιάστηκε, μόνο 27% πραγματοποιήθηκε τελικά. Τó επόμενο πλάνο, πύο συνετά τώρα, καθόρισε ένα νέο στόχο κατώτερο απ'αυτόν που επιτεύχθηκε προηγούμενα - ένα 26%. Ούτε αυτός επιτεύχθηκε και τó 10ο πλάνο καθορίζει ένα ακόμα χαμηλότερο ποσοστό, από αυτό που πιάστηκε κατά τή διάφορα του 9ου σχεδίου. Αυτή είναι η περίπτωση τών ατσάλιου, του ηλεκτρισμού, τών τρακτέρ και (με κάποια μικρότερη διαφορά) του τσιμέντου. Στην περίπτωση του πετρελαίου και τών λιπασμάτων τó σχέδιο φαίνεται να πραγματοποιείται αλλά η τάση είναι η ίδια: σέ 6 περιπτώσεις στίς 9 τó σχέδιο δέν "σχεδιάζει" τίποτα απολύτως. Τó μόνο που κάνει είναι να καταγράψει απλά και να προβάλλει τήν τάση επιβράδυνσης τής βιομηχανικής ανάπτυξης. Στίς περιπτώσεις τών αερίων, τών αυτοκινήτων και του γαιάνθρακα, κι ενώ ο επιβραδυνόμενος ρυθμός ανάπτυξης είναι προφανώς συνολικά, η σειρά τών τιμών είναι πύο ίδιο

τη και μάλλον φαίνεται να αντανακλάει τήν θέληση του κράτους. Αλλά ποιά είναι αυτά τά προϊόντα; Τó κάρβουνο, ένα είδος που η παραγωγή του γνώρισε μιά ώθηση λόγω τής μεγάλης αύξησης τών τιμών παγκόσμια, που σημαίνει ότι οι εξαγωγές κάρβουνου μπορούν να μεγαλώσουν δεδομένου μάλιστα ότι η εξαγωγή του από τó έξω δέν απαιτεί νέες μεθόδους τεχνολογίας (τό αντίθετο απ'ότι συμβαίνει με τó πετρέλαιο): Τά αέρια, για τά οποία έχουν υπογραφεί συμφωνίες με τίς ΕΠΑ και τή Δ. Γερμανία για μεγάλες ποσότητες και τέλος, τά αυτοκίνητα τών οποίων τά εργοστάσια κατασκευής έχουν εισαχθεί και εγκατασταθεί ολόκληρα από τούς δυτικούς καταταλισμούς. Και για να συνοψίσουμε, η ρωσική οικονομία δέν "σχεδιάζεται" από τίποτε άλλο, παρά από ... τήν παγκόσμια αγορά.

*Εξ άλλου, κι αν άξιμα τó ρωσικό σχέδιο, στίς συντριπτικά περισσότερες περιπτώσεις, μπορεί μόνο να αντανακλά και να προβάλλει τάσεις τής παραγωγής με τή δικιά της δυναμική, η προβλεψη αυτών τών τάσεων δέν μπορεί να είναι καθόλου καλλίτερη απ'ότι στή άυση. Ούσιαστικά εκεί βρίσκεται τó ζήτημα, όπως μπορεί εύκολα να τó διαπιστώσει και ο άναγνώστης εξετάζοντας απλά τά τελευταία 5 σχέδια που εκτίθενται συνοπτικά στον Πίνακα 4.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4 - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ (σέ ποσοτά επί τούς έκατό)

	V 1951-55	VI 1956-60	VII 1959-65	VIII 1966-70	IX '71-75
*Ατσάλι (έκατ. t) + 3	- 4	+ 3	- 8	- 3	- 3
*Ανθρακας (-"-) + 5	- 14	- 5	- 7	- 7	- 7
Πετρέλαιο (-"-) ~	+ 3	+ 3	~	~	~
*Αέρια (δισ. m ³) - 7	+ 18	- 14	- 15	- 9	- 9
*Ηλεκτρο (δισ. ΚWh) + 4	- 9	~	- 12	~	~
Διπλάσματα (έκατ. t) - 7	- 29	- 11	- 14	~	~
Τρακτέρ (χιλιάδες) + 25	- 26	- 25	- 25	- 4	- 4
Αυτοκίνητα (-"-) + 2	- 19	- 13	- 36	- 4	- 4
Τσιμέντο (έκατ. t) ~	- 18	- 7	- 7	- 2	- 2

Πηγές: *Υπολογισμοί με βάση μεγέθη που δημοσιεύθηκαν στην "Πρόβλεψη" τής 20/8/52, 15/1/56, 8/2/59, καθώς και πηγές που άναφέρθηκαν πύο πάνω. Τó σήμα δείχνει ότι τó σχέδιο πραγματοποιήθηκε κατά προσέγγιση 1%.

*Από τή σειρά τών πέντε στόχων που καθορίστηκαν διδοχικά για τίς έννεά βασικές παραγωγές, ο στόχος του σχεδίου πραγματοποιήθηκε μόνο 8 φορές (με προσέγγιση 1%). Ξεπεράστηκε 9 φορές - αλλά τó ξεπέρασμα του πλάνου σημαίνει ξέφρενη συσσώρευση, σταχνοβισμό, έντατική έκμετάλλευση τής εργατικής τάξης, δηλ. άκριβως τó αντίθετο του σοσιαλισμού. Τέλος οι στόχοι του πλάνου δέν πιάστηκαν σέ ... 27 περιπτώσεις με καθυστέρηση μεχρι και 36% ως προς τόν επιδιωκόμενο στόχο (π.χ. 514.000 αυτοκίνητα λιγότερα από τó προβλεπόμενο "σχέδιο"). *Επί πλέον οι άριθμοί άναφέρονται μόνο στα προϊόντα κλειδιά: μπορεί κανείς να φανταστεί τήν κατάσταση που έπιρατεί σέ άλλους κλάδους παραγωγής όπου σέ συνδιασμό και με διάφορα εμπόδια τó μόνο που γίνεται είναι να αυξάνεται η άποδιοργάνωση και η καθυστέρηση. Αυτό αποδεικνύει ότι η ρωσική οικονομία, μακριά από τó να είναι σχεδιασμένη, παραδέρνει μέσα στην άναρχία τής άγορας.

Μιά πύο προσεκτική εξέταση τών επίσημων άριθμών άποκαλύπτει επίσης ότι για να άποκριθούν αυτή τήν άνοχηία, οι στατιστικοί δέν διστάζουν να βάζουν χέρι στους πίνακες στοιχείων όπως άκριβως κάνουν και οι δυ-

τικοί συνάδελφοί τους. Ή πιό πρόσφατη και εξάρθαλη περίπτωση είναι αυτή του 8ου πεντάχρονου σχεδίου (1965-70). Τό λιγώτερο πού μπορεί νά πεί κανείς για τά ά ποτελέσματα αυτού του σχεδίου - του όποιου τά βασικά στοιχεία εκτίθενται συνοπτικά στόν Πίνακα 5- είναι ό τι είναι άξιόθρηνητα: ένα έλλειμα 10,5 έκατομμυρίων τόνων άτσάλιου, 46 έκατ. τόνοι κάρβουνου, 35 δισ. έμ. κυβικών μέτρων άερών, 99 δισ. Κwh ηλεκτρικής ένέργειας, 9 έκατ. τόνοι λιπασμάτων, 154.000 τρακτέρ, 514.000 μεταφορικά όχήματα, 7 έκατ. τόνοι τσιμέντο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5 - ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 8ου ΣΧΕΔΙΟΥ

	Στόχος για '70	Πραγμα- τοπ/ση τό'70	Καθυστέ- ρηση	%
*Ατσάλι (έκατ.τ)	126,5	116	- 10,5	- 8
*Άνθρακας (")	670	624	- 46	- 7
Πετρέλαιο (")	350	349	- 1	~
*Άέρια (δισ.μ ³)	233	198	- 35	- 15
*Ηλεκτρισμός (δισ.ΚWh) ⁸⁴⁰	840	741	- 99	- 12
Λιπάσματα (έκατ.τ)	64	55	- 9	- 14
Τρακτέρ (χιλιάδες)	612	458	- 154	- 25
Αυτόκίνητα (")	1.430	916	- 514	- 36
Τσιμέντο (έκατ.τ)	102	95	- 7	- 7

Πηγές: Βλέπε πίνακα 3.

*Αλλά μήν άνησχείτε: Μέ τά θαύματα του "made in Moscow" σοσιαλισμού, οι ρώσοι ήγέτες μπόρεσαν νά άναγειλουν, κι ενώ υπάρχουν αυτές οι σοβαρές καθυστερήσεις, ότι τήν ίδια περίοδο παρατηρήθηκε μιά αύξηση στη βιομηχανική παραγωγή πού ξεπέρασε τό πλάνο, έφόσον έφτασε 50% σέ 5 χρόνια άντί για 48,5% πού προβλεπόταν. (3). Αυτό τό τέχνασμα, εκπλήσσει αλλά δέν είναι παρά μιά συνέχιση τής σταλινικής περιόδου. Τό ίδιο τό γεγονός ότι μέ πολύ μικρότερες καθυστερήσεις (χάρη σέ πιό μετριοπαθείς στόχους) τό 9^ο πλάνο (1970-75) γνώρισε μιά μικρή καθυστέρηση στό συνολικό ποσοστό τής βιομηχανικής ανάπτυξης (43%, ενώ τό προβλεπόμενο ήταν 44%) (4) είναι μιά σιωπηρή άναγνώριση ότι τά βιβλία "μαγειρεύτηκαν". Είναι πολύ πιό εύκολο νά σχεδιάσει κανείς αυτούς τούς καταλόγους παρά τήν καπιταλιστική άναρχία.

Περνώντας άπό τά πεντάχρονα πλάνα, στους δεκαετείς και είκοσαετείς στόχους βλέπουμε ότι ή ήλιθιότητα τών ρωσικών ίσχυρισμών για τό σχεδιασμό φαίνεται άυτοπα-δεικτική. Ό Πίνακας 6 περικλείει συνοπτικά τήν τύχη τών περιφημων προβλέψεων πού έγιναν άπό τόν Χρουτσάφ τό 1961 για τό 1970 και 1980. Άπό τό 1965 ήταν ήδη

ΠΙΝΑΚΑΣ 6 - ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΧΡΟΥΤΣΑΦ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

	Πρόβλεψη για '70	Πραγματ. τό'70	Καθυστ. %	Προβλ. για '80	Στόχος για 10 ^ο πλ. '80	Διακρίμ. %
*Ατσάλι	145	116	- 20	250	165	- 34
*Άνθρακας	693	624	- 10	1.190	800	- 33
Πετρέλαιο	390	349	- 10	700	630	- 10
*Άέρια..	317	198	- 37	700	418	- 49
*Ηλεκτρ	950	741	- 22	2.850	1.360	- 52
Λιπάσματα	77	55	- 28	130	143	+ 10
Πλαστικά	5.300	1.673	- 68	20.000	5.680	- 71
Τσιμέντο	122	95	- 22	234	145	- 38

Πηγές: Λόγος του Χρουτσάφ στό 22^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, 18/10/61, Πράβδα 19/10/61 (προβλέψεις για '70 και '80) έλλοι αριθμοί πάρθηκαν άπό πηγές πού αναφέρθηκαν πιό πάνω.

φανερό ότι οι στόχοι πού καθορίστηκαν για τό 1970 δέν θά έπιτυχάνονταν, και τό 8^ο πεντάχρονο "διόρθωσε τή βολή" σ'αίσητή πτώση (σύγκρισε με πίνακα 5)... πού όμως δέν έμπόδισε νά υπάρξουν χειρότερα άποτελέσματα. Συνολικά, ή πραγματική παραγωγική τό 1970 κυμάνθηκε μεταξύ 10% και 68% κάτω άπό τούς στόχους πού έβαλε ό Χρουτσάφ, και περισσότεροι άπό τούς μισούς στόχους πού έπρεπε νά υλοποιηθούν τό 1970 ούτε καν πληριάστη-καν πέντε χρόνια άργότερα, τό 1975.

Σέ σύγκριση μέ τούς στόχους πού μπήκαν για τό 1980, ή παραγωγή μένει ακόμα πιό πολύ πίσω. Μέ μιά μόνο εξαίρεση, οι στόχοι του 10ου πεντάχρονου πλάνου είναι χαμηλότεροι άπ'αυτούς πού έβαλε ό Χρουτσάφ, σέ ποσότητες τής τάξεως του 10% μέχρι ... 71% (έτσι ή παραγωγή ηλεκτρικής ένέργειας τό 1980 δέν θά είναι ούτε τό μισό άπ'αυτό πού πρόβλεψε ό Χρουτσάφ) - "Ω: τά θαύματα του ρωσικού σχεδιασμού τής άγοράς".

ΚΑΤΑΚΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΑ

Πώς μπορούμε νά έξηγήσουμε αυτές τές πρωταφανείς ήττες τών δήθεν "σχεδιαστών"; Για τούς μαρξιστές ή άπάντηση έρχεται άμέσως: έξαιτίας άκριβώς τής άναρχίας τής καπιταλιστικής και έμπροματικώς παραγωγής πού είναι χαρακτηριστικό μιάς οικονομίας άποτελούμενης άπό αυτόνομες έπιχειρήσεις είναι πού λειτουργεί (άνεξάρτητα άπό τήν όποια νομική μορφή ιδιοκτησίας) σύμφωνα μέ τούς κανόνες του κεφαλαίου στό πλαίσιο τής άγοράς. *Αλλά μήπως ό ίδιος ό "Ένγκελς δέν διαβεβαί-ωνε ότι ακόμα και σέ μιά καπιταλιστική οικονομία τής άγοράς ή άπουσία σχεδίου θά μπορούσε νά παραχωρήσει τή θέση της στην σχεδιασμένη παραγωγή σέ ένα όρισμένο βαθμό; (5). Γιατί λοιπόν νά μήν είναι αυτή ή περίπτωση τής Ρωσίας; *Ακριβώς έπειδή λείπουν άπό τή Ρωσία αυτοί οι όροι πού περιγράφει χοντρικά ό "Ένγκελς σάν άναγκαίους προτού ό σχεδιασμός άρχίζει νά έκφανί ζεται - δηλ. ή συγκέντρωση και τό μονοπώλιο.

Σέ μιά οικονομία όπου ή παραγωγή είναι κατακερματισμένη σέ δεκάδες χιλιάδες αυτόνομες έπιχειρήσεις πού ή κάθε μιά λειτουργεί σάν τό κέντρο τής συσσώρευσης κεφαλαίου μέ δικούς της λογαριασμούς (έσοδα-έξοδα) και δική της οικονομική άυτονομία, πολύ λίγη σημασία έχει εάν ή νομική ιδιοκτησία βρισκεται στό χέριο του κράτους, του λαού ή όποιασδήποτε άλλης όντότητας: σέ τέτοιες περιπτώσεις ή παραγωγή μπορεί νά ρυθμιστεί μόνο δια μέσου τής άγοράς και όχι άπό ένα κεντρικό σχέδιο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 7.-ΔΟΜΗ ΤΩΝ ΡΩΣΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΤΟ 1973.

*Αριθμός εργατών	*Αριθμός έπιχειρήσ.	% έπιχειρήσ.	% συνολικ. παραγωγής
Διγύτ. άπό 100	16.500	35 %	4,2 %
100 μέ 500	20.000	42,3 %	19,9 %
500 μέ 1000	5.300	11,3 %	14,4 %
1000 μέ 3000	3.960	8,4 %	25,9 %
3000 μέ 10.000	1.150	2,5 %	24 %
πάνω άπό 10.000	140	0,3 %	11,6 %

πηγές: Άριθμοί πάρθηκαν από τη "Ναρόντνε Κοζνιάίστβο Ε.Σ.Σ.Α., 1973. Οι στατιστικές αναφέρονται μόνο σε 47.200 επιχειρήσεις. Η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας έχει αποκλεισθεί από τις επίσημες ρώσικες πηγές.

Την 1η Ιανουαρίου 1974, η Ρωσική βιομηχανία αποτελούνταν από 48.578 αυτόνομες κρατικές επιχειρήσεις (6). Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή η εικόνα δεν περιλαμβάνει την οικοδομική βιομηχανία, ούτε την επίσημα καταγραμμένη χειροτεχνία, ούτε, ιδιαίτερα, όλες τις μικρές επιχειρήσεις που αναπόφευκτα εμφανίζονται εξ αιτίας της αγοράς και της μισθωτής εργασίας και που η ύπαρξη αναγνωρίζεται έμμεσα από το σοβιετικό τύπο (δηλ. μικρά εργαστήρια μηχανικής, επιχειρήσεις επίσκευτων κάθε είδους, διακοσμητές διαμερισμάτων κ.λ.π.). Η κατανομή των κρατικών βιομηχανικών επιχειρήσεων κατά σειρά μεγέθους (σύμφωνα με τον αριθμό εργατών που απασχολούν) δίνεται στον πίνακα 7. Παρά τις ανεπάρκειες των στατιστικών δεδομένων φαίνεται καθαρά ότι στη δομή της ρωσικής βιομηχανίας υπάρχει αυτό το γνώρισμα που είναι χαρακτηριστικό όλων των καπιταλιστικών βιομηχανικών δομών: μια μυριάδα μικρού και μέσου μεγέθους επιχειρήσεων (προερχόμενων από το καθεστώς της αγοράς και σταθερά αναπτυσσόμενων), που κυριαρχούνται από ένα μικρό αριθμό μεγάλων και γιγαντιαίων επιχειρήσεων αλλά το μέρος της συνολικής βιομηχανικής παραγωγής των μεγαλύτερων επιχειρήσεων είναι μικρότερο στη Ρωσία όπου οι επιχειρήσεις είναι "γίγαντες" μόνο αναφορικά με τον αριθμό των απασχολούμενων μισθωτών απ' ότι στη Δύση. Αυτό σημαίνει ότι η Ρωσική βιομηχανία είναι πολύ λιγότερο συγκεντρωμένη απ' αυτή των δυτικών καπιταλιστικών χωρών - πράγμα πολύ "περίεργο" για μια υποτιθέμενη "άνεπτυγμένη σοσιαλιστική οικονομία".

Δύο σημεία άρκουν για να φανεί περίλαμπρα αυτή η σχετική έλλειψη συγκεντρώσης: σύμφωνα με τον πίνακα 7, το 1973, 61,5% της ρωσικής βιομηχανικής παραγωγής έξασφαλίστηκε από τις 5.300 μεγαλύτερες επιχειρήσεις (το άθροισμα των τελευταίων τριών σειρών του πίνακα). Την ίδια χρονιά στις Ε.Π.Α. ένα λίγο μεγαλύτερο μέρος της βιομηχανικής παραγωγής (65%) βγήκε από 500 μόνο επιχειρήσεις. Ένας άλλος πίνακας του ρωσικού έτησιου στατιστικού δελτίου μας λέει (πάντα για το 1973) ότι ένα 31,1% της βιομηχανικής παραγωγής τό βγαλάν τό 1,4% των επιχειρήσεων, δηλαδή 660 επιχειρήσεις. Στις Ε.Π.Α. τό ίδιο ποσοστό (31%) υπολογίζεται ότι παράχθηκε από 50 επιχειρήσεις: (7). Η σχετική αδυναμία της συγκεντρώσης στη ρωσική βιομηχανία είναι προφανής. Στο οικονομικό επίπεδο η δομή της αμερικανικής βιομηχανίας είναι πιο κοντά στο "σχεδιασμό" απ' ότι η ρωσική βιομηχανία.

Η "ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ" ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Οι Ρώσοι "μάντζερς" νοιάζονται για αυτή την έλλειψη συγκεντρώσης όχι γιατί παρακωλύει κάποιο σχεδιασμό αλλά γιατί εμποδίζει την ανάπτυξη μιας πραγματικά προχωρημένης καπιταλιστικής βιομηχανίας με πραγματικά ανταγωνιστικές επιχειρήσεις που θά μπορούσαν κάποιε να συναγωνιστούν εκείνες των άλλων καπιταλιστικών χωρών. Ένας από τους εκπρόσωπους αυτών των μάντζερς, ο ακαδημαϊκός Άγκνιμπετζίαν, έξηγησε τελευταία ότι: "Τό να δοθεί μεγαλύτερη αυτονομία στις επιχειρήσεις έχει νόημα μόνο εάν υπάρχουν επιχειρήσεις αξιες αυτού του όνόματος. Οι σοβιετικές επιχειρήσεις είναι μικρές και αδύνατες (...) είναι κύρια επιχειρήσεις που απασχολούν 600 εργάτες σε μέσο όρο. Αυτές λοιπόν πρέπει να συγκεν-

τρωθούν: από 49.000 που είναι τώρα να γίνουν γύρω στις 5.000" (8).

Γι' αυτό τό σκοπό τό κράτος έχει αναλάβει, με τη με ταρρύθμιση του 1973, μια αναδιάρθρωση της ρωσικής βιομηχανίας δημιουργώντας τις "βιομηχανικές ενώσεις" σ' όλη τη Ρωσία, που είχαν ήδη πειραματισθεί από αρκετά χρόνια. Ο επίσημος στόχος αυτής της μεταρρύθμισης είναι να "συγκεντρώσει άομα περισσότερες βασικές επιχειρήσεις σ' ένα δεδομένο κλάδο παραγωγής (...) για να έξασφαλίσει μια αξιόλογη πρόοδο της παραγωγικότητας της εργασίας, να βελτιώσει την ποιότητα, να μειώσει τό κόστος παραγωγής και να προάγει τούς άλλους οικονομικούς δείκτες" (9).

Έτσι λοιπόν η όριζόντια συγκέντρωση ή η κάθετη ενσμάτωση πραγματοποιούνται με τις μεθόδους της συγχώνευσης κι απορρόφησης επιχειρήσεων πράγμα που, πέρα από την νομική μορφή, ισοδυναμούν με τά ίδια άκριβώς που συμβαίνουν και στις δυτικές χώρες και που γίνονται για τούς ίδιους λόγους. Κύρια αυτοί οι στόχοι είναι η αύξηση του κέρδους ("αύξηση της αποδοτικότητας της παραγωγής") και η ικανότητα να έξασφαλιστεί συγχρόνως η ανταγωνιστικότητα στην παγκόσμια αγορά ("να έξασφαλιστεί τό ξεκίνημα νέων παραγωγών που θά έχουν τέτοιους τεχνικούς και οικονομικούς δείκτες ώστε να μπορουν να συναγωνίζονται τις πιο προχωρημένες σοβιετικές ή ξένες αντίστοιχες παραγωγές, άομα και να τις ξεπεράσουν") (10). Επί πλέον δεν είναι δύσκολο να προβλεφτούν οι ανάλογες συνέπειες που θάχουν αυτές οι αποφάσεις πάνω στην εργατική τάξη, συγκεκριμένα στο ζήτημα της ανεργίας. Τό 1974 υπήρχαν περισσότερες από 1.500 τέτοιου τύπου βιομηχανικές ενώσεις συγκεντρώνοντας πάνω από 6.000 επιχειρήσεις και μονάδες παραγωγής που πρωτύτερα ήταν αυτόνομα παραγωγικά συγκροτήματα (11) και, σύμφωνα με τό λόγο του Κοσούγιιν στο 25^ο Συνέδριο, ο αριθμός αυτών των ενώσεων ήταν 2.300 στις αρχές του 1976.

Τόν ίδιο καιρό, αυτή η μεταρρύθμιση αναζητεί τρόπους να απαλλάξει τις επιχειρήσεις και από τούς τελευταίους περιορισμούς που τούς είχαν επιβληθεί από τις απόπειρες ενός κεντρικού σχεδιασμού, απόπειρες που είχαν αα χαρακτηριστικό μια δυσκίνητη και γραφειοκρατική κηδεμονία που, χωρίς να σχεδιάζει τίποτα, απλώς παρεμποδίζει τη διοίκησή τους "τά ύπουργεία και οι διοικητικές αρχές (...) πρέπει να μειώσουν στη βιομηχανία την πολλαπλότητα των γραναζιών της διοίκησης κατά τομέα (...), έτσι ώστε τό μεγαλύτερο μέρος των οικονομικών ζητημάτων να κανονίζεται άπτευθείας στην επιχείρηση, την κοινοπραξία ή την ένωση" (12).

Η συγκεντρωση των επιχειρήσεων και η μείωση των γραφειοκρατικών έμποδίων σε μια "φυσιολογική" καπιταλιστική διεύθυνση (13), είναι δύο ουσιαστικές προϋποθέσεις, άομα κι αν δεν άρκοουν από μόνες τους, για τόν έκσυγχρονισμό ενός καπιταλισμού πολύ πιο κατώτερου από αυτόν της δύσης. Πράγματι, η βιομηχανική αναδιάρθρωση των ρωσικών επιχειρήσεων εγκράζει μια θεμελιώδη ανάγκη του ρωσικού καπιταλισμού: την επίτευξη ψηλότερης παραγωγικότητας και συνεπώς καλλίτερης εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης με σκοπό να καταπολεμηθεί συγχρόνως και τό τάση επιβράδυνσης της οικονομικής ανάπτυξης και να φτιαχτούν επιχειρήσεις που θά μπορούσαν μια μέρα να ανταγωνιστούν σε διεθνές επίπεδο. Έχουμε ήδη δείξει την επιβράδυνση της ανάπτυξης σε αρκετές παραγωγές κλειδιά (βλέπε πίνακα 3.). Οι στατιστικές στον πίνακα 8(14) τό δείχνουν αυτό στις ιστορικές διαστάσεις του: τό ποσοστό αύξησης μειώθηκε σ' α μισά σε κάθε τέταρτο του αιώνα, κι η πτώση του συνεχίζεται κανονικά.

Αυτή η καθοδική πορεία επιβεβαιώνεται έντελώς τις προβλέψεις που κάναμε σε διάφορες μελέτες του κόμματός μας έδώ και 20 χρόνια (15) όταν, για να ξεσκεπάσουμε τό ψέμμα της σταλινικής θέσης που βλέπει σ' τούς μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης της εποχής την απόδειξη του δθθενρώσικου "σοσιαλισμού", δείξαμε ότι αυτή θά ταχεία ανάπτυξη χαρακτήριζε όλους τούς καπιταλισμούς στη νεανι-

κή τους περίοδο, και η καθοδική του πορεία είναι μι-
 ά αναπόφευκτη ιστορική νομοτέλεια του καπιταλισμού που
 γερνάει. Ο ρώσικος καπιταλισμός δεν αποτελεί εξαίρε-
 ση. Ξεκινώντας από ένα χαμηλό επίπεδο ανάπτυξης, έπι-
 δεικνυμένο από τις καταστροφές του εμφύλιου πολέμου, ή-
 ταν φυσικό για τη βιομηχανία να έχει υψηλούς ρυθμούς
 ανάπτυξης, που επιταχύνθηκαν ακόμα περισσότερο (όπως
 άμφιβώς γίνεται και με τους νεαρούς καπιταλισμούς -
 βλέπε για παράδειγμα την Ιαπωνία) από τη μεγάλη προ-
 ώθηση που δόθηκε από το κράτος και το ρόλο του σαν
 συγκέντρωτητή του κεφάλαιου.

ΠΙΝΑΚΑΣ 8. ΠΟΣΟΣΤΟ ΑΥΞΗΣΗΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Περίοδος	Σχέδιο	Ετήσιο ποσοστό αναπτύξ. κατά μέσο όρο
1922-1928	πριν τα σχέδια	23 %
1929-1932	1 ^ο σχέδιο	19,3 %
1933-1937	2 ^ο σχέδιο	17,1 %
1938-1940	3 ^ο σχέδιο	13,2 %
1941-1945	(3 χρόνια) Πόλεμος	-
1946-1950	4 ^ο σχέδιο	13,5 %
1951-1955	5 ^ο σχέδιο	13 %
1956-1960	6 ^ο σχέδιο	10,4 %
1961-1965	7ετές σχ. (1959-1965)	8,6 %
1966-1970	8 ^ο σχέδιο	8,4 %
1971-1975	9 ^ο σχέδιο	7,4 %
1976-1980	10 ^ο (πρόβλ)	6,5 %

Πηγές: Μεγέθη υπολογισμένα βάσει των αριθμών που δί-
 νονται στο Παρόντινε Κοζνιάϊστβο ΕΣΣΔ, διαφόρων ετών,
 και οι ίδιες πηγές όπως στον πίνακα 2.

Η σταλινική περίοδος συσσώρευσης ήταν η περίοδος
 του σχηματισμού μιας πραγματικής εσωτερικής αγοράς,
 της μεταμόρφωσης μιας άνομα δεσπόζουσας προκαπιταλι-
 στικής δομής, στην οποία η εργατική τάξη αποτελούσε
 μόνο ένα μικρό μέρος του πληθυσμού (10% το 1913, σε
 αντίθεση μ' έναν αγροτικό πληθυσμό 76%), σε μι-
 ά έντε-
 λως καπιταλιστική οικονομία, και τελικά σε μι-
 ά έκτετα-
 μένη συσσώρευση που επέτρεψε τη δημιουργία μιας βιο-
 μηχανίας που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της έσωτε-
 ρικής αγοράς.

Ο συνολικός αριθμός των βιομηχανικών εργατών άνε-
 θηκε από τα 3,9 εκατ. το 1913, σε 12,2 εκατομ. το 1950
 και περισσότερο από 27 εκατ. το 1975 - δηλαδή έφτα-
 ρές πλιό μεγάλος σχετικά με την προεπαναστατική περίο-
 δο. Ο αριθμός των βιοτεχνικών επιχειρήσεων που άπα-
 σχολούν πάνω από 100 εργάτες ανέβηκε από 2.805 το 1911
 (που άπασχολούσαν 1.645.000 εργάτες) σε 11.591 το 1933
 (που άπασχολούσαν 4,5 εκατ. εργάτες) και πάνω από
 26.000 το 1968 (που άπασχολούσαν 19 εκατ. εργάτες πε-
 ρίπου) (16) - δηλαδή δέκα φορές πλιό μεγάλος στον αριθ-
 μό των επιχειρήσεων και στους χρησιμοποιούμενους έρ-
 γάτες σχετικά με την προεπαναστατική περίοδο. Αυτές οι
 στατιστικές δείχνουν περίλαμπρα την πρώτη άνθιση ενός
 νέου καπιταλισμού - που δημιουργεί άσταμάτητα νέες έπι-
 χειρήσεις, συσσωρεύει έκτεταμένα πάνω στη βάση της
 άπόλυτης υπεραξίας ενώ παράλληλα γεμίζει τα βιομηχανι-
 κά κάτεργα με πληθυσμό που ξεπηδάει από την ύπαιθρο.
 Αιτή η έκτεταμένη συσσώρευση συνεχίστηκε και στη με-
 ταπολεμική περίοδο (17). Μεταξύ 1950 και 1970, ο ά-
 ριθμός των βιομηχανικών εργατών υπερδιπλασιάστηκε (Την
 ίδια περίοδο στις Ε.Π.Α, ο αριθμός των εργατών αύξήθη
 με κάτι περισσότερο από 25%). Άλλά ο ρυθμός συσσώρευ-
 σης επιβραδύνει σιγά-σιγά, όπως και η ανάπτυξη του έρ-
 γατικού πληθυσμού. Ο αγροτικός πληθυσμός της Ρωσίας

έχει μειωθεί τρομερά από την επανάσταση και μετά, άλ-
 λά ακόμα αντιπροσωπεύει, το 1975, ένα 25% περίπου του
 ενεργού πληθυσμού: μι-
 ά σημαντική αναλογία (για σύγκρι-
 ση αναφέρουμε ότι η Γαλλία έφτασε αυτόν τον αριθμό
 στα μέσα της δεκαετίας του '50 κι οι Ε.Π.Α στα μέσα
 του '20-'30), που δείχνει σε πόση έκταση το σύνολο
 της ρώσικης οικονομίας, και συνεπώς η βιομηχανία, φέρ-
 νει το βάρος μιας καθυστερημένης γεωργίας. Αυτός ο
 μεγάλος αγροτικός πληθυσμός όφείλει την ύπαρξή του
 στη σχετικά πρωτόγονη αγροτική παραγωγή και στο καθυ-
 στερημένο σύστημα των κολχόζωνικών αγροκτημάτων (άγρο-
 τικών έκμεταλλεύσεων). Έτσι η άφθονη ροή εργατικών
 χεριών που τροφodότησε την βιομηχανική ανάπτυξη έτει-
 νε να στερέψει. Όπως δείχνουν τα νούμερα του πίνακα
 9, ο ενεργός αριθμός βιομηχανικών εργατών, που αύ-
 ξήθηκε σε ποσοστό 4% ή 5% το χρόνο στη διάρκεια της
 δεκαετίας του '50, προβλέπεται να αύξηθεί λιγώτερο
 από 1% στη διάρκεια του 10ου πλάνου.

ΠΙΝΑΚΑΣ 9. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩ-
 ΓΙΚΟΤΗΤΑ

	V 1951-55	VI 1956-60	VII 1961-65	VIII 1966-70	IX 1971-75	X 1976-80
βιομ. εργατ.						
άρχές περ(έκ)	12,2	15,2	18,9	22,5	25,6	27,3
αύξηση κατά περίοδο (%)	+ 24,3	+ 24,2	+ 19,5	+ 13,5	+ 6,5	+ 3,9
αύξ. παραγωγ.						
εργασίας %	+ 48	+ 37	+ 26	+ 32	+ 34	+ 32
αύξηση βιομ. παραγωγής %	+ 85	+ 64	+ 51	+ 50	+ 43	+ 37

Πηγές: Παρόντινε Κοζνιάϊστβο ΕΣΣΔ, κι οι ίδιες με το
 πίνακα 2.

Ο ρώσικος καπιταλισμός, άδύναμος να έπιτεθεί σ'
 αυτήν την στερημένη αγροτική δομή, άναζητάει τρόπο -
 όπως οι άστοι οικονομολόγοι - να αναπτύξει τις "λαν-
 θάνουσες πηγές παραγωγικότητας" οι όποιες ένυπάρχουν
 στη βιομηχανία του.

Για να το πούμε με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει πέ-
 ροση από την έκτατική συσσώρευση πάνω στη βάση άπό-
 λυτης υπεραξίας, σε μι-
 ά έντατική συσσώρευση που άνα-
 ζητεί κέρδη στην παραγωγικότητα στα ήδη υπάρχοντα πα-
 ραγωγικά συκροτήματα, άντικαθιστώντας εργάτες με μι-
 χανές και γενικώτερα "άναδιάρθρωντας" τις διαδικα-
 σίες παραγωγής ώστε να αύξηθεί η παραγωγικότητα και
 η έντατικοποίηση της εργασίας, δηλαδή άναζητώντας τρό-
 πους για την παραγωγή σχετικής υπεραξίας. Άπ' όπου
 και τα μέτρα συγκεντροποίησης και βιομηχανικής άνα-
 διάρθρωσης που ήδη έχουν άναφερθεί: οι "έμπειρίες"
 άναδιοργάνωσης με άνεργία στύλ Τσεκίνο και οι σθενα-
 ρές έκκλησεις των ρώσων μάντζερς και των συνδικάτων
 για μεγαλύτερη παραγωγικότητα και εργασιακή πειθαρχί-
 α, κ.λ.π.

Ένώ μι-
 ά σοσιαλιστική κοινωνία θα χρησιμοποιούσε
 τις προόδους της παραγωγικότητας για να έλαττώσει την
 παραγωγική προσπάθεια του άνθρώπου, στη Ρωσία, αντίθε-
 τα, η έντατικοποίηση της εργασίας είναι άναγκαία για
 να συντελέσει στην άνάπτυξη της παραγωγής που άποβλέ-
 πει στη μέγιστη δυνατή ευημερία της έπιχείρησης και
 στο μέγιστο δυνατό καλό της "έθνικης οικονομίας". Η
 έκκληση για μεγαλύτερη έκμετάλλευση είναι ένα λάϊτ -
 μοτίφ που τονίζεται τακτικά και επανειμφανίζεται σε
 κάθε νέο σχέδιο:

"Το σχέδιο προβλέπει μι-
 ά επιτάχυνση των ρυθμών ά-
 νάπτυξης της παραγωγικότητας εργασίας χάρη σε μι-
 ά έκτεταμένη είσαγωγή έπιστημονικών και τεχνολογικών ά-
 νοκαλύψεων στην παραγωγή, μι-
 ά μεγαλύτερη έξειδίκευση
 της παραγωγής, και την έπιστημονική όργάνωση της έρ-
 γασίας, στην άνύκωση της έξειδίκευσης και στην ένι-

σχηση των οικονομικών κινήτρων (...). Η μηχανοποίηση της βοηθητικής εργασίας, η τήρηση κανονικών ρυθμών στην παραγωγή, η καλύτερευση στην εργασιακή πειθαρχία, η εξάλειψη των νεκρών χρόνων για τους εργάτες αποτελούν σπουδαίες πηγές των κωμικών αποθεμάτων για την εθνική οικονομία" (Κοσύγκιν, λόγος στο 23^ο Συνέδριο).

"Ανοδος της παραγωγικής αποτελεσματικότητας, μείωση του κόστους, και, αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας - να ποιός είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε ώστε να αυξήσουμε τα κέρδη (...). Στις επιχειρήσεις που έχουν πιά περάσει στο νέο σύστημα έχει γίνει τώρα κανόνας να πληρώνεται, σαν ύλικό κίνητρο, ένα πρίμ στο τέλος του χρόνου που υπολογίζεται με βάση την αρχαιότητα, την πειθαρχία και την ποιότητα του έργου, και που αντλείται από το ύλικό απόθεμα ενθάρρυνσης. Η πείρα έδειξε ότι αυτή η μορφή ενθάρρυνσης συντελεί στην ανάπτυξη της παραγωγικότητας, της εργασίας στη μείωση των δικαιώσεων του εργατικού δυναμικού και στο δυνάμωμα της πειθαρχίας της εργασίας" (Λόγος του Κοσύγκιν στο 24^ο Συνέδριο).

"Βέβαια πρέπει να δείχνουμε ιδιαίτερη προσοχή στην αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας (...). Στις υπάρχουσες επιχειρήσεις η παραγωγή πρέπει να αυξηθεί, σά γενικός κανόνας, χωρίς όμως αύξηση της δύναμης εργασίας, άδρια και μειώνοντας την. Αλλά είναι έξισου σημαντικό να καλύτερούμε άποφασιστικά την όργάνωση της εργασίας, να εξαλείψουμε το χάσιμο χρόνου και να αυξήσουμε την εργασιακή πειθαρχία". (Λόγος Κοσύγκιν στο 25^ο Συνέδριο).

"Στό φως των προηγούμενων που είπαθηκαν, λάθη που χαρακτηρίζονται σαν ιδιαίτερα μη άνεκτά, είναι το χάσιμο χρόνου εργασίας και οι νεκροί χρόνοι, ο άφαντος ρυθμός εργασίας, η έλλειψη πειθαρχίας στην εργασία και την τεχνολογία, και οι μεγάλες άξομειάσεις στο προσωπικό των επιχειρήσεων" (Λόγος Μπρέζνιεφ στο 25^ο Συνέδριο). (18)

"Όπως ήδη δείξαμε η βιομηχανική αναδιάρθρωση στοχεύει συγχρόνως στην καλύτερευση των προϋποθέσεων είσόδου της ρωσικής βιομηχανίας στη διεθνή αγορά. Αλλά αυτό προϋποθέτει ότι η Ρωσία ξεπερνάει έστω και μερικώς την τεχνολογική της καθυστέρηση σε σύγκριση με τον καπιταλισμό της ανεπτυγμένης δύσης: από έδω προέρχεται και η μαζική είσαγωγή σύγχρονου ύλικού (συνά μάλιστα και με μορφή δόνηλων εργοστασίων " με το κλειδί στο χέρι "). Αυτό, σε συνδυασμό και με την είσαγωγή σιτηρών, βαραίνουν πολύ στο ρώσικο έμπορικό ίσοζύγιο (τό 1975, το έμπορικό έλλειμα με τις άναπτυγμένες καπιταλιστικές χάρες της δύσης ήταν 3,5 δισεκατομμύρια ρούβλια, σύμφωνα με τα έπίσημα στοιχεία) (19) και καθιστούν άναγκαία μεγάλα δάνεια κεφαλαίων από τη δύση.

Τέτοιο είναι το τίμημα - τίμημα που τελικά πληρώνεται με τις θυσίες της ρώσικής εργατιάς - με το όποιο η βιομηχανία γίνεται ικανή να κάνει τις επιχειρήσεις της άναταγωνιστικές και να αυξήσει τις έξαγωγές της.

"Ένα από τα σημαντικότερα καθήκοντά μας είναι να προωθήσουμε τις οικονομικές έξωτερικές σχέσεις. Για να γίνει αυτό έχουμε την πρόθεση να αυξήσουμε κανονικά τις έξαγωγικές δυνατότητες της χώρας, τόσο όσον άπορά τα παραδοσιακά προϊόντα όσο και τα νέα έμπορεύματα. Τα ύπουργεία και τα άρμόδια τμήματα πρέπει (...) να πάρουν συστηματικά μέτρα για την αύξηση της παραγωγής, ώστε να βελτιωθεί η ποιότητα και η άναγωνιστικότητα των έξαγωγών μας. Τώρα που το έξωτερικό έμποριο γίνεται ένα σπουδαίο μέρος της εθνικής μας οικονομίας, το ζήτημα είναι πώς θα οργανώσουμε, σε άρκετές περιπτώσεις, επιχειρήσεις είδικευμένες στις έξαγωγές, ώστε να ικανοποιήσουμε τις είδικές άνάγκες των έξωτερικών αγορών" (Λόγος Κοσύγκιν στο 25^ο Συ-

νέδριο) (20).

Οι συνέπειες αυτού του προγράμματος για την εργατική τάξη είναι παραπάνω από φανερές. Η περίφημη άναγωνιστικότητα των προϊόντων, για την όποια τόσο πολύ καυχιάνται, δέν σημαίνει τίποτε άλλο παρά οικονομικό πόλεμο μεταξύ άντιπάλων καπιταλιστών. Πίσω από τα έμπορεύματα βρίσκονται στην πραγματικότητα οι προλετάριοι όλων των χωρών που άναγωνίζονται μεταξύ τους μέσα από την προσπάθεια και την έκμετάλλευση των άντίστοιχων έθνικών κεφαλαίων τους, που δέν άναζητάνε να "ικανοποιήσουν τις είδικές άνάγκες" μιάς παγκόσμιας αγοράς κατακλυσμένης κυριολεκτικά από έμπορεύματα, γιατί προσπαθούν να βάλουν στο χέρι όσο το δυνατόν περισσότερη ύπεραξία καταλαμβάνοντας ένα μεγαλύτερο μερίδιο στην άγορά σε βάρος των άναγωνιστών της. "Όσο πιο πολύ όξύνεται αυτός ο οικονομικός πόλεμος (και η συμμετοχή της Ρωσίας δέν μπορεί παρά τον έπιτείνει), τόσο περισσότερο οι συνθλιπτικοί νόμοι του καπιταλισμού σάγγουν την εργατική τάξη. Σημαίνουν σε Άνατολή και Δύση, "αναδιάρθρωση" και άπολύσεις, τέλος στους "νεκρούς χρόνους" και στους "ύποαπασχολούμενους" εργάτες, τόνωση του άναγωνισμού μεταξύ των εργατών με πρίμ και διαφοροποιήσεις μισθών, άξηση στην ένταση της εργασίας και την άποκτήωση των προλετάριων - με μιά λέξη, μεγαλύτερη έκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Οι συνέπειες αυτού του προγράμματος τόσο καθαρά καπιταλιστικού, δέν σταματούν έδω. Η άυξάνόμενη ένωμάτωση της Ρωσίας στην παγκόσμια άγορά σημαίνει, στο άμεσο μέλλον οικονομικές και έμπορικές διεξόδους για τους πιο ίσχυρους καπιταλιστές της δύσης. Παρ'όλα αυτά όμως, βοηθώντας τη ρώσικη βιομηχανία να έκσυγχρονιστεί, το μόνο που καταφέρνουν είναι να έξοπλίζουν με τα ίδια τους τα χέρια έναν μελλοντικό άναγωνιστή. Τελικά η πλήρης συμμετοχή της Ρωσίας στην παγκόσμια οικονομία συνεπάγεται το άνοιγμα μιάς νέας πηγής έμπορευμάτων σε μιά ήδη κανονικά πλημμυρισμένη άγορά, και το μόνο που κάνει είναι να έπιδεινώνει τις παγκόσμιες καπιταλιστικές κρίσεις. Καί άντίστροφα, όσο πιο πολύ οι βασικότεροι βιομηχανικοί κλάδοι της Ρωσίας άλληλεπιδρούν με την παγκόσμια άγορά, τόσο πιο πολύ η βιομηχανία στην όλότητά της έξαρτάται από τις διεθνείς συναλλαγές, και τόσο περισσότερο η ρώσικη οικονομία θα μπλέκεται στις παγκόσμιες καπιταλιστικές κρίσεις.

Νά λοιπόν γιατί το συμπέρασμά μας είναι το ίδιο μ' αυτό που βγάλαμε έδω και 20 χρόνια (21)

"Από τη στιγμή πιά που το σιδηρούν παραπέτασμα έχει μεταμορφωθεί σε ίστο άράχνης από τον άναγωνισμό, η παγκόσμια έμπορευματική κρίση θα χτυπήσει στην καρδιά τη νεαρή ρωσική βιομηχανία. Νά ποιός είναι τελικά το άποτέλεσμα της ένοποίησης των αγορών και της έλευθνης κυκλοφορίας του αίματος στο καπιταλιστικό τέρας: Άλλά εκείνος που πραγματοποιεί αυτήν την ένοποίηση, ένοποιεί επίσης την Έπανάσταση, που η άρα της θα μπορούσε να σημαίνει σ'όλο τον κόσμο μετά την κρίση της δεύτερης μεταπολεμικής περιόδου και πριν την τρίτη σύγκρουση".

■ ■ ■

- (1). Βλέπε ιδιαίτερα Struttura economica e sociale della Russia d'oggi στις έκδόσεις Il Programma Comunista, Russia e rivoluzione nella teoria marxista, και Bilan d'une révolution, όπως και Dialogue avec Stalin και Dialogue avec les morts (σε άνατύπωση).
- (2). Το άρθρο αυτό γράφτηκε τό 1976. Γι'αυτό οι άναφορές στα κατοπινα χρόνια δίνονται σαν προβλέψεις.
- (3). Λόγος του Κοσύγκιν στο 24^ο συνέδριο, του ΚΚΕΕ, Πρόβδα, 7 Άπριλη 1971. Έξάλλου, τό νούμερο 50% είναι πράγματι αυτό που βγαίνει από τους άρίθμους του ρωσικού έπίσημου κατάλογου Ναρόντνε Κοζνάιςτβο ΕΣΣΔ).

(4). Λόγος του Μπρέζνιεφ στο 25^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ , Πράβδα, 25 Φλεβάρη 1976.

(5). Βλέπε "Αντί-Ντούρινγκ", 3^ο μέρος, κεφ. 2.Τό ζήτημα είναι μακριά από τό να είναι ακαδημαϊκό, έφόσον ή διχταταρία του προλεταριάτου θά άντιμετωπίσει αυτή ή ίδια τό καθήκον του σχεδιασμού τής οικονομίας σ'ένα πλαίσιο στην άρχή έμπορευματικό για να περάσει στην καταστροφή τής έμπορευματικής οικονομίας.

(6). Ναρόντνε Κοζνάϊστβο ΕΣΣΔ, 1973. "Αν προστεθούν σ'αυτόν τόν άριθμό οι 300.000 βοηθητικές έπιχειρήσεις και έργοστάσια που έξαρτώνται(ΕΣΣΔ, v tsifrah, 1974) φτάνουμε σ'ένα άριθμό περίπου 350.000 μονάδων παραγωγής ή έπιχειρήσεων.

(7). "Αμερικανικά στοιχεία: Fortune, Μάη 1974. "Ας σημειωθεί ότι αυτές οι συγκρίσεις άντιστοιχούν μόνο στα σχετικά ποσοστά τών βιομηχανικών παραγωγών και δέν λαμβάνουν υπ'όψη τά απόλυτα επίπεδά τους. "Αν έκτιμάμε χοντρικά τήν αξία τής άμερικάνικης βιομηχανικής παραγωγής σά διπλάσιας άπ'αυτή τής ρωσικής βιομηχανίας, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι 50 έπιχειρήσεις τών Ε.Π.Α παράγουν όσο οι 5.300 μεγάλες ρωσικές έπιχειρήσεις: Αυτή ή σύγκριση - που ά ναφέρεται μόνο στα μεγέθη - δείχνει καθαρά τό χάσμα, ποιοτικό και ποσοτικό, που χωρίζει τίς δύο οικονομίες, όπως επίσης και τούς πόνους που θά προκαλέσει στη Ρωσία ή πλήρης ένωμάτωση τής στην παγκόσμια αγορά. Καί για να έπεξηγήσουμε καλύτερα αυτό τό σημείο μπορούμε να σημειώσουμε ότι στη Γαλλία του 1970, 63% τής βιομηχανικής παραγωγής βγήκε από 1.300 περίπου έπιχειρήσεις (Economie et Statistique no. 53, Φεβρουάριος 1974) και στη Γερμανία του 1972, 63%παρήχθη από 1677 έπιχειρήσεις (Statistisches Jahrbuch für die Bundesrepublik Deutschland, 1975) και τέλος στην Μεγ. Βρετανία τό 1970, τό 50% τής βιομηχανικής παραγωγής βγήκε από 100 έπιχειρήσεις (Financial Times, 19 'Απρίλ. 1972).

(8). L'Expansion, 'Οκτώβριος 1975.

(9). "Απόφαση τής Κ.Ε. του ΚΚΣΕ και του Συμβουλίου 'Υπουργών, Πράβδα, 3 'Απρίλη 1973 (υπογράμμιση δική μας).

(10). Όπως ή (9).

(11). ΕΣΣΔ v tsifrah, 1974.

(12). "Απόφαση τής Κ.Ε. του ΚΚΣΕ ..., όπως ή (9).

(13). "Όταν άναφερόμαστε σέ "γραφειοκρατικά έμπόδια" δέν τό άναγάγουμε σέ "θεωρία" όπως κάνουν οι Προτσμιστές. "Απλά διαπιστώνουμε ένα γεγονός. Αυτή ή τροχόπεδη στην "έλευθερη" λειτουργία τών έπιχειρήσεων υπάρχει - σέ μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό - σ' όλες τίς καπιταλιστικές χάρες. "Αρκεί μόνο να άκούσουμε τόν διευθυντή μιάς οποιασδήποτε έλληνικής ή ξένης έταιρείας να παραπονιέται για έλλους αυτούς τούς περιορισμούς και τό έμπόδια που συναντάει σέ θέματα φόρων, κοινωνικών άσφαλίσεων, κάθε είδους έλέγχου πάνω στα έισοδήματα και στις τιμές πώλησης, πράγματα που προέρχονται παρ'όλα αυτά από ένα κράτος τής δικιάς του τάξης. "Η πειθαρχία έπιβάλλεται μόνο - σ'ένα περιορισμένο βαθμό φυσικά - πάνω στον άτομικό καπιταλιστή με σκοπό τήν καλύτερη δυνατή έξυπηρέτηση τών συμφερόντων όλης τής τάξης. "Η γραφειοκρατία δέν έχει καμία δική της δυναμική (άλλα, άντίθετα, μιά ίσχυρή άδράνεια).

(14). Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι οι ίδιοι οι ρώσοι στατιστικοί άναγκάστηκαν να διορθώσουν τή βάση τών έπίσημων άριθμών τών έτών πριν τό 1940, που είχαν παραποιηθεί για χάρη τών συμφερόντων τής σταλινικής προπαγάνδας. "Έτσι, στην έκθεσή του στο 17^ο Συνέδριο του ρωσικού Κ.Κ., 26 'Ιανουαρίου 1934, ο Στάλιν έδειξε θριαμβολογώντας ότι ο δείκτης βιομηχανικής παραγωγής είχε άνεβεί από 100 τό 1913 σέ 391,9 τό 1933 ("Τά σημαντικότερα θεωρητικά γραπτά του Στάλιν", 1905-52, Νέα 'Υόρκη, 1972, σελ.229). Στο έπόμενο συνέδριο, 10 Μάρτη 1939, τά νούμερα που έδωσε

ο "πατερούλης τών λαών" έδειξαν (πάλι με 1913=100) έναν δείκτη 380,5 για τό 1933 (μιά μικρή μειωτική διόρθωση) και 908,8 για τό 1938 (ίδια πηγή όπως παραπάνω). "Αλλά οι άριθμοί που δημοσιεύτηκαν στο έπίσημο ρωσικό έτήσιο δελτίο (Ναρόντνε Κοζνάϊστβο Ε. Σ.Σ.Δ.) άποκαλύπτουν ότι οι δείκτες του Στάλιν, που παρουσιάστηκαν ότι άντιστοιχούσαν σ'όλόκληρη τή βιομηχανική παραγωγή, στην πραγματικότητα άντιπροσώπευαν μόνο τή μεγάλη βιομηχανία που συσάρρευε γρηγορώτερα. Για τή βιομηχανία σά σύνολο, οι δείκτες (1913=100) ήσαν 281 τό 1933 και 657 τό 1938. Οι άριθμοί που έδωσε ο Στάλιν ήταν φουσκωμένοι κατά ένα τρίτο περίπου.

Αυτή ή καινούργια σειρά άριθμών έπρεπε να διορθωθεί με τή σειρά της τό 1961, μιά και είχε "ξεχαστεί" να συμπεριληφθεί ή παραγωγή στα έδάφη που ήταν κάτω από τήν κατοχή του ρωσικού στρατού τό 1939, και όριστικά προσαρτημένα τό 1945 (που άντιστοιχούν χοντρικά στις σημερινές δημοκρατίες τής Έσθονίας, Λεττονίας, Λιθουανίας και Μολδαβίας). Θεωρώντας τό δείκτη για τό 1913 σαν 100, ο δείκτης για τό 1940 ήταν 852 (παλιά σειρά) και 769 (νέα σειρά). "Η νέα σειρά χρησιμοποιείται άνόμα στο έπίσημο έτήσιο βιβλίο.

Ο δείκτης του 1974 έφτανε τό 12,200 και έπρεπε να περάσει τό 1975 σέ 13,100 σύμφωνα με τούς άριθμούς που δημοσιεύτηκαν στο σοβιετικό τύπο ("Εκονομικήσκαγια Γκαζέτα άριθμ. 6, Φεβρ. 1976). "Αλλά τό έτήσιο δελτίο κρατάει μιά διακριτική σωπή όσον άφορά τούς δείκτες τής προπολεμικής παραγωγής. Για όλόκληρη τήν περίοδο 1913 με 1940 δέν δόθηκαν άριθμοί."

(15). Βλέπε ιδιαίτερα "Dialogue avec les morts" ("Διάλογος με τούς νεκρούς") στις έκδόσεις Programme.

(16). Οι άριθμοί πάρθηκαν από τό Ε.Σ.Σ.Δ ι ζαρουμπέζινε στράν πόσλε πομπέντυ βελίκοι οκτιάμπροισκι ρε βολόντσι, Μόσχα 1970. Χρησιμοποιούμε αυτή τήν πηγή γιατί παρέχει στατιστικά στοιχεία που έχουν συνέχεια στο χρόνο. Αυτά που περιέχονται στο ρωσικό έπίσημο έτήσιο δελτίο, Ναρόντνε Κοζνάϊστβο ΕΣΣΔ, δέν δίνουν μιά έμπειροστατισμένη εικόνα τής εξέλιξης του συνολικού άριθμού τών βιομηχανικών έπιχειρήσεων. "Ας σημειωθεί ώστόσο ότι τό έτήσιο δελτίο του 1955 δίνει για τό 1954 τόν άστρονομικό άριθμό - έντελώς παράλογο για μιά οικονομία που θέλει να λέγεται "σοσιαλιστική"- τών 212.000 Κρατικών βιομηχανικών έπιχειρήσεων όπου προστίθενται 114.000 έργαστήρια και άλλες βιομηχ. έπιχειρήσεις και βιοτεχνικοί συνεταιρισμοί, 28.000 καταναλωτικές συνεργατικές βιομηχανικές μονάδες και γύρω στις 400.000 Κολχόζινικες έπιχειρήσεις και έργαστήρια (σιδεράδεια, μύλοι κ.λ.π.).

(17). Για να είναι τά πράγματα ξεκάθαρα παραδέτουμε τό λόγο του Χρουτσώφ, στο 21^ο Συνέδριο:

"Πρέπει να κατασκευάσουμε ή να ολοκληρώσουμε στην διάρκεια τών έφτά έπόμενων χρόνων πάνω από 140 μεγάλες χημικές βιομηχανίες και να άναδιοργανώσουμε πάνω από 130" (Πράβδα, 8 Φεβρ. 1959). "Έκτός από τό καυχή σιόν, τί άλλο δείχνει αυτή ή δήλωση;:1) ότι αυτές οι έπιχειρήσεις δέν είναι τόσο "μεγάλες" όσο ήθελε να μās κάνει να πιστέψουμε ο Χρουτσώφ, μιά και δέν έχει κανένα νόημα ο ίσχυρισμός για έγκατάσταση 140 "μεγάλων" χημικών μονάδων (με τήν έννοια που γίνονται άντιληπτές στη Δύση) σέ έφτά χρόνια 2) ότι ο στόχος που έπιδιώκεται είναι ή δημιουργία μιάς πραγματικής χημικής βιομηχανίας.

(18). Σχετικά, βλέπε "Πράβδα" 10 'Απρίλ. 1966, 7 'Απρίλ. 1971, 2 Μαρτ. 1976, 25 Μαρτ. 1976 (υπογράμμιση δικιά μας). Τέτοιου τύπου προτροπές μπορεί να βρεί κανείς έκατοντάδες. "Ένα τελευταίο άπόσπασμα από τό λόγο του Κοσύγκιν στο 25^ο Συνέδριο θά μās δώσει μιά ιδέα για τό επίπεδο του "σοσιαλιστικού άνθρωπισμού" που τόσο υπερηφανεύεται ο δημιουργός του:

"Ο ρόλος τών κοινωνικών παραγόντων στην άνάπτυξη τής παραγωγής και τήν άνοδο τής άποτελεσματικότη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 33

Π Ο Λ Υ Τ Ε Χ Ν Ε Ι Ο ' 8 0

Τά γεγονότα του Πολυτεχνείου '80, με την έκταση που πήραν, έφεραν στην επιφάνεια την ανάγκη του ξεκαθαρίσματος των επαναστατών κομμουνιστών πάνω στη φύση του αγώνα του Πολυτεχνείου '73 και του "αγώνα" που "συνεχίζεται".

Απέδειξαν ότι τά μικροκομματικά παζαρέματα, η έννοτητα δίχως άρχες μόνο και μόνο για να μαζέψουν πολύ κόσμο, ή διάλυση για να σώσει ο καθένας τό τομάρι του, ή έγκατάλειψη της εργατικής τάξης προς άλλα μικροαστικά στρώματα και τέλος τό θάψιμο της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής στό βωμό για περισσότερη δημοκρατία, δέν είναι θλιβερό προνόμιο μόνο της κοινοβουλευτικής άριστερας, αλλά και της έξωκοινοβουλευτικής.

1. ΠΟΙΟ ΔΡΟΜΟ ΧΑΡΑΞΕ Ο ΝΟΕΜΒΡΗΣ

Γιά πολλούς σήμερα ό Νοέμβρης του '73 και τό Πολυτεχνείο είναι ένα σύμβολο αγώνα: του αγώνα για τή Δημοκρατία. Τό ξεσήκωμα των φοιτητών, που στην άρχή είχαν καθαρά φοιτητικές διεκδικήσεις, επέκτάθηκε και σ' άλλα κοινωνικά στρώματα και τάξεις παίρονοντας χαρακτήρα πολιτικό μέ κύριο άξονα: να φύγει ή Χούντα, ναρθει ή Δημοκρατία; Στο ξάπλωμα του ξεσηκώματος συντέλεσε κι ή παγκόσμια οικονομική κρίση που άρχισε να γίνεται ήδη αίσθητή τό '73. Αυτό τό αυθόρμητο ξεσπάσμα ήταν ή έκφραση μιās οικονομικής δυσαρέσκειας και μιās πολιτικής καταπίεσης. Δυστυχώς όμως ό δρόμος που βοήθη διεξέοδο ήταν ό έθνικο-αστικός, δηλ. ούτε καν άγγιξε τό καπιταλιστικό σύστημα. Άριστήκε να τό αλλάξει πουνάμισο. "Όσο για κείνους που βλέπουν μονάχα τήν "έξέγερση", τή "σύγκρουση", ξεκομμένη από τό "πού τό πάει" γίνονται "άσυνείδητα" συνοδοιπόροι αυτών που θέλουν επιστροφή στη δημοκρατία κι όχι κατατροπή της δημοκρατίας. "Ό σκοπός δέν μπορεί να χωριστεί από τά μέσα. Άλλά μήπως σε κείνες τές περιστάσεις θά μπορούσε να γίνει τίποτε διαφορετικό; "Η παντοδύναμη στελέχωση του αγώνα (κι ή μικροαστική φύση των φοιτητών) από τά ρεφορμιστικά, αντιλαριστικά, πατριωτικά κόμματα (ΚΚΕ, έ.σ.) κι ή έλλειψη κάθε επαναστατικής πρωτοπορίας που θάχε δουλέψει και θάχε προετοιμάσει τές μάζες για μιάν "άλλη προοπτική", τήν αντικαπιταλιστική, είναι ή πολιτική έξήγηση του γιατί έλος αυτός ό δυναμισμός, μπόρεσε να καναλιζαριστεί σε δημοκρατικά πλαίσια και να εύνουχιστεί.

Σήμερα που μάς χωρίζουν 7 χρόνια άπ' τον αγώνα του Νοέμβρη '73, μπορούν άκόμα να λένε οι ρεφορμιστές και πολλοί "έψιμοι επαναστάτες", ότι:

— "Τό Πολυτεχνείο ζεί" - αλλά σάν ένα σύμβολο αντιφασιστικού αγώνα για τήν επαναφορά της άστικής δημοκρατίας, κι όχι της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής πάλης, που δέν μπήκε ούτε καν σάν προοπτική.

— "Τό Πολυτεχνείο δείχνει τό δρόμο του αγώνα" - αλλά όχι της ανεξάρτητης ταξικής πάλης, άφου τό προλεταριάτο, δέν πρόλαβε δικές του διεκδικήσεις, και δέν έφρονίστηκε διαχωρισμένο άπ' τούς μικροαστούς που ζήτησαν επαναφορά της κοινοβουλευτικής άστικής δημοκρατίας.

Όι κομμουνιστές δέν έχουν καμιά ανάγκη να ιδιοποιούνται σύμβολα που δέν τούς άνήκουν. "Ό μόνος τρόπος για να τιμάμε τούς νεκρούς ήρωές του, είναι να ξεκινάμε άπ' τούς αγώνες για δημοκρατία δείχνοντας τό

τό καταστροφικό τους άδιέξοδο και να βάζουμε τήν προοπτική της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής πάλης του προλεταριάτου της δικτατορίας του και του κομμουνισμού.

Είναι σίγουρα δύσκολος ό δρόμος της άλήθειας. Και πολλοί θά μάς κατηγορήσουν για άπόρριψη των πάντων. "Όμως σκοπός μας δέν είναι να "γλιψουμε" τές μάζες. Άλλά σήμερα που τά πάντα βρίσκονται μέσα σε μιά δημοκρατική άποχάυνωση, να τούς δείξουμε τήν προοπτική αυτή, που άν σήμερα φαίνεται "άσέβεια" είναι όμως ή μόνη επαναστατική.

2. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

"Η παγκόσμια οικονομική κρίση του καπιταλισμού κι οι τοπικές του συνέπειες άρχισαν να γίνονται έλο και πιο αίσθητες: κατωάρωση αύξηση του κόστους ζωής, άπολύσεις, άνεργία.

Άπέναντι σ' αυτή τήν καπιταλιστική επίθεση που θέλει να φορτώσει τά βάρη της κρίσης στην πλάτη των εργαζόμενων, δέν υπάρχει καμιά άπάντηση. Οι εργαζόμενοι δέχονται άκόμα παθητικά τά χτυπήματα, κι όπως είναι στενά στελεχωμένοι από τούς ρεφορμιστές αντιδράνε μονάχα μερικές φορές... αλλά τές περισσότερες για να ζητήσουν επαναλειτούργια κι άνεύρεση κεφάλαιων για τό εργοστάσιο ή μέ τίποτα άποπροσανατολιστικές στάσεις εργασίας. Πολιτικά τό χάπι της άλλαγής που τούς πιπιλίζουν τούς άποκηνητοποιεί κόνοντάς τους να περιμένουν "άλλάξει" ή ζωή τους μέσα από μιά ψηφο. "Όλα λοιπόν για τές έκλογές, κι ιδίως "ήπιο πολιτικό κλίμα" για τήν εύρηνηκή διενέργεια των εκλογών. Και προσχή: "Όποιος ταραξει τά ήρεμα νερά αυτού του "ήπιου πολιτικού κλίματος" παίζει τό παιχνίδι της Δεξιάς, γιατί έμποδίζει τήν εκλογική νίκη της "Άριστερας". Να προσέξουν λοιπόν οι εργαζόμενοι γιατί άν παλέψουν για αύξήσεις, ενάντια στις άπολύσεις, άν προμαλέσουν κοινωνικές ταραχές μέ τές διαδηλώσεις τους, μέ τό ξαπλωμα και τήν όξυνση του αγώνα τους θάναυ υπεύθυνοι για τές πράξεις τους. "Η σημερινή νέκρα λοιπόν είναι τό τίμμημα που πρέπει να πληρώσουν οι εργαζόμενοι για τήν άνοδο της "Άριστερας" στην έσοσια, που λίγη ώρα ση από τό σοσιαλισμό της ήδη πήραμε μέ τές δηλώσεις του Παπανδρέου μετά τά γεγονότα του Πολυτεχνείου '80 και ήδη βλέπουμε κι είδαμε από τές σοσιαλιστικές κυβερνήσεις στο έξωτερικό (λαϊκό μέτωπο στη Γαλλία, Σουηδία, Γερμανία, κ.ά.).

Μέσα σ' αυτό τό κλίμα της δημοκρατικής άποχάυνωσης, οι πολυπληθείς συγκεντρώσεις των γιορταστικών (στην κυριολεξία) έδηλώσεων του Πολυτεχνείου '80, όπου "μα ζευεται έλη ή οίκογένεια", δέν προσφέρουν τίποτ' άλλο από τον έγγλωβισμό του προλεταριάτου σε γιορτούλες για τήν "άλλαγή". Τά συνθήματα συμβάλουν τά μέγιστα στην όλη κατάσταση. "Εθνική ανεξαρτησία - Να φύγει ή Δεξιά" είναι ή κεντρική γραμμή της πολιτικής τους, που δέν έκφράζει τίποτ' άλλο παρά τον άποπροσανατολισμό του προλεταριάτου σε άπλά αντικυβερνητικά κι όχι αντικαπιταλιστικά συνθήματα και τήν στροφή της προσοχής του σε ρεφορμιστικές διεκδικήσεις τύπου "έξω άπ' τό ΝΑΤΟ και τήν ΕΟΚ" που δέν έχουν καμιά σχέση μέ τά συμφέροντα του προλεταριάτου άφου ή άστική τάξη μένει άδύχητη.

3. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

Αυτό που χαρακτηρίζει την Δεξιά μετά την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ είναι μία τάση για εύθυγράμμιση στα πλαίσια των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. "Έτσι ο "ογκιρός" Καραμανλής, παραχωρεί τη θέση του στον "ήπιο" Ράλλη, η κυβερνητική ΓΣΕΕ κάνει 24ωρες απεργίες καπέλλα, πραγματοποιείται διεύρυνση πρόστο Κέντρο κ.τ.λ. "Ολ'αυτά βέβαια δεν είναι τίποτ'άλλο απ'τόν πολιτικό αντίκτυπο της προσπάθειας της άστικής τάξης, να μπαλλώσει στο οικονομικό επίπεδο την όπισθοδρομηση του ελληνικού κεφάλαιου και να μπορέσει έτσι να πετύχει όσο το δυνατόν καλλίτερους όρους ύπαρξης μέσα στην υπερλαϊστική κοινότητα. "Άλλωστε εν όψει των εκλογών

"Η "ευρωπαϊκή μάσκα" αναγκαία την σπρώχνει σε μία πιο έξυπνη πολιτική που όσο πάει και απαλάσσεται απ' την κομμουνιστικολογία. Καταλαβαίνει τώρα ότι οι πορείες στο κέντρο της Αθήνας, έκφυλίζονται σε περίπτωση το όταν δεν απαγορεύονται απ' την αστυνομία, ότι δεν χρειάζονται αδιάφορες έρευνες σε σπίτια αγωνιστών κ. ά, ότι εντέλλει τώρα που δεν αναπτύσσεται η ταξική πάλη, δεν βλάπτουν μερικά ψίχουλα, που δίνουν την έντυπωση της ενομούμενης δημοκρατίας και προετοιμάζουν το έδαφος για τη δημοκρατία της "αλλαγής" του ΠΑΣΟΚ.

Ο τρόπος που χτύπησε η άστική τάξη την Κυριακή 16 /11/80 το μπλόκ που άφησε την κυβερνητική απαγόρευση και μάλιστα χτυπώντας "απ' την ανάποδη του γιλόμπι" (απ' τη μεριά της σιδηρένιας λαβής), έδειξε ότι χτυπάει τώρα πιο έλεγκτικά αλλά πολύ άγρια, ακολουθώντας το παράδειγμα των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών: της Αμερικής όπου οι πιστολέρος καθαρίζουν τους μαύρους πληβείους, της Γερμανίας όπου σφάζονται οι τρομοκράτες, της πιο "φιλελεύθερης δημοκρατίας" της Ελλάδας όπου οι νέοι που αντιτάσσονται στην απογαύωση της "έλευθερίας" χτυπιούνται άγρια απ' τὰ σιδηρόφραγα ΜΑΤ, της Αγγλίας όπου η αστυνομία δεν έπυροφραγεί, αλλά ο στρατός δημιουργεί ειδικά αμάματα έμπαιδευμένων δολοφόνων, κ.τ.λ.

"Όλη αυτή η άγρια αλλά περιορισμένη καταστολή δεν είναι τίποτ'άλλο από προληπτικά μέτρα για τὸ χτύπημα της μόνης δύναμης που πραγματικά τρέμει η άστική τάξη του προλεταριάτου.

Για τούς κομμουνιστές η χτεσινή χούντα του φασίστα Παπαδόπουλου, η σημερινή δημοκρατία του τωρινού φιλελεύθερου Ράλλη (χτεσινού αντικομμουνιστή), ο αβριανός "σοσιαλισμός" του Ανδρέα (χτεσινού Κεντράου) και ίσως ο μεθαιριανός "κομμουνισμός" του Φλωράκη (παντοφράκι... "κομμουνιστή"), δεν είναι τίποτ'άλλο απ' τη διχτατορία της άστικής τάξης, που αλλάζει μόνο μορφές ανάλογα με τὰ τρέχοντα συμφέροντα για τή συντήρησή της.

"Έτσι η απαίτηση για μία δημοκρατία όπου όλοι θά έχουν έλευθερία έκφρασης είναι ένα μικροαστικό όνειρο που δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί ποτέ. "Όσοι ζητούν κατοχύρωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, να όπιλοστούν τὰ ΜΑΤ, (θέση έντελως ιδεαλιστική κι άπραγματοποίητη σήμερα έφρσον δεν υπάρχει η δύναμη που θά τὸ κάνει ή ακόμα χειρότερα αν ύπονοείται ότι η άστική τάξη θά άποπλώσει τὰ ένοπλα τμήματα που της έξασφαλίζουν την έξουσία της), χωρίς να βάζουν θέμα έξουσίας κι άρα άνατροπής της άστικής τάξης κ.λ.π, σπέρνουν αβταπάτες στο προλεταριάτο για τὸ ρόλο της άστικής δημοκρατίας και βοηθοῦν συνειδητά ή άσυνείδητα στην άπομάκρυνση απ' την προοπτική της επαναστατικής πάλης του για τὸ ρίξιμο της άστικής έξουσίας κάτω από οποιαδήποτε μορφή κι αν κυβερνᾷ.

Ίδιαίτερη έκφραση δόθηκε απ' τὰ μαζικά μέσα ένθημέρω

σης στή δήλωση του Α. Παπανδρέου την ίδια νύχτα των γεγονότων όπου κατάγγειλε "στον ελληνικό λαό τούς ύποκινητές και τὰ όργανα των θλιβερών γεγονότων", και κάλεσε την κυβέρνηση "να περιφουρήσει τούς δημοκρατικούς θεσμούς", έκφράζοντας, όπως είπτε, "τήν πεποίθηση ότι η Δικαιοσύνη στή χώρα μας θά τιμωρήσει παραδειγματικά και τούς ύποκινητές και τὰ όργανα των θλιβερών έκτροπων". Δέν είπτε βέβαια λέξη για τὸς δολοφόνους των ΜΑΤ, γιατί ο βασικός του σκοπός ήταν να δώσει πιστοποιητικά καλής διαγωγής στην άστική τάξη και να τή διαβεβαιώσει ότι είναι ικανός για να γίνει ο αβριανός μακκλάρης του προλεταριάτου.

Αργότερα άλλαξε κάπως τή στάση του, λόγω των αντιδράσεων που προκλήθηκαν από μέρη της νεολαίας του ΠΑΣΟΚ και για καθαρά αντιπολιτευτικούς λόγους, καταγγέλοντας την Δεξιά κι έκφράζοντας τή συμπάθειά του στους τραυματισμένους διαδηλωτές και ... άστυνομικούς (!) φανερά προσπάθεια να άποκτήσει προσβάσεις στον κρατικό άστικό μηχανισμό.

Τὸ ΚΚΕ ακολουθώντας στην ούρα του ΠΑΣΟΚ, και προσκολλημένο στο... επαναστατικό όγμα "όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι άντεπαναστάτης", έπίδεδιξε σε μία άνευ προηγουμένου προβοκατορολογία συναίσθανόμενο ότι κάθε κίνηση έξω απ' τὰ δικὰ του στενά ρεφορμιστικά πλαίσια, θίγει άμεσα αυτό τὸ ίδιο. "Έτσι οι κραυγές των άφρονισμένων όπαδών του (ΚΚΕ-Αλλαγή-Β'κατανομή), σκέπαζαν τὰ χτυπήματα των όργανωμένων τραμπούκων του στους καταδιωγμένους απ' τὰ ΜΑΤ, που ζητούσαν καταφύγιο στις γραμμές του.

ΓΕΝΙΚΑ τὰ άστικά και μικροαστικά κόμματα δημιούργησαν μία άπίστευτα κινδυνολογία όπου προβάλλοντας τὸς καταστρόφες προθηκών καταστημάτων για να ύμνήσουν τήν άτομική ιδιοχτησία που δεν πρόει να παραβιάζεται από κανέναν και κυρίως δίνοντας έκφραση στις είρηνικές και νόμιμες έκδηλώσεις, προωθώντας τήν έθνική ένότητα και τήν ταξική συνεργασία.

Μέ τὸ ρίξιμο της εϋθύνης (κύρια απ' τήν αντιπολιτεύση) στους "προβοκάτορες" θέλησαν να δείξουν ότι όποιος κινείται έξω απ' τὰ δικὰ τους (έκλογικά) πλαίσια είναι ... αντιδραστικός και ταυτίζεται με τούς φασίστες, με άπώτερο σκοπό ν' άπομονώσουν κάθε ένέργεια που θυμίζει βίαιες μορφές άγώνα που ξεφεύγουν απ' τὸς νόμιμες διαδικασίες και νάχουν έτσι τὸ πρόστιμο φως, για ν' αναλάβουν αυτοί αβριο τήν άστική καταστολή.

Λίγα λόγια για τούς ... βανδαλισμούς των...προβοκατόρων "Αν καταδικάζουμε με άηδία αυτούς που άσכולούνται με τήν περιουσία των "κομμένων"των καταστηματαρχών που έπαθε ζημιές από τούς "βανδαλισμούς", όμως είναι άπόλυτα αναγκαία η πολιτική κριτική της αντίληψης άγώνα των διαφόρων "άναρχο-αυτόνομων". Με τήν μικροαστική, στην οδία της, νοστορία που τούς διακρίνει δεν μπορούν να ξεχωρίσουν ότι τὸ κακό δεν προέρχεται απ' τὰ κτρίρια και τὰ έμπορεύματα αλλά απ' τὸ σύστημα που έπιτρέπει στους ιδιοχτητές να τὰ ιδιοποιοῦνται. "Ότι αυτά που στο τέλος μένουν άνεπαφα είναι τὰ όργανα καταστολής του άστικού κράτους, ο στρατός, η άστυνομία κ. ά. "Ότι εντέλλει τὸ πρόβλημα δεν θά λυθεῖ με τήν έκτόκωση μερικών που "δέν τή βρίσκουν"και σπάζουν στην ύποχρησή τους, αλλά με τήν όργανωμένη πάλη μαζί με τὸ προλεταριάτο ένάντια στο καπιταλιστικό σύστημα με άξονα τὸ πάριμο της έξουσίας από τούς άστους και τήν πορεία προς τόν κομμουνισμό που θά σημάνει και τὸ τέλος αυτής της άίσχροης και προληπτικής κοινωνίας των πολυτελών προθηκών, της καθημερινής έκμετάλλευσης, ματαπίεσης και καταστολής, και της κοινωνικής άπομόκρυνσης.

"Όσο για τούς άνοργάνωτους άγωνιστές που συμμετείχαν στο μπλόκ της πορείας για τήν Αμερικάνικη Πρεσβεία, μη βίβσκοντας, άλλο τρόπο να έκφράσουν τήν άντίδρασή τους στο άποπνηχτικό κλίμα της ταξικής είρηνης, διαπίστωσαν κι οι ίδιοι με τὰ μάτια τους, στήν πο

ρεία και μετά, ποιές ήταν οι συνέπειες του να πάει στο μακελλείο σ' όνομα της δημοκρατίας, της εθνικής ανεξαρτησίας κ.λ.π, και μάλιστα άνοργάνωτοι: άποικιοποίηση, άποπροσανατολισμός. Με δύο λόγια όχι μονάχα ένα βήμα μπροστά, αλλά δύο βήματα πίσω.

4. Η "ΕΝΟΤΗΤΑ" ΤΗΣ ΕΣΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Πέρα απ' τις διαφοροποιήσεις των κυριότερων ομάδων, ή προπαγάνδα τους συνείλινε σε δύο βασικά: 1) Τήν καταγγελία της αντιπολίτευσης για τήν κατ' ηλίθια του νοήματος του Νοέμβρη με κυριαρχικό σύνθημα "Ο Νοέμβρης δείχνει τό δρόμο του άγώνα" ενάντια στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι τους. Καμμιά άνάληψη πάνω στο ποιός καπέλωσε τότε, ποιά τάξη βγήκε μπροστά, τί αίτήματα υπήρχαν κ.τ.λ. "Αν στά μάτια της στικής πάλης τό Πολυτεχνείο '73 είναν σύμβολο της αντιφασιστικής πάλης για τήν κοινοβουλευτική δημοκρατία, τότε μπορούμε νά πούμε σίγουρα ότι τόσο τό χειρότερο πού δέν έγινε μέ ειρηνικά μέσα και χύθηκε αίμα άγωνιστών για τά συμφέροντα της άστικής τάξης. Είναι χαρκτηριστικό τής μικροαστικής ιδεολογίας των ομάδων της Ε.Α. νά θεοποιούν "άγώνες" χωρίς νά πολυεξετάζουν κατά πόσο αυτοί είχαν μικροαστική κι άρα αντιπρολεταριακή κατεύθυνση.

2) Και ποιό δρόμο άγώνα δείχνουν σήμερα; τής αντι κυβερνητικής πολιτικής ("Κάτω ή Ν.Δ.", "Νά φύγει ή Δεξιά", "Κάτω ο Παύλης κι ο Καραμανλής"). Αύριο θά πούν "κάτω ο Ανδρέας" κ.ο.κ. Τό μόνο πού δέ θά πούν ποτέ είναι ότι έντέλει πίσω άπό κάθε κυβέρνηση κοινοβουλευτική κρούεται "ή διχτατορία της άστικής τάξης", και καμμιά άλλαγή προσώπων δέν άλλάζει τήν κυριαρχία του καπιταλισμού. "Ότι καμμιά λαϊκόδημοκρατική, εργατοαγροτική, ή οποιαδήποτε άλλη άστική δημοκρατική κυβέρνηση δέν άλλάζει τήν κατάσταση, παρά ή επανάσταση κι ή διεθνής επαναστατική διχτατορία του προλεταριάτου. Ξενήντα χρόνια μετά τήν Όκτωβριανή επανάσταση αυτή τήν έννοια τή βρίσκεις μόνο μέσα στα βιβλία των μουμιοποιημένων κλασικών του μαρξισμού. Χρέος των κομμουνιστών νά τήν προπαγανδίζουν ενάντια στις μικροαστικές πρακτικές των "σημερινών" καθηκόντων.

ΝΑ Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ: Μ' αυτή τή διαφοροποίηση απ' τους παροδοσιακούς ρεφορμιστές, ή Ε.Α. στην ουσία δέν διαφοροποιόταν μαζί τους. "Έτσι όλοι ξεσκόνιζαν τό πάνω τους για νά πάρουν μέρος στην πορεία στην προεβεία. Η κυβερνητική απαγόρευση κι ή άποδοχή των ρεφορμιστών τους έδωσε τή μεγάλη ευκαιρία. Νά κάτι πού θά μπορούσε νά τους κάνει πιό άγωνιστικούς. "Έτσι συσπειρώθηκαν πάνω στα ξδια πλαίσια των ένδηλώσεων των ρεφορμιστών, δηλαδή σάν φοιτητική συσπείρωση (άποδείχνοντας έτσι πώς τους άγώνες τους τους θεωρούν υπόθεση του μικροαστικού φοιτητικού στρώματος κι όχι του προλεταριάτου), καλώντας σάν "Μειοψηφία του Κ.Σ. της ΕΦΕΕ - "Ομάδα Πρωτοβουλίας των Φοιτητικών Συσπειρώσεων", σέ πορεία στην "Αμερικάνικη Προεβεία και μέ κεντρικά συνθήματα "Όλοι πορεία στην 'Αμ. Προ.-"Όχι στην απαγόρευση και τό ξεπούλημα" ("Υποστηρίζοταν απ' τις οργανώσεις ΚΚΕ (μ-λ), Κ.Ο.Μαχητής, ΟΚΔΕ, ΟΣΕ, Ρ.Φ.-Β' Πανελλαδική).

Τά συνθήματα αυτά ήταν και τά μοναδικά κοινά του μπλόκ, άπόδειξη ότι εκείνη τή στιγμή τό μόνο πού τους ένδιέφερε ήταν νά φτάσουν ως εκεί πού άρνιόταν νά φτάσουν οι ρεφορμιστές, χωρίς νά τους πολυνοιάζει τό πολιτικό περιεχόμενο. "Άλλωστε στην πορεία άποδείχτηκε αυτό απ' τό ότι κάθε ομάδα φώναζε τά δικά της συνθήματα.

Αυτού του είδους οι συγκυριακές "ένωτικές" ένδηλώσεις ξεάλλου δέν έχουν καμμιά προοπτική. Φτιάχνονται μονάχα για μιά κοινή "φωσική" αντιπαράθεση μέ τήν κυβέρνηση πάνω σ' ένα πρόγραμμα πού, επειδή είναι προϋόν μαγειρέματος και συμβιβασμών δέν μπορεί νά δώσει καμμιά σαφή αντικαπιταλιστική προοπτική περιορι-

ζόμενη σέ "άγωνιστικά" άντικυβερνητικά συνθήματα.

Έπομένως για τους επαναστάτες κομμουνιστές δέν έμπαινε κανένα ψευδοξίλημα του τύπου "ναί ή όχι στην πορεία στην προεβεία" άφου:

1) Όσοιός ήταν ή αντιπαράθεση μέ τους ρεφορμιστές χωρίς αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο.

2) Η πρωτοβουλία έμεινε σέ φοιτητικά κι όχι ταξικά πλαίσια.

3) Η ταξική πάλη ήταν άνύπαρκτη και δέν υπήρχε καμμιά ένδειξη ανεξάρτητης προλεταριακής παρουσίας.

4) Δέν έγινε ή παραμικρή οργανωτική προετοιμασία για σύγκρουση, πού δείχνει ότι ο σκοπός τους δέν ήταν ή σύγκρουση.

5. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΑΡΚΕΤΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ

Είναι γενικός κανόνας ότι ή συνέπεια στις διακρούσεις δοκιμάζεται στις δύσκολες στιγμές. Κι ή Ε.Α. στην πρώτη τόσο μεθοδευμένη και δολοφονική καταστολή μετά τήν μεταπολίτευση - έδειξε τό πραγματικό της πρόσωπο στην πλειοψηφία των οργανώσεων πού χτυπήθηκαν. Η δολοφονική επίθεση των ΜΑΤ προκάλεσε μιá άναταραχή, πού έμεινε στο επίπεδο σύγχισης και στην προσπάθεια πληροφόρησης για τό τί άκριβώς συνέβη. Τό αίμα τής νεκρής εργάτριας Σ.Κανελοπούλου προκάλεσε μιá υπερδιέγερση στα άποχαυνωμένα δημοκρατικά, ειρηνικά, κοινοβουλευτικά συναισθήματα. Χιλιάδες κόσμος μαζεμένος γύρω απ' τό Πολυτεχνείο σέ μεγάλα "πηγάδια" συζητούσε μέ έξαψη για τά γεγονότα, απ' τό πρωί μέχρι άργά τή νύχτα, ένώ οι Κνύτες είχαν άναλάβει τήν "περιφρούρηση" του Πολυτεχνείου και συγκρούονταν συνεχώς μέ έξαγριαμένους "αυτόνομους". Απ' τήν Τρίτη ή υπόθεση άρχισε νά καταλαγιάζει, ένώ παράλληλα όργιάζαν φήμες για βγάλωμα στην παρανομία της Ε.Α, δίνες για ήθιμή αύτοουργία κ.τ.λ.

Μέσα σ' αυτό τό κλίμα τής άβεβαιότητας, τής σύγχισης και του φόβου, οι επίδοξοι ήγέτες έδειξαν τό πραγματικό τους πρόσωπο. Σέ άλληπάλληλες συσκέψεις μεταξύ των ομάδων του πρώην μπλόκ, οι δύο μεγαλύτερες οργανώσεις τό ΚΚΕ (μ-λ) κι ή Β' Πανελλαδική άνηθήκαν νά καλύψουν αυτούς πού παρέσχαν πριν, προβάλλοντας τά ... επαναστατικά έπιχειρήματα ότι "θά μάς βγάλουν στην παρανομία" ή "θά ξαναπροβοκάρουν τά φουκιά", άποδείχνοντας έτσι ότι σκοπός τους ήταν νά πωλήσουν λίγο τσαμπουκά για τά μάτια του κόσμου, αλλά όχι και νά πάσουν νά είναι νόμιμα μέλη της άστικής δημοκρατίας για τήν σωτηρία της όποιας τόσο πολύ πασχίζουν. Και για νά μίν ύπάρξει καμμιά παρεξήγηση απ' τους άστούς, έσπευσαν νά συνμποτάρουν άνοηχτά τή συγκέντρωση της "Ομάδας Πρωτοβουλίας Πολυτεχνείου '80" τήν Παρασκευή 21/11, δηλώνοντάς το, στην "Έλευθεροτυπία" πού μέ χαρά της τό κατάρχησε στην πρώτη σελίδα (τή δήλωση έκαναν τό ΚΚΕ (μ-λ), ή Β' Πανελλαδική κι ο Μαχητής).

Παράλληλα τό ΚΚΕ (μ-λ), ο Μαχητής, τό ΕΚΚΕ, τό Μ-Λ ΚΚΕ, συντονίστηκαν μέ τήν προβοκατορολογία αυτών και "έπίσημων ρεφορμιστών, καταγγέλοντας κι αυτά τά σπασίματα σάν "βανδαλισμούς", "άδλιότητες" κ.λ.π. "Υποπτων", "προβοκατόρικων" και "άλήθινων" στοιχείων.

Ένώ πιό προσεχτικά παρουσιάστηκαν ή ΟΚΔΕ, ΚΔΕ, Β' Πανελλαδική σ' αυτό τό θέμα. Σ' αυτούς ή προσπάθεια για τήν πορεία θεωρήθηκε σάν άνακαιρέτο δημοκρατικό δικαίωμα. "Έτσι προσπαθούν νά βρουν "κάτι" πού θά μπορούσαν νά στηριχτούν για νά κάνουν τήν πορεία. Κι αυτό τό κάτι πούλειπε ήταν ή δύναμη κι ή πάλη του προλεταριάτου Κυνηγώντας λοιπόν πάση θυσία ένα άμεσο άποτέλεσμα, όταν οι συνθήμες δέν τό επιτρέπουν, δηλ. όταν δέν υπάρχουν δυνάμεις άναγκάζονται νά επικαλούνται τό άστικό Σύνταγμα όπως όλοι οι άστοί κι οι ρεφορμιστές μπαίνοντας στίνα άσχρο ρόλο των πολιτών πού τά δικαιώματά τους καταπατούνται. Αυτό θά πεί πλήρης υπόγλιση κι έν σωματωση στο άστικό σύστημα. "Έτσι προωδείται ή αντίληψη ότι ή δημοκρατία πρέπει και μπορεί νά "έγγυάται" και νά δίνει έλευθερίες. Τά γεγονότα όμως τους διαβουδουν συνεχώς, και ή καταστολή τής 16/11 πού ήρθε σάν

κεραυνός μέσα απ' τήν άποχαύωση του "ήπιου πολιτικού κλίματος" άποδεικνύει ότι μέσα στην ίμπεριαλιστική έ ποχή , τά δημοκρατικά δικαιώματα μπορούν να τά χαίρουν ναι μόνο όσοι δέχονται τήν άστική νομιμότητα.

Τά συγχρητήρια του Δαβάνη στους ρεφορμιστές για τήν είρηνική πορεία που έκαναν, ή διαφορετική παρουσία της άστυνομίας που δέν χτύπησε τήν πορεία προς τή Βουλή, δέν άρνήουν περιθάρια στους κομμουνιστές για καμμιά τέτοιου είδους προπαγάνδα, παρά μόνο για τό άλλυπητο ξεσπάσμα της άστικής δημοκρατίας καί τής πάλης του προλεταριάτου μέσα στά έργοστάσια, τής έργατογειτονίες κ.τ.λ. για τά ταξικά του δικαιώματα, που δέν τά κατοχυρώνει κανένα σύνταγμα, παρά μόνο ή καθημερινή οργανωμένη πάλη του. Έκει είναι που πρέπει άνούραστα να στρέφεται κάθε πραγματικός έπαναστά της καί κύρια σήμερα που τό προλεταριάτο δέχεται ά- διαμαρτύρητα τής συνέπειες τής καπιταλιστικής κρίσης.

Μετά τό ξεπούλημα των "καθοδηγητών" του μπλόκ, ά- νοίχτηκε τό έδαφος για τούς νέους έπίδοξους ήγέτες τής Ε.Α. Η ΟΣΕ κύρια καί ή ΡΗΞΗ προσπάθ ησαν να έμ μεταλλευτούν τή διάλυση, καί να προβάλλουν τήν συνέ- πειά τους ως τό τέλος τής ένωτικής πρωτοβουλίας. Έ- χοντας τό άβαντάζ ότι ήταν οι μόνοι που κινήθηκαν ά- μέσως μετά τήν καταστολή για τή συνέχιση τής "ένότη- τας" καί τή συνεργασία για τήν αντιμετώπιση τής κα- τάστασης, κριτικάρου (πράγμα σπάνιο) άνοιχτά τό ΚΚΕ (μ-λ) καί τήν Β' Πανελλαδική, αλλά καί δίνουν τής προ οπτικές που μένουν πάντα σε μικροαστικά πλαίσια.

Η ΟΣΕ με τό προηγούμενο τής πλήρους κάλυψης του μπλόκ, έξακολουθεί να βλέπει δυνατή τήν κοινή δράση των οργανώσεων τής "έπαναστατικής" (;) άριστερας, βλέ- ποντας σαν κύριο αντίπαλο του ήπιου πολιτικού κλί- ματος τό "άριστερό φοιτητικό κίνημα" καί προτείνοντας " ... μιá διαδικασία συζήτησης μέσα στις σχολές ... για " ... να άποκατασταθεί ή ένότητα δράσης τής άρι- στερας του φοιτητικού κινήματος, να παροούν πρωτοβου- λίες - άπαντήσεις στη συκοφαντική καί κατασταλτική έστρατεία ... καί έτσι να ξαναγυρίσει ή κατάσταση σε βάρος των δολοφόνων τής Νέας Δημοκρατίας" (Άνακοί- νωση 21/11/80).

Η ΡΗΞΗ δίνοντας μεγαλύτερη έμφαση στο "νέο πολι- τικό καί κοινωνικό υποκειμένο" που είναι "ο έξεγερ- μένος νεολαϊός που, εκπαιδευτικό σύστημα, δουλειά,ρί- κογένεια, τόν πνίγουν παντού ..." (άνακ. 24/11/80) , καί μη έχοντας καλύψει τό μπλόκ ολοκληρωτικά, τό "παί- ζει" πιό άριστερίστικά προτείνοντας να σπάσει ή ένό- τητα με όσους υποχώρησαν μετά τήν καταστολή.

Τελικά δύο βδομάδες περίπου μετά , στις 27 Νοέμβρη , ή χλιαρή κριτική τής ΟΣΕ καί ή "άριστερίστικη" τής ΡΗΞΗΣ, έξανεμίζονται σε κοινή συγκέντρωση, όπου τά "άπολωλότα πρόβατα" μόλις πέρασε ο άμεσος κίνδυνος του χτυπήματος, ξαναγυρίζουν στην άγκαλιά του ... κιν- ήματος των φοιτητών για να μάς έξηγήσουν ότι "Ητα- νε δικαίωμα ή πορεία στην Πρεσβεία" (δημοκρατικό δ-

πως λένε πιό πάνω) καί ότι οι νεκροί "Πρέπει να γίνουμε σύμβολο τής μαχητικής αντίστασης του λαού ενάντια στη βία καί τήν τρομοκρατία τής Δεξιάς ..." (Προκήρυξη τής συγκέντρωσης 27/11). Η Ε.Α. βρήκε στους άδικοχα- μένους άγωνιστές καί αυτή τά σύμβολά της.

Οι άγωνιστές όμως που άκολουθήσαν αúθόρμητα τό μπλόκ τής Κυριακής 16 Νοέμβρη, γιατί σπρώχτηκαν απ' τήν παρόρμηση του σπασίματος του ήπιου πολιτικού κλί- ματος καί άκόμα περισσότερο τής σύγκρουσης με τήν ά- στική νομιμότητα, πρέπει να καταλάβουν ότι οι ομά- δες, έκμεταλλεύτηκαν αυτή τήν τάση που τούς κατελ- λώσουν σε μιá έκδήλωση έδρα στην ουσία της με τό πα- νηγύρι των ρεφορμιστών άφου φάνηκε καθαρά απ' τήν στά- ση τους ότι:

— "Όπως οι ρεφορμιστές, έμειναν στα πλαίσια των δικαιωμάτων που παρέχει ή άστική δημοκρατία."

— "Όπως οι ρεφορμιστές, έκαναν άντικυβερνητική καί όχι άντικαπιταλιστική πολιτική."

— "Όπως οι ρεφορμιστές, έχουν έγκαταλείψει τήν έρ- γατική τάξη, ψάχνοντας να βροούν έπαναστατικές δυνάμεις , μέσα σε στραύματα που απ' τή φύση τους μένουν προσκολ- λημένα στο άστικό σύστημα (φοιτητές π.χ.), ή σε άλλα περιθωριακά έξωπαραγωγικά που όμως ή μικροαστική τους παρασιτική φύση ("κοινωνικοί εργάτες", δάσκαλοι, κοινω- νικοί λειτουργοί, κ.ά.) δέν τούς έπιτρέπει να άντικα- ταστήσουν τήν εργατική τάξη στον άγώνα για τήν άνατρο- πή του καπιταλισμού.

Οι κομμουνιστές δοκιμάζονται περισσότερο σε περιο- δο κάλλιας. Κι έκει φαίνεται ποιού είναι οι περιστάσια κοί, έτοιμοι να σφουδούν πίσω από κάθε μικροαστική έ- κρηξη καί ποιού οι πραγματικοί που δέν βλέπουν σ' αυτές τής έκρήξεις τίποτα παρά πάνω απ' τής συνέπειες τής κρι- σης του καπιταλισμού, άνικανες όμως να δώσουν τήν πα- ραμικρή προοπτική άνατροπής του.

Πάνω σ' αυτές τής βάσεις διατηρείται καί ή περίφημη "ένότητα τής έπαναστατικής άριστερας" (που βέβαια τί- ποτα δέν τήν έμποδίζει να έπικτείνεται καί στο "εύρύ- τερο φάσμα" των διαφόρων Γλέζων καί Σία , όπως έγινε τής περιπτώσεις των πολιτικών κρατούμενων. Κι ίσως τό μόνο πολιτικό όφελος που έδωσε τό αίμα των νεκρών άγωνιστών, ήταν να δείξει σε πολλούς άγωνιστές, ότι ή ένότητά τους είναι χτισμένη πάνω σε σαθρές βάσεις, έ- τοιμη να διαλυθεί στο πρώτο χτύπημα των άστών, έτοιμη να έξοικεπαστεί πίσω από καπελλάματα καί ξεπούληματα με αντάλλαγμα τήν παραμονή στην άγκαλιά τής άστικής δη- μοκρατίας.

"Ας κρατήσουν λοιπόν τήν ένότητά τους οι "προβοκά- τορες", οι "υπόπτοι", οι "άλητες", με τούς προβοκατορο- λόγους, τούς άδώους, τούς νόμιμους.

"Όσο για μάς, τούς "σεχταριστές" όπως θέλουν να μάς άποκαλούν οι "ένωτικοί", θά άπέχουμε πάντα από τέτοι- ου είδους μικροκομματικά παζαρέματα, προπαγανδίζοντας τήν ταξική ένότητα του προλεταριάτου.

■ ■ ■

ΑΠΟ ΣΕΑ. 48, Τό μάθημα του άγώνα τής Ντόιτς.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΜΑΤΟΥ:

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΣΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ:
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΣΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΣΗΣ:
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ:
- ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΣΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ:

Πρωτοπόροι εργάτες συστειρωθείτε έξω από πολιτικές διαφορές, για τήν υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων.

ΦΛΕΒΑΡΗΣ '81

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΜΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Προκήρυξη που μοιράστηκε και κολλήθηκε γύρω απ'τό Πολυτεχνείο, από τις 14-16 Νοέμβρη '80.

Η αποχώρηση απ'τό ΝΑΤΟ τό '74 δέν ήταν παρά μία πολιτιμάντικη μονούβρα τής άστικής τάξης, ώστε νά καναλιζαριστει ό άντι αμερικανισμός τών μαζών και μία πίεση γιά τήν επαναπόκτηση του έλέγχου πάνω στην Κύ-προ.

Η άστική τάξη που άνάλογα μέ τίσ περισσότερες χρησιμοποιει τή δικτατορία ή τήν κοινοβουλευτική δημοκρατία, κατάφερε μέ τήν διμαγωγία γιά Έθνική Άνεξαρτησία (και μέ τήν πλήρη ύποστήριξη τών ρεφορμιστών του ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ) νά πετύχει μία ήπια και πειστική μεταπολίτευση. Βέβαια ή Έλλάδα έφυγε απ'τό ΝΑΤΟ αλλά οι Άμερικάνικες βάσεις παρέμειναν.

Μετά τήν είσοδο τής Έλλάδας στην ΕΟΚ ήταν άπαραίτητη κι ή επανένταξη στό στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, που έπιταχύνθηκε κά τω απ'τίν πίεση τής παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που οδηγεί σέ γενική άποσταθεροποίηση, ιδιαίτερα στη Μέση Άνατολή. Έτσι ή προσπάθεια έλέγχου τής περιοχής απ'τόν Άμερικάνικο Ίμπεριαλισμό ενάντια στό Ρωσικό περνάει μέσα απ'τό πραξινόπημα στην Τουρκία, τόν πόλεμο Ιράν - Ιράν, τήν ολοκληρωτική διάλυση

των άγώνων των Παλαιστινιακών μαζών, τήν επανένταξη τής Έλλάδας στό ΝΑΤΟ, κ.ά.

Η επανένταξη δέν ήταν παρά μία συνεισφορά κι άναπόφευκτη άστική πολιτική (κι όχι μία "προδοσία" όπως φωνάζουν οι διάφοροι μικραστοί). Η έλληνική άστική τάξη στις δύσκολες στιγμές τής διεθνούς κρίσης, έπρεπε νά εϋθυγραμιστει μέ τό άυτικό συνασπισμό απ'τόν όποιο έξαρτάται από οικονομικής πλευράς.

Άν έξετάσουμε προσεχτικά τίσ θέσεις τής κυβέρνησης και τής κάθε είδους "άριστκής" αντιπολίτευσης - οι μέν λένε ότι στό ΝΑΤΟ έάμαστε πιό άσφαλεις, οι δέ ότι τό ΝΑΤΟ δέν μάς προσφέρει παρά μεγαλύτερη έξάρτηση (και τή θλιβερή άνάμνηση τής Κύπρου) - θά δοϋμε ότι-ό άξονας είναι ό ίδιος: άνάζητηση τής περιπτώσης όπου ή "πατρίδα" θάναι πιό σίγουρη. Ποιός θά τής έξασφαλίσει καλύτερα τά σύνορα. Μέ δύσ λόγια τί μάς συμφέρει καλύτερα γιά τήν έθνη κι μας άνεξαρτησία σάν άστικό καπιταλιστικό

ΕΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ 2η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ

Προκήρυξη που μοιράστηκε στους καταυλισμούς σεισμοπαδών στα δυτικά περίχωρα τής Άθήνας. Κολλήθηκε σάν έφημερίδα τούχου σέ διάφορα μέρη τής Άθήνας, στα μέσα του Μάρτη '81.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

Οι καταστροφές που προκαλούν οι σεισμοί, στις προλεταριακές και φτωχές άγροτικές μάζες έδειξαν τό άλλο φοβερό πρόσωπο τής καπιταλιστικής "παραδεισένιας" κοινωνίας: θάνατος, τρόμος και άνασφάλεια των καταπιεσμένων γιά τήν ίδια τους τή ζωή: Βέβαια δέν χτυπήθηκε τό Κολωνάκι ή ή Κηφισιά. ΧΤΥΠΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ...

• Τά σπίτια κι οι πολυκατοικίες που ζοϋν προλετάριοι άποδείχτηκαν χάρτινα. Κι όμως μπορούν νά κατασκευαστοϋν οικοδομές που ΝΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ στό σεισμό, αλλά ή κατασκευή τους είναι άκριβή γιά τούς ... προλετάριους. Είναι άκριβή γιατί ή κοινωνία βασίζεται στό νόμο του κέρδους και δέν ενδιαφέρεται γιά τίσ ζωές τους.

• Κανένα σχέδιο βοήθειας δέν ύπήρξε, ούτε μπορεί νά ύπάρξει. Γιά τήν κοινωνία του κέρδους οι σιηνές, τά τρόφιμα, τά φάρμακα, κτλ, καθώς και ή άποθήκευσή τους στοιχίζουν, είναι χροήμα που δέν κινείται. Μονάχα σέ μία άλη κοινωνία, τό ύλικό βοήθειας μπορεί νά είναι ένα βασικό μέρος των κοινωνικών άποθεμάτων.

• Οι καταστροφές γιά τούς άστούς, είναι έπιχείρηση: Δέν πρόκειται βέβαια νά χτίσουν καλά, απλά θά ΞΑΝΑΧΤΙΣΟΥΝ, ώστε νάχουν δουλειά και τήν έπόμενη φορά: ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΗ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ.

Όσο ύπάρχει καπιταλισμός θά ύπάρχουν ή τραγωδία των θυμάτων των σεισμών, τά εργατικά "άτυχήματα" (δολοφονίες), ή θύρα 7, οι καθημερινοί πόλεμοι κι οι σφαγές, ή καταπίεση, ή έκμετάλλευση κι ή καταστολή, μέ θύματα τούς προλετάριους και τίσ φτωχές μάζες.

ΠΑΝΤΟΥ Η ΣΥΜΦΟΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ "ΕΘΝΙΚΗ" ΑΛΛΑ ΤΑΞΙΚΗ:

ΠΑΝΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΛΙΤΟΤΗΤΑ:

Κάθε μέρα χτυπάει όλο και πιό έπίμονα ή καμπίνα γιά μία κοινωνία που θά ικανοποιει τίσ άνάγκες τής ανθρωπότητας κι όχι του κέρδους, φαίνεται ξεκάθαρη ή άναγκαιότητα τής ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ και τής ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ που θά ξεριζώσει τίσ βάσεις του συστήματος που προκαλει τίσ συμφορές, ή άναγκαιότητα του ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ.

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ άνεξάρτητα απ'τόν κρατικό μηχανισμό και νά παλαίψουμε ΜΟΝΟ μέ τίσ δικές μας δυνάμεις, διεκδικώντας:

- ΑΜΕΣΗ και ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΕΓΑΣΗ - ΔΩΡΕΑΝ ΔΕΗ, ΝΕΡΟ, ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ.
- ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΣΤΕΓΑΣΗ - ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΖΗΜΙΩΝ, όχι δάνεια, αλλά ΠΛΗΡΩΜΕΝΑ ΑΠ'ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.
- ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΜΕΡΟΚΑΜΜΑΤΟ ή ΜΙΣΘΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ "ΝΤΟΪΤΣ" : Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Η άπεργία των εργατών και υπαλλήλων της Ντόιτς έληξε με ήττα μετά από 1,5 μήνα περίπου. Σήμερα που η παγκόσμια κρίση στην αυτοκινητοβιομηχανία επιδρά και στις βιομηχανίες αμαξωμάτων στην Ελλάδα και απολύονται εκατοντάδες εργαζόμενοι, είναι επιταχτική ανάγκη να βγούν τα μαθήματα απ' τον αγώνα της Ντόιτς και να μπούν οι βάσεις για κοινούς ταξικούς αγώνες των εργαζόμενων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα περνάει σήμερα μεγάλη δοκιμασία. Όπου γίνονται κινητοποιήσεις δεν προχωράνε παρα πάνω από στάσεις εργασίας ή 24ωρες και 48ωρες άπεργίες που τελειώνουν άδοξα και χωρίς να ικανοποιηθύν τα αίτήματα. Κι αυτό γιατί επικρατεί ένα κλίμα που δεν συντελεί καθόλου στην αγωνιστικότητα των εργαζόμενων. Η ταχτική που επικρατεί είναι να μην τό παρατραβάμε, να προσπαθήσουμε να συνηγορήσουμε με τ' άρεντικά, να μην δίνουμε άρρομές κ.τ.λ. Κι όταν φτάνουν στην κινητοποίηση τότε πάλι προσπάθεια να μην φανούμε "έξτρεμιστές" και προκαλέσουμε επίθεση της άστυνομίας, να ζητήσουμε τη βοήθεια βουλευτών, δημάρχων κ.τ.λ., τελικά να μη φτάνουμε στα άμρα, για να μην χάνουμε πολλά μεροκάματα.

Όμως αυτό του είδους οι κινητοποιήσεις κάνουν τους εργαζόμενους να χάνουν την αγωνιστικότητά τους και την πίστη στις δικές τους δυνάμεις, να έλπίζουν ότι άλλοι θα λύσουν τα προβλημάτά τους και τέλος να χάνουν τη μάχη, να άπογοητεύονται και να κάνουν καιρό να ξανασηκώσουν κεφάλι.

Ο αγώνας της Ντόιτς, ήθε να σπάσει αυτό το ήπιο κλίμα. Μόλις η εργοδοσία άπέλυσε 4 εργάτες, οι εργαζόμενοι πήραν άμέσως άπόφαση για άπεργία διαρκείας, χωρίς διαπραγματεύσεις.

Αυτό είναι και το μεγάλο δίδαγμα αυτού του αγώνα. Μόνο η άπεργία διαρκείας που σταματάει έντελώς την παραγωγή και δείχνει τη θέληση των άπεργών να συνεχίσουν μέχρι την τελική νίκη, αντίθετα με τις στάσεις εργασίας όπου και η παραγωγή δεν σταματάει και οι άπεργοί έχουν ν' αντιμετώπισουν τους έμβιασμούς των άρεντικών ή τις άπεργίες μικρής διαρκείας που ουσιαστικά δεν πιέζουν τον εργοδότη και άπογοητεύουν τους άπεργούς όταν βλέπουν ότι δεν ικανοποιούνται τα αίτήματά τους.

Αν όμως η άπεργία διαρκείας είναι η άπαραίτητη προϋπόθεση για να έχει ένας αγώνας τις μεγαλύτερες πιθανότητες έπιτυχίας, δεν φτάνει μόνον αυτό. Χρειάζεται πίστη στις δικές μας δυνάμεις, γιατί μόνο μ' αυτές μπορούμε να παλαίψουμε. Δυστυχώς οι εργάτες της Ντόιτς δεν κατάφεραν να τό συνειδητοποιήσουν, γιατί ο ρεφορμισμός αυτών που δήθεν παλεύουν για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης καταφέρνει άκόμα και κάνει αυτούς που προχωράνε λίγο παραπέρα απ' τα στενά όρια που βάζει, να μην μπορούν να ξεφύγουν έντελώς κι έτσι να ζητάνε συμπαράσταση απ' τους χατογιακάδες. Τι έκαναν όμως αυτοί για τον αγώνα της Ντόιτς; Ο Ριζοσπάτης κι η Αύγη έγραφαν συνεχώς άρθρα, βουλευτές της αντιπολίτευσης ήσαν και σ'ς μίλησαν, η Όμοσπονδία Άμαξωμάτων έβγαλε χαρτιά συμπαράστασης, αλλά που ήταν αυτοί όλοι, που μαζεύουν χιλιάδες μέλη όταν πρόκειται για φεστιβάλ και γιορτοίλες, όταν οι εργάτες έκαναν συγκεντρώσεις στην Άθήνα και τό Αιγάλεω και δεν μαζεύονταν πάνω από 100-200 άτομα; Και κυρίως που είναι τώρα;

Άς μην ξεγελιόμαστε! Αυτοί που κάθονται στα γραφεία τους και σκοτώνουν μυίγες τσεπάνοντας τους μεγάλους μισθούς, ούτε θέλουν, ούτε μπορούν να βοηθήσουν τους αγώνες των εργαζόμενων. Αυτοί δέχονται τους αγώνες των εργαζόμενων άρκει να μη βάζουν σέ κίνδυνο την "έθνική οικονομία". Όμως η οικονομία άνήκει μόνο στους καπιταλιστές. Κι οι εργαζόμενοι πρέπει να παλαίψουν για να πείσει όλη η κρίση στις πλάτες των καπιταλιστών.

Μπορεί όμως πολλοί να ρωτήσουν: Μπορούμε να παλαίψουμε χωρίς βοήθεια; Μπορούν να τά βγάλουν πέρα 200 ή 300 άτομα σ' ένα εργοστάσιο;

Είγουμε όχι, κι αυτά είναι τα όρια του εργοστασιακού συνδικαλισμού. Γιατί λίγοι εργαζόμενοι από μόνι τους έχουν ν' αντιμετώπισουν τό παντοδύναμο άρεντικά που πάντα βοηθιούνται μεταξύ τους. Έτσι άπομοχώνονται απ' τα ταξικά τους άδέλφια και στο τέλος άπογοητεύονται και σταματάνε τον αγώνα.

Μόνο οι κοινοί αγώνες όλων των εργαζόμενων μπορούν να γονατίσουν τ' άρεντικά. Αυτό άποδείχτηκε και στη Ντόιτς, όπου οι μαχητικοί εργάτες που είναι άπαρασισημένοι να παλαίψουν μέχρι τό τέλος, άπογοητεύτηκαν κι αυτοί όταν είδαν τους άλλους να σταματούν. Όσο κι αν τώρα που δεν υπάρχει ταξική πάλη αυτός ο δρόμος φαίνεται δύσκολος, όμως είναι ο μόνος που φέρνει νικηφάρα άποτελέσματα.

Αυτή τη στιγμή που η άπογοήτευση και η τρομοκρατία των άρεντικών της Ντόιτς χτυπάει τους εργαζόμενους, μπαίνει επιταχτικό τό μαθήμον στους πρωτοπόρους εργάτες να μη παρασυρθύν και τους πάρει η κάτω βόλτα. Πρέπει να βγάλουν τα μαθήματα απ' την ήττα και να προπαγανδίσουν στους συναδέλφους στη Ντόιτς και γενικά στα Άμαξώματα την ανάγκη να οργανωθύν ταξικά όλοι οι εργαζόμενοι για να παλαίψουν χωρίς συμβιβασμούς και έξω απ' την διαλυτική ταχτική των ρεφορμιστών και των οργανώσεών τους για την έπινασποδοληψη όλων των απολυμένων και τό σταμάτημα των άπολύσεων και για τα άλλα αίτήματα της εργατικής τάξης (αξήσεις, άράριο κ.τ.λ.).

Ο καιρός δεν σηκώνει άναβολές. Η άδράνεια εύνοει μόνο τ' άρεντικά. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν καμιά καλλιτέρευση της ζωής τους, από καμιά "άλλαγή". Μόνο η ταξική πάλη μπορεί να γίνει φρένο στη λιτότητα.

Η άπεργία της Ντόιτς παρά τα λάθη που έγιναν, πρέπει να είναι η άρχή για να προωθηθύν τα θετικά της σημεια και να μην ξαναγίνυν τα ίδια λάθη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Ο τύπος του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κόμματος

El Comunista μηνιαία έφημερίδα στα Ισπανικά

EL PROLETARIO

2μηνη έφημερίδα για τη Λατινική Άμερική

EL PROGRAMA COMUNISTA 3μηνη θεωρητική έπιθεώρηση στα Ισπανικά

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΡΜΑΤΟΣ

1

ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

- θεωρίες της διεθνούς πάλης στο ρόλο του κομμουνιστικού κομματος στην προλεταριακή επανάσταση (1920)
- κομμα και εργατική τάξη (1921)
- κομμα και ταξική δράση (1921)
- προλεταριακή δικτατορία και ταξικό κομμα (1951)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Διεθνές Κομμουνιστικό Κόμμα

<p>Το Κόμμα αποτελείται από τους κομμουνιστές όλων των χωρών που έχουν δεσμευθεί να υπερασπίσουν τον Σοβιετικό Έθνος και την Πατρίδα τους (1921).</p> <p>Οργανισμός που εκπαιδεύει, οργανώνει και διεξάγει την προλεταριακή επανάσταση και την προλεταριακή δικτατορία.</p> <p>Το Κόμμα είναι η πολιτική δύναμη που οδηγεί την επανάσταση και την προλεταριακή δικτατορία.</p>	<p>ΜΑΡΤΙΟΣ 1979 ΑΡΧ. 2</p> <p>172 ΣΤΡ. 25</p> <p>ΕΚΔΟΣΗ: "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"</p>
--	--

- τι μόνος διακρίνει
- ό κομμουνισμός είναι η επαναστατική καταστροφική τάξη δημοκρατίας και του εμπορευματοσμού
- επανάσταση και αντεπανάσταση στη Ρωσία

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΒΕΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΡΜΑΤΟΣ

- για το ανεξάρτητο κόμμα της εργατικής τάξης
- ο μόνος δρόμος κεραιοποίησης του προλεταριάτου είναι ο δρόμος της εξέγερσης, της καταστροφής του άσπασου κράτους και της δικτατορίας (1921)
- η δικτατορία της προλεταριακής ή δικτατορία του προλεταριάτου
- το άμεσο πρόγραμμα της δικτατορίας του προλεταριάτου
- η 4^η Διεθνής και η ανάπτυξη της δικτατορίας του προλεταριάτου
- Διακήρυξη '44 (η τριτοίτη σπύδα της στανλινικής αντεπανάστασης)

ΤΙ ΒΑΛΕΙΣΕΙΣ:

Το πρόγραμμα είναι γραμμένο στα ελληνικά και στα αγγλικά. Είναι το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 1979. Είναι το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 1979. Είναι το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 1979.

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΒΕΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΡΜΑΤΟΣ

ΑΣΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ:
τό παραμύθι του επιτιθέμενου και του θιμνόμενου

ΑΛΒΑΝΙΑ: ή δήθεν "πάλη ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό"

Μαρξισμός και μεσοίς τάξεις

Αυτονομία ορεαία:
ρεφορμισμός " από τό κάτω " κα ή έλληνική κορικοαύρα της

- ή 3^η Διεθνής και ό σχηματισμός των ΚΚ
- οι όροι εισόδου στη 3^η Διεθνή
- ή Ιταλική Κομμ. Αριστερά και οι 21 όροι
- πρόγραμμα σχηματισμού του ΚΚ Ιταλίας (Λιβάνο, γενάρης 1921)
- ή ρεφορμιστική γέννηση του ΚΚΕ

ΤΙ ΒΑΛΕΙΣΕΙΣ:

Το πρόγραμμα είναι γραμμένο στα ελληνικά και στα αγγλικά. Είναι το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 1979. Είναι το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 1979.

Συμμελόμενα στη "Ελληνικά" από
"Il programma comunista"
Υπεύθυνος: Giusto Corpi - Regi-
strazione Tribunale Milano,
2839/53 - 199/68. "Πρόγραμμα" στο
Time, Albalite (Milano) - Via E.
Totti 30.

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΤΟ "κομμουνιστικό πρόγραμμα"

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΣΤΕΡΙ: Σόλωνος	ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ: Τσιμισκή 174
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Κάνιγγος 31	Μ. ΣΑΜΑΡΑ: Καρ. Ντ ήλ 28
Β' ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ: Γραφεζα	Π. ΡΑΓΙΑΣ: Τσιμισκή 41
ΕΚΦΡΑΣΗ: Σόλ. & Σουλίου 4	ΠΑΠΑΚΩΝ/ΝΟΥ: Γούνορη 24
ΚΟΜΜΟΥΝΑ: Σόλ. & Σουλίου	ΚΑΤΩΤΙ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άριστ. 6
Ο ΔΡΟΜΟΣ: Πατησίων 36	
ΠΛΕΘΡΟΝ: Τσιτσα 1Α	ΠΑΤΡΑ
ΠΟΛΥΠΛΕΥΡΟ: Κάνιγγος 31	ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ-ΠΑΠ: Πατρέως 47
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ: Γραβιάς 7	
ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ: Διδότου 39	
ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ: Σίνα 7	
ΧΝΑΡΙ: Κιάφας 5	
ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ: πλατ. Κάνιγγος,
Άμερικής, Κολιάτ. - Πολυτ.	

"Όσοι σύντροφοι ή αναγκώστες θέλουν νάρθουν σ' έπακή άς γράψουν.

- "Il programma", Circolo Ramana, Corso Lodi 8 Milano, Italia.
- "Le proletaire", rue jean-Bouton 20, 75012 Paris, France.
- GERT EICHORN POSTFACH 301730, D-1000 BERLIN 301, WEST GERMANY.
- J.A. BP 199, 1060 Bruxelles 6, Belgique.
- Editions Programme, 12, rue du Font 1003 Lausanne, Suisse.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΕΞΩΦ. - Δίκη Μπλίντα

στην όργή των μαζών - του επαναστατικού μαρξισμού που ξεσκεπάσει όλα τά ψέμματα του δήθεν "άλγερινού σοσιαλισμού" και που δείχνει στους καταπιεσμένους τό δρόμο της άπελευθέρωσής τους.

Ότε ή καταστολή, ότε τά άστικά ψέμματα δέν θά μπορούσαν πιά νά έμποδίσουν νά βαθύνει κάθε μέρα περισσότερο στην Άλγερία τό ταξικό χάσμα και την εργατική τάξη νά πάρει στα χέρια της τό όπλο του μαρξισμού για νά όρ γανώσει, επικρατής των φτωχών μαζών, την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό.

Καλούμε όλους τους επαναστάτες όλους τους μαχητές της προλεταριακής υπόθεσης νά άγωνιστούν μαζί μας για την άπελευθέρωση των καταδυσμένων της Μπλίντα και για νά άποσπαστούν από τά χέρια της στρατιωτικής άστυνομίας.

"Όσο για τους άλγερινούς άστούς, τους χαφιέδες τους και τους βασιανιστές τους δέν θά ζητήσουμε από αυτούς ότε "μέτρα φιλελευθροποίησης", ότε έπιείκεια. Δέν έχουμε νά τους πούμε παρά μονάχα τούτο: τή μέρα που ή εργατική τάξη θά κανονίσει τους λογαριασμούς της μαζί τους ή τιμωρία που θά ύποστούν θά είναι άνάλογη μέ ότι τήν έκαναν νά ύπαφέρει.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Κανέναν από τους συλληφθέντες στρατιωτικούς δέν ήταν άξιωματικός καρριέρας πούχε πάρει μόνος του την άπόφαση νά "ντυθεί" άξιωματικός. "Όλοι προήρχοντο από τή "Σχολή των δοκιμίων της επανάστασης", που δημιουργήθηκε μετά την άνεξαρτητοποίηση της Άλγερίας, για νά στεγάσει τό άσπανά των μαρτύρων της αντιγαλλικής άντίστασης και νά τά κάνει, είτε τους άρεσε είτε όχι, "στρατιωτικούς έφόρου ζωής". Από μικροί ύπομένουν τον ιεραρχικό δεσποτισμό και την έγκαίδηση στους στρατώνες άμφιβώς γιατί εκείνοι είναι οι πιο πρόσφαροι από όποιονδήποτε άλλο "άξιωματικό" στη μετάδοση επαναστατικών θεωριών στις "ιερές" γραμμές του στρατού.

Λευτεριά στους φυλακισμένους της *blida*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΠΛΙΝΤΑ - ΑΛΓΕΡΙΑ / 1 Γενάρη 1981.

Μετά από δηλώσεις που αποσιώστηκαν με βασανιστήρια και μία δίκη φάντασμα, πέντε μέλη και συμπαθούντες της οργάνωσής μας καταδικάστηκαν από το στρατοδικείο της Μπλίντα στην ΆλγερΙΑ, στις 27 Δεκεμβρίου 1980, σε ποινές από 3 μέχρι 10 χρόνια φυλακή. Οι καταδικασμένοι ήταν 3 στρατιωτικοί και 2 πολίτες.

Κατηγορία: απόπειρα ενάντια στην ασφάλεια του Κράτους και σύσταση πυρήνα του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κόμματος στο στρατό. Χαιρετίζουμε αυτούς τους νεολαίους επαναστάτες, που, παρά τα 2 χρόνια κράτησης στην πιο σκληρή απομόνωση στα χέρια της αλγερινής αστυνομίας, δεν δίστασαν να υπερασπίσουν με κουράγιο τις ιδέες τους μπροστά σε κείνους που έτοιμαζόντουσαν να τους καταδικάσουν.

Η δίκη είναι μονάχα ένα έπεισόδιο της καταστολής που δεν σταματάει να χτυπάει την εργατική τάξη και τις φτωχές μάζες της ΆλγερΙΑς, ενώ η νέα κυρίαρχη τάξη που κυβερνάει, γεννημένη από τον αγώνα για εθνική ανεξαρτησία πλουτίζει κυνικά συσσωρεύοντας όλο και περισσότερα πλούτη.

Η μανία ενάντια στους κατηγορούμενους της Μπλίντα δείχνει μέχρι σημείο η αλγερινή μπουρζουαζία φοβάται το ξατίλωμα μέσα στο στρατό-κύριο έργο της υπεράσπισης της κυριαρχίας της και των προνομίων της ενάντια
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Οι νεαροί στρατιωτικοί και πολίτες που συνελήφθησαν για "συμμοσία" ενάντια στην ασφάλεια του Κράτους, κατηγορήθηκαν ότι είχαν συγκροτήσει έναν πυρήνα της οργάνωσής μας δικάστηκαν σε μία μόνο μέρα και καταδικάστηκαν, στις 27 Δεκεμβρίου 1980, από το Στρατοδικείο της Μπλίντα. Πέρα από τους αλγερινούς δικηγόρους που είχαν υποδεχτεί από τους κατηγορούμενους και τους στρατιωτικούς πουχαν γεμίσει την αίθουσα, δεν υπήρχε κανένα άλλο δημόσιο δικαστήριο παρά δύο γάλλοι δικηγόροι που τους επέτρεψαν την είσοδο την τελευταία στιγμή. Άλλα για να είναι σίγουροι ότι δεν θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν τη δίκη, ο πρόεδρος αποχώρησε, αντίθετα μ' ότι γινόταν ως τώρα, ότι οι συζητήσεις θα γινόντουσαν στ' αραβικά και τους απαγόρευε να υπερασπίσουν τους κατηγορούμενους. Κειμενικών των θυρών λοιπόν, τα "νόμιμα" όργανα καταστολής έκαναν τη δουλειά τους.

Η διεξαγωγή της δίκης κλεισμένων των θυρών ήταν περισσότερο από απαραίτητη για να αποκομρευτεί η παντελής απουσία αποδείξεων της δήθεν "συμμοσίας" ενάντια στην ασφάλεια του Κράτους", που αποδιδόταν στους συντρόφους κι έπαρές μας, που τό μοναδικό πραγματικό "έγκλημα" ήταν ότι διάβαζαν και διέδιδαν τόν τύπο μας.

Η θαρραλέα δήλωση του συντρόφου μας Μπενκαλλάτ.

Η διεξαγωγή της δίκης κλεισμένων των θυρών έπρεπε επίσης να χρησιμεύει για να σκεπάσει τό γεγονός ότι όλες οι δηλώσεις των κατηγορούμενων της Μπλίντα αποσιώστηκαν με βασανιστήρια μετά τη σύλληψή τους από την αλγερινή στρατιωτική Ασφάλεια. Για να αποφευχθεί να καταγγελοθούν, ο πρόεδρος δήλωσε από την αρχή της δίκης ότι μονάχα οι δηλώσεις που έγιναν στον ανωνυμική (δηλαδή μετά τό πέρασμα από τα χέρια των "εϊδικών" της στρατιωτικής Ασφάλειας) θα περνόντουσαν υπ' όψη. Μερικές φορές οι δήμοι με στολή πρέπει να κρατάνε τα προσχήματα: Αυτό δεν εμπόδισε τόν σύντροφο μας Ραμπάχ Μπενκαλλάτ να καταγγείλει θαρραλέα τα βασανιστήρια που υπόστηκε, παρά την παρουσία των ανθρώπων της στρατιωτικής Ασφάλειας που σίγουρα θα τόν αντάμειψαν μετά τό τέλος της δίκης για τήν τόλη του. Ο σύντροφός μας έκανε μία πραγματική καταγγελία του ψεύτικου αλγερινού "σοσιαλισμού", της έκμεταλλευσης και της φτώχειας που χτυπάνε τις εργαζόμενες μάζες της ΆλγερΙΑς, ενώ η μπουρζουαζία δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να συσσωρεύει κυνικά τό πλούτη.

Internasyonalist Proleter 3μηνο δελτίο στά τούρκικα

el oumami

2μηνη έφημερίδα στά γαλλικά - άραβικά για τό Μαγκρέμπ

O PROLETARIO

έφημερίδα στά πορτογαλικά

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ

για τήν υπεράσπιση των καταδικασμένων της Μπλίντα

Καλούμε όλους τους συντρόφους, συμπαθούντες, άναγνώστες να έκδηλώσουν τήν ενεργή συμπαράστασή τους με τους συντρόφους κι έπαρές μας, που χτυπήθηκαν από τήν άστική καταστολή στην ΆλγερΙΑ, συμβάλλοντας στη συλλογή χρημάτων για να χρηματοδοτηθεί η υπεράσπισή τους κι η καμπάνια για τήν άπελευθέρωσή τους.

Στήν Ελλάδα, τό χρημάτα μπορούν να δίνονται στους συντρόφους μας. Στο έξωτερικό με τραπεζική ή ταχυδρομική έπιταγή στη διεύθυνση Editions Programme, 20 rue Jean-Bouton, 75012 Paris, France.

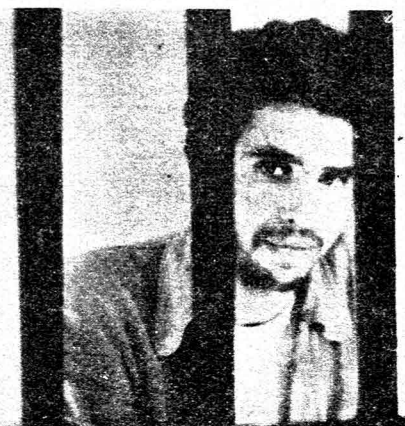
el-oumami proprietaires de tous les pays - unissez vous!
l'internationaliste - الاممي
organe du parti communiste international

MAROC : 1 Dh. TUNISIE : 100 MILS. ALGERIE : 1 Da

NUMERO 13 - SPECIAL - JANVIER 1981 - 1 FF

Spécial : le procès de Blida

**ALGERIE
LIBEREZ BENKHALLAT
ET SES CAMARADES!**

Au moment où la bourgeoisie prétend qu'il n'y a plus de prisonniers politiques en Algérie, cinq militants et contacts de notre parti, accusés de "complot" contre la sureté de l'Etat, viennent d'être condamnés à des peines allant de 3 à 10ans de prison.